Singura mea dragoste

# 1

George Crabbe, ducele de Stanbrook, stătea la poalele scărilor din fața casei sale londoneze din Grosvenor Square, cu mâna dreaptă ridicată în continuare, in semn de rămas bun, deși trăsura care le ducea pe cele doua verisoare în călătoria lor spre Cumberland se facea deja nevăzută. Incercaseră sa plece devreme, în ciuda câtorva obiecte uitate, sau obiecte de care se temeau că uitaseră, si își întârziaseră de două ori plecarea, în timp ce mai întâi o servitoare și apoi chiar menajera se grăbea sus să se uite în camerele lor, ramase libere, pentru orice eventualitate.

Margaret și Audrey erau surori și verișoarele lui de gradul doi, mai exact. Veniseră la Londra pentru nunta lui Imogen Hayes, Lady Barclay, cu Percy, contele de Hardford. Audrey era mama miresei. Imogen a rămas și ea la casa Stanbrook până la nunta ei de acum două zile, în parte pentru că era o rudă, dar mai ales pentru că nu era nimeni în lume pe care George să iubească mai mult. Erau alți cinci pe care îi iubea la fel de mult, era adevărat, deși Imogen era singura femeie și singura înrudită cu el. Cei șapte dintre ei, inclusiv el, erau membri ai Clubului Supraviețuitorilor.

Cu puțin peste opt ani în urmă, George luase decizia de a deschide Penderris Hall, sediul său de la țară din Cornwall, ca spital și centru de recuperare pentru ofițerii militari care fuseseră grav răniți în războaiele napoleoniene și aveau nevoie de îngrijiri mai intense și mai extinse decât ar fi putut să fie asigurate de familiile lor. Angajase un medic calificat și alți membri ai personalului dispuși să acționeze ca asistenți medicali și îi alesese pe pacienți dintre cei recomandați. Au fost mai mult de două duzini în total, majoritatea supraviețuind și revenind la familiile sau regimentele lor după câteva săptămâni sau luni. Dar șase rămăseseră timp de trei ani. Rănirile lor variaseră foarte mult. Nu toate fuseseră fizice. Hugo Emes, Lord Trentham, de exemplu...

O legătură profundă se dezvoltase intre cei șapte, un atașament prea puternic pentru a fi rupt chiar și după ce au părăsit Penderris și s-au întors la viața lor separată. Acei șase oameni însemnau mai mult pentru George decât oricine altcineva care trăia încă - deși poate că nu era chiar exact, pentru că îi plăcea foarte mult singurul său nepot, Julian, și soția lui Julian, Philippa, și fiica lor, Belinda. I-a văzut la intervale de timp regulate și întotdeauna cu plăcere. Locuiau la doar câțiva kilometri de Penderris. Iubirea, desigur, nu facea ierarhii, preferand pe unii mai mult decat pe altii. Iubirea s-a manifestat în o mie de moduri diferite, toate fiind iubire în întregime. Un lucru ciudat, acela, dacă cineva se oprea să se gândească la asta.

Își coborî mâna, simțindu-se brusc stupid să-și ia rămas bun de la aerul gol și se întoarse înapoi spre casă. Un lacheu se invartea pe langa ușă, fără îndoială nerăbdător să o închidă. Probabil tremura în pantofi. O briză puternică de dimineață devreme suflă peste piață direct spre el, deși deasupra era o mulțime de cer albastru, împreună cu niște nori zguduitori, ca o promisiune a unei zile minunate la mijlocul lunii mai.

A dat din cap către tânăr și l-a trimis în bucătărie să aducă cafea la bibliotecă.

Posta de dimineață nu sosise încă, putea vedea când a intrat în cameră. Suprafața biroului mare de stejar din fața ferestrei era goală, cu excepția unei sugative curate și a unui vas de cerneală și a două pene pentru scris. Va exista teancul obișnuit de invitații atunci când posta va sosi, acesta fiind culmea

sezonului londonez. I s-ar cere să aleagă printre baluri și serate și concerte și grupuri de teatru și petreceri în grădină și mic dejun venețian și mese private și o serie de alte distracții. Între timp, clubul său a oferit o companie și o diversiune agreabile, la fel ca Tattersall și cursele, precum și croitorul și cizmarul său. Și dacă nu dorea să iasă, era înconjurat chiar în această cameră de rafturi de cărți care ajungeau de la podea până la tavan, întrerupte doar de uși și ferestre. Dacă mai era loc pentru încă o carte pe oricare dintre rafturi, ar fi surprins. Erau chiar și câteva cărți pe care el nu le citise încă, dar, fără îndoială, le-ar plăcea.

A fost un sentiment plăcut să știe că ar putea face tot ce și-ar fi dorit cu timpul său, chiar nimic, dacă ar alege așa. Săptămânile premergătoare nunții lui Imogen și câteva zile de atunci fuseseră extrem de ocupate și îi acordaseră foarte puțin timp pentru el. Dar se bucurase de ocupație și trebuia să recunoască faptul că în această dimineață se simțea o anumită lancezeală amestecată cu plăcerea lui, știind că, din nou, el era singur și liber și nu era privit de nimeni. Casa părea foarte liniștită, chiar dacă verisoarele sale nu fuseseră niste oaspeti zgomotosi sau cu pretentii.  Se bucurase de compania lor mult mai mult decât se așteptase. La urma urmei, erau virtual străini. Nu mai văzuse nici o soră de câțiva ani înainte de săptămâna trecută.

Imogen însăși a fost cel mai apropiat dintre prieteni, dar ar fi putut provoca unele tulburări din cauza nupțialelor sale iminente. Nu o făcuse. Nu a fost nici măcar o mireasă agitată. Cu greu s-ar fi știut, de fapt, că se pregătea pentru nunta ei, cu excepția faptului că a existat o strălucire nouă și necunoscută despre ea care îi încălzise inima lui George.

Micul dejun de nuntă se ținuse la Stanbrook House. Insistase asupra acestui lucru, deși atât Ralph, cât și Flavian, colegii lor Supraviețuitori, se oferiseră să-l găzduiască și ei. Jumătate din ton fusese prezent, umplând sala de bal aproape până la revărsare și inevitabil revărsându-se în alte camere în orele de după masă și in timpul tuturor discursurilor. Iar micul dejun era cu siguranță un nume greșit, deoarece foarte puțini dintre oaspeți plecaseră până seara târziu.

George se bucurase de fiecare moment.

Dar acum festivitățile se terminaseră și, după nuntă, Imogen plecase cu Percy pentru o lună de miere la Paris. Acum, Audrey și Margaret plecaseră și ele, deși înainte de a pleca îl îmbrățișaseră strâns, îi mulțumeau efuziv pentru ospitalitate și îl rugau să vină să stea cu ele în Cumberland în curând.

A fost un puternic sentiment de finalitate în această dimineață. În ultimii doi ani au existat o mulțime de nunți, inclusiv cele ale tuturor Supraviețuitorilor și ale nepotului lui George, toți oamenii cei mai dragi lui din lume. Imogen fusese ultimul dintre ei - cu excepția lui însuși, desigur. Dar abia a numărat. Avea patruzeci și opt de ani și, după optsprezece ani de căsătorie, era văduv de mai bine de doisprezece ani.

S-a bucurat să vadă că focul din bibliotecă fusese aprins. Il luase frigul stand în picioare afară. Luă scaunul într-o parte a șemineului și întinse mâinile spre foc. Lacheul a adus tava câteva minute mai târziu, a turnat cafeaua și a așezat ceașca și farfuria pe măsuța de lângă el, împreună cu o farfurie de biscuiți dulci care miroseau a unt și nucșoară.

"Mulțumesc." George a adăugat lapte și puțin zahăr la preparatul întunecat și și-a amintit fără niciun motiv aparent cum o irita mereu pe soția lui faptul că multumea chiar și pentru cel mai mic serviciu pe care i-l cerea  unui servitor pe care-l platea sa faca servicii. Făcând acest lucru, nu facea altceva decat sa-i scadă  în ochii servitorilor, facandu-i sa nu-l mai stimeze, îi explicase ea întotdeauna.

Părea aproape incredibil că toți cei șase colegi ai săi Supraviețuitori se căsătoriseră în ultimii doi ani. Era ca și când ar fi avut nevoie de cei trei ani de la plecarea din Penderris pentru a se adapta din nou la lumea exterioară, după siguranța protejată pe care o asigurase casa în timpul recuperării lor, dar apoi s-au repezit cu bucurie înapoi în vieți pline și fructuoase. Poate, după ce au plutit atât de mult timp aproape de moarte și nebunie, au avut nevoie să sărbătorească viața însăși. Și el era destul de sigur că toți făcuseră căsătorii fericite. Hugo și Vincent au avut fiecare câte un copil și a existat un altul pe drum pentru Vincent și Sophia. Ralph și Flavian erau, de asemenea, în așteptarea paternității. Chiar și Ben, altul dintre ei, șoptise în urmă cu două zile că Samantha se simțea rău în ultima vreme, dimineața și spera că era dintr-o cauză bună.

Totul a fost profund emoționant pentru bărbatul care și-a deschis casa și inima pentru bărbați - și o singură femeie - care a fost ruptă de război și ar fi putut rămâne pentru totdeauna pe marginea propriilor lor vieți, dacă nu ar fi făcut-o. Dacă tot ce ar fi reusit ar fi fost sa-i faca sa supraviețuiasca, aata ar fi fost.

George se uită speculativ la biscuiți, dar nu luă unul. Cu toate acestea, își luă ceașca de cafea și își încălzi mâinile, ignorând toarta.

Era chiar contrar lui să se simtă atât de ușor deprimat în această dimineață? Nunta lui Imogen fusese o ocazie splendid festivă și fericită. Lui George îi plăcea să-i vadă strălucirea și, în ciuda unor îndoieli timpurii, îi plăcea și de Percy și credea că este probabil soțul perfect pentru ea. George era foarte atasat și de soțiile celorlalți Supraviețuitori. În multe privințe, el s-a simțit ca un tată mândru care isi căsătorise puii si acum erau cu totii  atât de fericiți.

Poate că asta era totuși problema. Căci nu era tatăl lor, nu-i așa? Sau al  oricui altcuiva, daca asta conta. S-a încruntat la cafea, s-a gândit să adauge mai mult zahăr, a decis să nu facă acest lucru și a mai luat o înghițitură. Singurul său fiu murise la vârsta de șaptesprezece ani în primii ani ai războaielor peninsulare, iar soția sa - Miriam - își luase viața doar câteva luni mai târziu.

Era, se gândi George în timp ce se uita  la ceașcă, fara sa vada nimic,  foarte singur - deși nu mai mult decât acum înainte de nunta lui Imogen și de toate celelalte. Julian era fiul răposatului său frate, nu al lui, iar cei șase colegi ai săi Supraviețuitori părăsiseră cu toții Penderris Hall în urmă cu cinci ani. Deși legăturile de prietenie au rămas puternice și cu totii s-au adunat timp de trei săptămâni în fiecare an, de obicei la Penderris, nu erau literalmente  familia lui. Chiar și Imogen a fost  doar verisoara sa indepartata, o verisoara de gradul doi.

Trecuseră cu viața lor mai departe, cei șase, și îl lăsaseră în urmă. Și ce  gând jalnic și in care -si plangea de mila, a fost gandul asta!.

George a scurs ceașca, a așezat-o nu prea delicat pe farfurioară, le-a pus pe ambele pe tavă și s-a ridicat neliniștit. Se mișcă în spatele biroului și stătea privind prin fereastră spre piață. Era încă destul de devreme încât să existe foarte puțină activitate acolo. Norii erau mai rari decât fuseseră mai devreme, cerul un albastru mai uniform. A fost genul de zi conceputa pentru a ridica spiritul uman.

Era singur, la naiba. Până în măduva oaselor sale și în adâncul sufletului său.

Aproape întotdeauna fusese.

Viața sa de adult începuse brutal de devreme. El a intrat in armata cu mare entuziasm la vârsta de șaptesprezece ani, după ce și-a convins tatăl că o carieră militara era ceea ce își dorea mai mult decât orice altceva în viață. Dar doar patru luni mai târziu, fusese chemat înapoi acasă, când tatăl său aflase că era pe moarte. Înainte de a împlini optsprezece ani, George își vânduse gradul sau de ofiter de cavalerie, se căsătorise cu Miriam, își pierduse tatăl și îl succedase avand cu titlul de Duce de Stanbrook. Brendan se născuse înainte ca el sa implineasca 19 ani.

Lui George i se păru, privind înapoi, că in toată viața sa de adult nu fusese niciodată altfel decât singur, cu excepția acelei flăcări strălucitoare de bucurie exuberantă pe care o trăise o perioada prea scurta când era cu regimentul său. Și fuseseră câțiva ani cu Brendan. . .

Și-a strâns mâinile la spate și și-a amintit prea târziu că i-a spus ieri lui Ralph și lui Ben că li se va alătura pentru o plimbare în Hyde Park în această dimineață dacă verișoarele sale pleacă mai devreme, asa cum au planificat. Toți Supraviețuitorii veniseră la Londra pentru nunta lui Imogen și toți erau încă aici, cu excepția lui Vincent și al Sophiei, care plecaseră ieri în Gloucestershire. Preferau să fie acasă, pentru că Vincent era orb și se simțea mai confortabil în împrejurimile familiare din Middlebury Park. Iar mirii, desigur, erau în drum spre Paris.

Nu exista niciun motiv pentru care George să se simtă singur și nu ar exista nici măcar după ce ceilalți patru vor părăsi Londra și se vor întors acasă. Aici erau alți prieteni, atât bărbați, cât și femei. Și în țară erau vecini pe care îi considera prieteni. Și erau Julian și Philippa.

Dar era singur, la naiba. Și chestia era că abia recent a recunoscut asta - doar în ultima săptămână, de fapt, pe fondul întregii agitații fericite a pregătirilor pentru nunta ultimului dintre Supraviețuitori. Chiar și-a pus întrebarea cu oarecare alarmă dacă i-a părut rău ca Percy că a câștigat inima și mâna lui Imogen, că a putut să o facă să râdă din nou și să strălucească. Se întrebase dacă poate o iubea chiar el. Ei bine, da, a făcut-o, a concluzionat după o analiză sinceră. Nu era absolut nici o îndoială în acest sens - la fel cum nu exista nici o îndoială că dragostea lui pentru ea nu era genul acela de dragoste. O iubea exact așa cum îi iubea pe Vincent și Hugo și pe ceilalți - profund, dar pur și simplu platonic.

În ultimele zile, se jucase cu ideea de a angaja din nou o amantă. O făcuse ocazional în decursul anilor. De câteva ori chiar s-a complăcut în afaceri discrete cu doamne din clasa sa - toate văduve pentru care nu simțise decât plăcere și respect.

Nu voia o amantă.

Aseară rămăsese treaz, uitându-se la baldachinul umbrit de deasupra patului, incapabil să-și convingă mintea să se relaxeze și corpul să doarmă. Fusese una dintre acele nopți în care, fără niciun motiv perceptibil, somnul îl ocolise, iar ideea îi apăruse în cap, aparent de nicăieri, că poate ar trebui să se căsătorească. Nu pentru dragoste sau procreare - era prea bătrân pentru romantism sau paternitate. Nu că ar fi fost fizic prea bătrân pentru acesta din urmă, dar nu și-a dorit din nou un copil, sau copii, la Penderris. În plus, ar fi trebuit să se căsătorească cu o tânără, dacă ar vrea să-și populeze creșa, iar gândul căsătoriei cu cineva care avea jumătatea vârstei lui nu-l atrăgea. Ar putea sa-i atraga ideea pe mulți bărbați, dar el nu era unul dintre ei. El putea doar admira tinerele frumuseți care se înghesuiau in săli de dans la modă în timpul sezonului în fiecare primăvară.

Ceea ce-i trecuse prin minte noaptea trecută era că o căsătorie îi putea aduce companie, posibil o adevărată prietenie. Poate chiar și cineva în natura unui suflet pereche. Și, da, cineva care să stea lângă el în pat noaptea pentru a-i alina singurătatea și pentru a oferi plăcerile regulate ale sexului.

Fusese celibatar puțin prea mult timp pentru a fi confortabil.

Doi cai tropaiau de cealaltă parte a pieței, putea vedea, condusi de un randas călare. Ambii cai purtau șeile laterale. Ușa casei Rees-Parry, aflata chiar vizavi, s-a deschis, iar cele două tinere fiice ale familiei au ieșit și au fost ajutate sa urce în șa de către randas. Ambele fete purtau costume de călărie in culori vii. Sunetele slabe ale râsului feminin și ale veseliei razbateau peste piață și prin fereastra închisă a bibliotecii. Au plecat cu un curaj evident, randasul urmându-le la o distanță respectuoasă în spatele lor.

Tinerețea putea fi încântătoare să o privească, dar el nu simțea nicio dorință de a face parte din ea.

Ideea care îi venise aseară nu fusese pur ipotetică. Venise complet cu imaginea unei anumite femei, deși nu-și putea explica de ce ea. La urma urmei, abia o cunoștea și nu o mai văzuse de mai bine de un an. Dar acolo fusese ea, destul de vie în ochii minții lui, în timp ce el se gândise că poate ar trebui să ia în considerare căsătoria din nou. Căsătorindu-se cu ea. I se păruse că va fi alegerea perfectă - singura.

În cele din urmă, dormise și se trezise devreme pentru a lua micul dejun cu verisoarele sale înainte de a le vedea plecate la drum. Abia acum își amintise de acele bizare dorințe nocturne. Cu siguranță trebuie să fi fost cel puțin pe jumătate adormit și pe jumătate visând. Ar fi o nebunie să se lege din nou la cap cu o soție, mai ales cu o străină virtuală. Ce se întâmplă dacă nu i se potrivește până la urmă? Dacă nu i se potrivea? O căsătorie nefericită ar fi mai rea decât singurătatea și goliciunea care uneori au conspirat pentru a-l face sa devina depresiv.

Dar acum s-au întors aceleași gânduri. De ce diavolul nu plecase călare? Sau la White's Club? Ar fi putut să-și ia cafeaua acolo și să se ocupe de conversația agreabilă cu niste cunoscuți de sex masculin sau să se distragă cu o analiză a ziarelor de dimineață.

L-ar accepta dacă ar întreba-o? Era oare îngâmfat să creadă că o va face într-adevăr sa accepte? De ce, la urma urmei, l-ar refuza dacă nu ar fi fost descurajată de faptul că nu-l iubea? Dar nu mai era o femeie tânără, cu capul umplut de vise romantice. Era probabil la fel de indiferentă față de romantism ca și el însuși. Avea multe de oferit oricărei femei, chiar și în afară de stimulentele evidente ale unui titlu și a unei averi înalte. Avea un caracter constant de oferit, precum și prietenie și. . . Ei bine, avea de oferit căsătoria. Nu fusese niciodată căsătorită.

S-ar transforma, pur și simplu, intr-un idiot, dacă s-ar căsători din nou acum, când avea vârsta mijlocie? Dar de ce? Bărbații de vârsta lui și mai în vârstă se căsătoreau tot timpul. Și nu era ca și cum ar fi avut privirile fixate asupra unei tinere dulci, proaspăt ieșita din sala de școală. Ar fi jalnic. El ar căuta mângâiere cu o femeie matură, care ar primi probabil un confort similar în propria ei viață.

Era absurd să creada că era prea bătrân. Sau că era. Cu siguranță, toată lumea avea dreptul la o companie, la o mulțumire în viață chiar și atunci când tinerețea era un lucru din trecut. Nu se gândea serios să o facă, nu-i așa?

O bataie in ușa bibliotecii a precedat apariția în cameră a unui tânăr care purta un pachet de scrisori.

„Ethan”. George dădu din cap către secretarul sau. „Ceva care arde sau nimic interesant?”

- Nu mai mult decât de obicei, Înălțimea Ta, spuse Ethan Briggs în timp ce împărțea grămada în două și se așeza fiecare pe birou. „De afaceri și social.” A indicat pe rând fiecare grămadă, așa cum făcea de obicei.

"Facturi?" George își mișcă bărbia în direcția teancului de afaceri.

„Una de la Hoby's pentru o pereche de ghete de călărie”, a spus secretarul sau, „și diverse cheltuieli de nuntă”.

„Și au nevoie de inspecția mea?” George părea indurerat. - Plătește-le, Ethan.

Secretarul său a ridicat prima grămadă.

„Ia-le și pe celelalte”, a spus George, „și trimite refuzuri politicoase”.

„Pentru toate, Excelenta?” Briggs ridică sprâncenele. „Marchiza de ...”

- Toate, spuse George. „Și tot ce vine în următoarele câteva zile până când vei primi instrucțiuni suplimentare de la mine. Plec din oraș. ”

„Plecati?” Din nou sprâncenele ridicate.

Briggs era un secretar eficient și de încredere. Fusese alături de ducele de Stanbrook timp de aproape șase ani. Dar nimeni nu este perfect, a meditat George. Bărbatul avea obiceiul de a repeta anumite cuvinte adresate de angajatorul său de parcă nu-i venea să creadă că auzise corect.

„Dar există discursul pe care trebuie sa-l tineti în Camera Lorzilor poimâine, Excelenta,” a spus el.

„Se va amana”. George flutură o mână respingătoare. „Voi pleca mâine.”

„In Cornwall, Excelenta?” Întrebă Briggs. „Vreti să scriu pentru a o informa pe menajeră ...”

- Nu la Penderris Hall, spuse George. "Mă voi întoarce . . . ei bine, când mă întorc. Între timp, plătește-mi facturile și refuză-mi invitațiile și fă orice altceva te voi insarcina să faci. ”

Secretarul său a ridicat grămada rămasă de pe birou, a facut angajatorului sau o plecăciune respectuoasă și a părăsit camera.

Deci se ducea, nu-i așa? Se întrebă George. Să o ceara in căsătorie pe o doamna pe care abia o cunoștea și pe care nici măcar nu o văzuse de mult?

Cum cereai pe cineva in căsătorie? Ultima dată o facuse când avea șaptesprezece ani și fusese o simplă formalitate, ambii părinți fiind de acord asupra partidei, s-a încheiat contractul și au semnat. Dorințele și sensibilitățile unui simplu fiu și fiică nu fuseseră luate în considerare și nici măcar consultate, mai ales când unul dintre părinți avea deja un picior în mormânt și se grăbea să-și vadă fiul stabilit. Cel puțin de data asta George o cunoștea pe doamnă puțin mai bine decât o cunoscuse pe Miriam. Știa cum arăta ea cel puțin și cum suna vocea ei. Prima oară când o privise pe Miriam fusese cu ocazia propunerii sale, facută cu formalitate bâlbâită sub privirea severă a tatălui ei și a lui.

Chiar avea să facă asta?

Ce dracu’ ar crede ea?

Ce ar spune ea?

2

Am putea sa ne pacalim aproape să credem că primăvara se transformă în vară, deși era încă doar în luna mai. Cerul era de un albastru adânc clar, soarele strălucea, iar căldura din aer a făcut șalul nu numai inutil, ci de fapt destul de împovărător, se gândi Dora Debbins în timp ce se lăsa să intre prin ușa din față și striga să o lase pe doamna Henry, menajera ei, să știe că era acasă.

Acasă era o cabană modestă în satul Inglebrook din Gloucestershire, unde locuise în ultimii nouă ani. Ea se născuse în Lancashire și, după ce mama ei a fugit la vârsta de șaptesprezece ani, a făcut tot posibilul să gestioneze marea casă a tatălui ei și să fie mamă pentru sora ei mai mică, Agnes. Când avea treizeci de ani, tatăl lor se căsătorise cu o văduvă care fusese de multă vreme un prieten al familiei. Agnes, care avea atunci optsprezece ani, se căsătorise cu un vecin care îi făcuse odată curte Dorei, deși Agnes nu știa asta. În decurs de un an, Dora își dăduse seama că nu mai avea nevoie de ea nimeni și că nu aparținea nicăieri. Noua soție a tatălui ei începuse să sugereze că Dora ar trebui să ia în considerare alte opțiuni decât să rămână acasă. Dora se gândise să caute un loc de muncă ca guvernantă sau însoțitoare sau chiar menajeră.

Apoi, într-o zi, din fericire, a văzut o notiță în ziarul de dimineață al tatălui ei, invitând un domn sau o doamnă respectabilă să vină și să învețe muzică unui număr de elevi cu o varietate de instrumente diferite în satul Inglebrook din Gloucestershire și in localitatile din imprejurimi. Nu era o poziție salarizată. Într-adevăr, nu era deloc o poziție reală. Nu exista niciun angajator, nici o garanție a muncii sau a venitului, ci doar perspectiva înființării unei afaceri ocupate și independente, care să furnizeze aproape sigur profesorului în cauză un venit adecvat. Anunțul menționase, de asemenea, o cabană din sat care era de vânzare la un preț rezonabil. Dora avusese calificările necesare, iar tatăl ei fusese dispus să plătească costul casei - mai mult sau mai puțin egal cu zestrea pe care i-o dăduse lui Agnes când s-a căsătorit.

Dora îi scrisese agentului numit în aviz, primise un răspuns rapid și favorabil și se mutase, fara sa vina sa vada situatia inainte, în noua ei casă. De atunci locuia aici ocupată și fericită, niciodată fără elevi și niciodată fără venituri. Nu era bogată - departe de asta. Dar ceea ce a câștigat din lecții a fost destul de adecvat pentru a-și satisface nevoile, cu puțin de rezervă pentru ceea ce a numit economiile ei pentru zile grele. Își permitea chiar să o aibă pe doamna Henry care sa faca curatenie, să gătească și să cumpere pentru ea. Sătenii o acceptaseră în comunitatea lor și, deși nu avea prieteni apropiați aici, ea avea numeroși cunoscuți prietenoși.

S-a dus direct la etaj, în camera ei, pentru a-și scoate șalul și palaria, pentru a-și peria părul turtit în fața oglinzii, pentru a-și spăla mâinile la ligheanul din micul ei dressing și pentru a privi prin fereastra din spate, în grădina de dedesubt. De aici sus părea îngrijit și plin de culoare, dar știa că va fi acolo în următoarea zi sau două cu sapaliga și mistria, purtând război împotriva buruienilor mereu invadate. De fapt, îi plăcea buruienile, dar nu - vă rog, vă rog - în grădina ei. Lasă-le să înflorească și să prospere pe langa toate gardurile și pajiștile din jur și ea le-ar admira toată ziua.

Oh, s-a gândit cu o durere bruscă, cum îi mai lipsește Agnes. Sora ei locuise cu ea aici timp de un an după ce își pierduse soțul. Își petrecuse o mare parte din timp în aer liber, pictând flori sălbatice. Agnes era minunat de pricepută în acuarele. Acela fusese un an atât de fericit, pentru că Agnes era ca fiica pe care nu o avusese niciodată și nici nu o va face niciodată. Dar Dora știa că interludiul nu va dura. Nu-și permisese nici măcar să spere că așa va fi. Nu, pentru că Agnes găsise dragostea.

Dora ținea la Flavian, vicontele de Ponsonby, al doilea soț al lui Agnes. De fapt, ținea foarte mult la el , deși inițial avusese îndoieli cu privire la el, pentru că era frumos, fermecător, ghidus și glumet, dar avea o sprânceană batjocoritoare in care nu avea încredere. La o cunoaștere mai strânsă, totuși, a fost forțată să recunoască că el era partenerul ideal pentru sora ei liniștită și modestă. Când s-au căsătorit aici, în sat, anul trecut, Dora isi dăduse seama că era sau va fi în curând o casatorie din dragoste. Și într-adevăr se dovedise a fi exact asta. Au fost fericiți împreună și toamna trebuia să apara un copil.

Dora s-a întors de la fereastră când și-a dat seama că nu mai vede cu adevărat grădina. Locuiau în îndepărtatul Sussex, Agnes și Flavian. Dar nu era sfârșitul lumii, nu-i așa? Deja fusese în vizită de câteva ori, de Crăciun și din nou de Paște. Stătuse două săptămâni de fiecare dată, deși Flavian o îndemnase să rămână mai mult timp și Agnes îi spusese cu sinceritate evidentă că ar putea trăi cu ei pentru totdeauna dacă ar alege.

„Pentru totdeauna și o zi”, adăugase Flavian.

Dora nu a ales așa. Să trăiască singura prin însăși definiția sa era o afacere solitară, dar singurătatea era infinit de preferat oricărei alternative pe care o descoperise vreodată. Avea treizeci și nouă de ani și era o fata batrana. Alternativele pentru ea erau să fie guvernanta sau tovarășa cuiva pe de o parte sau o rudă dependentă pe de altă parte, mutându-se la nesfârșit de la casa surorii ei la cea a tatălui ei sau la fratele ei. Era foarte, foarte recunoscătoare pentru căsuța ei modestă, drăguță și pentru munca sa independentă și existența ei singură. Nu, nu singura - solitara.

Putea auzi zgomotul de porțelan de jos și știa că doamna Henry îi sugera în mod deliberat, fără să strige de fapt la etaj, că ceaiul fusese preparat și transportat în camera de zi și că va răci dacă nu cobora. curând.

A coborât.

„Presupun că ai auzit totul despre marea nuntă din Londra când te-ai dus la Middlebury, nu-i așa?” Întrebă doamna Henry, planând cu speranță în prag, în timp ce Dora își turna o ceașcă de ceai și unse un biscuit.

- De la Lady Darleigh? Ea a zâmbit. „Da, mi-a spus că a fost o ocazie foarte măreață și foarte veselă. S-au căsătorit la St. George din piața Hanovra, iar ducele de Stanbrook a găzduit un generos mic dejun de nuntă. Sunt foarte fericita pentru Lady Barclay, deși presupun că trebuie să mă refer acum la ea ca la contesa de Hardford. Am crezut-o foarte fermecătoare când am cunoscut-o anul trecut, dar și foarte rezervată. Lady Darleigh spune că noul ei soț o adoră. Este foarte romantic, nu-i așa? ”

Ce frumos trebuie să fie. . .

A luat o mușcătură din scone. Sophia, Lady Darleigh, care sosise înapoi la Middlebury Park de la Londra cu soțul ei cu o zi înainte, ieri, spusese mai multe despre nunta la care merseseră acolo pentru a participa, dar Dora era prea obosită pentru a mai explica acum. Strecurase o lecție suplimentară de pianoforte pentru vicontesa în ceea ce era deja o zi întreagă de muncă și nu mai avusese decât un moment pentru ea de la micul dejun.

„Fără îndoială că voi avea o scrisoare lungă de la Agnes despre asta în doua sau trei zile”, a spus ea când a văzut aspectul de dezamăgire al doamnei Henry. „Îți voi împărtăși ce are de spus despre nuntă.”

Menajera ei dădu din cap și închise ușa.

Dora a mai luat o mușcătură din scone și s-a trezit brusc pierdută în amintirile anului trecut și în câteva dintre cele mai fericite zile din viața ei chiar înainte de cea dureroasă când Agnes a plecat cu noul ei soț și Dora, zâmbind, le-a făcut cu mâna in drumul lor.

Cât de jalnic că a retrăit acele zile atât de des. Vicontele și vicontesa Darleigh, care locuiau în parcul Middlebury chiar dincolo de sat, avuseseră oaspeti - foarte ilustri, toti cu titlul. Dora și Agnes fuseseră invitate la casă de mai multe ori în timp ce se aflau acolo și de câteva ori diverse grupuri de oaspeți au venit in vizita la cabană și chiar au luat ceai aici. Agnes a fost o prietenă apropiată a vicontesei, iar Dora s-a simțit confortabilă cu ei în timp ce le-a dat lecții de muzică atât vicontelui, cât și soției sale. Pe baza acestei cunoștințe, ea și Agnes fuseseră invitate să ia masa într-o seară, iar Dora fusese rugată să cante pentru companie după aceea.

Toți oaspeții fuseseră incredibil de amabili. Și măgulitori. Dora cântase la harpă și nu voiseră să se oprească. Și apoi cântase la pianoforte și ei o îndemnaseră să continue să cânte. După aceea, fusese condusă în salon pentru a lua ceai, pe brațul unei persoane ce se dovedise a fi nimeni altcineva decât ducele de Stanbrook. Mai devreme, stătuse între el și Lord Darleigh la cină. Ar fi fost uimită de cat de muta putea sa stea dacă nu ar fi fost mult timp familiarizată cu vicontele și dacă ducele nu ar fi făcut un efort pentru a o liniști. Păruse un nobil aproape înfricoșător de auster, până când ea se uită în ochii lui și nu văzu decât bunătate acolo.

Fusese făcută să se simtă ca o celebritate. Ca o stea. Și în acele câteva zile se simțise minunată de vie. Cât de trist - nu, jalnic - că în toată viața ei nu au existat alte amintiri pe jumătate atât de vii cu care să se regăsească când stătea singură așa, puțin prea obosită ca să citească. Sau noaptea, când stătea întinsă în pat incapabilă să adoarmă, așa cum o făcea uneori.

Ei s-au numit club, oaspeții bărbați care au stat la Middlebury Park timp de trei săptămâni - Clubul Supraviețuitorilor. Au supraviețuit atât războaielor împotriva lui Napoleon Bonaparte, cât și rănilor îngrozitoare pe care le-au suferit în timpul lor. Lady Barclay era și ea membră - doamna care tocmai se căsătorise. Bineînțeles că nu fusese ea însăși ofițer, dar primul ei soț a fost și a asistat la moartea sa din cauza torturii, sărmană doamnă, după ce a fost capturat în Portugalia. Vicontele Darleigh însuși fusese orbit. Flavian, lordul Ponsonby, soțul lui Agnes, suferise leziuni la cap atât de grave încât nu putea nici să gândească, nici să vorbească, nici să înțeleagă ce i se spunea când a fost adus înapoi în Anglia. Baronul Trentham, Sir Benedict Harper și contele de Berwick, ultimul dintre care moștenise un ducat de anul trecut, toți suferiseră teribil. Ducele de Stanbrook cu ani în urmă îi adunase pe toți acasă la Cornwall și le oferise timpul, spațiul și îngrijirea de care aveau nevoie pentru a se vindeca și a se recupera. Acum toți erau căsătoriți, cu excepția ducelui însuși, care era un bărbat mai în vârstă și văduv.

Dora s-a întrebat dacă se vor mai aduna vreodată la Middlebury Park pentru una dintre reuniunile lor anuale. Dacă ar face-o, atunci poate că ar fi invitată să li se alăture din nou - poate chiar să cante pentru ei. La urma urmei, era sora lui Agnes, iar Agnes era acum căsătorită cu unul dintre ei.

Își luă ceașca și sorbi din ceai. Dar devenise călduț și ea se stramba. A fost în întregime vina ei, desigur. Dar ura ceaiul care nu era fierbinte.

Și apoi a sunat o bătaie la ușa exterioară. Dora oftă. Era prea obosită ca să poată face față oricărui apelant. Ultima ei elevă pentru acea zi fusese Miranda Corley, în vârstă de paisprezece ani, care era la fel

de reticentă în a cânta la pian, așa cum o învățase Dora. Era complet lipsită de talent muzical, săraca fată, deși părinții ei erau convinși că este o minune. Aceste lecții au fost întotdeauna o încercare pentru amândoua.

Poate că doamna Henry ar avea de-a face cu oricine stătea în pragul ei. Menajera ei știa cât de obosită era întotdeauna după o zi întreagă de lecții și își păstra intimitatea un pic ca o găină mamă. Dar aceasta nu trebuia să fie una dintre acele ocazii, se pare. Se auzi o bataie pe ușa salonului, iar doamna Henry o deschise și rămase acolo o clipă, cu ochii mari ca niste farfurii gemene.

- Este pentru tine, domnișoară Debbins, a spus ea înainte de a se îndrepta spre o parte.

Și, de parcă amintirile ei de anul trecut l-ar fi chemat chiar în sufrageria ei, a intrat ducele de Stanbrook.

Se opri chiar în interiorul ușii în timp ce doamna Henry o închidea în spatele lui.

- Domnișoară Debbins. El s-a înclinat în fața ei. „Sper că nu am venit într-un moment incomod?”

Orice amintire pe care Dora o avusese despre cât de amabil, abordabil și cu adevărat destul de uman era ducele a fugit fără urmă și a fost la fel de afectată de uimire ca atunci când l-a întâlnit pentru prima dată în salonul din Middlebury Park. . Era înalt și cu aspect distins, cu părul întunecat argintat la tâmple și trăsături austere, cizelate, constând dintr-un nas drept, pomeți înalți și buze destul de subțiri. O cerceta cu un aer rigid, interzis, pe care nu si-l mai putea aminti de anul trecut. El era chintesenta aristocratului la modă, distant, din cap până în picioare, și părea să umple camera de zi a Dorei și să-l lipsească de cea mai mare parte a aerului respirabil.

Și-a dat seama dintr-o dată că încă stătea și se uita la el toată cu gura cascată, ca un idioata trasnit de fulger. Vorbise cu ea, adresandu-i o întrebare și o privea cu sprâncenele ridicate în așteptarea unui răspuns. Se ridică târziu în picioare și facu o reverenta. A încercat să-și amintească ce purta și dacă hainele ei includeau o bonetă.

- Înălțimea voastră, spuse ea. "Nu deloc. Am terminat ultima lecție de muzică pentru ziua respectivă și mi-am luat ceaiul. Ceaiul a devenit rece în ceainic până acum. Lăsati-mă să o întreb pe doamna Henry ... ”

Dar a ridicat o mână elegantă.

„Te rog, nu te îngrijora”, a spus el. „Tocmai am terminat de luat băuturi răcoritoare cu Vincent și Sophia.”

Cu vicontele și Lady Darleigh.

„Am fost la Middlebury Park astăzi mai devreme”, a spus ea, „oferindu-i lui Lady Darleigh o lecție de pianoforte, deoarece a ratat-o pe cea obișnuită în timp ce se afla la Londra pentru nunta lui Lady Barclay. Ea nu a menționat că te-ai întors cu ei. Nu că ar fi fost obligată să o facă, desigur. ” Obrajii i s-au încins. „Nu era treaba mea.”

„Am ajuns acum o oră”, i-a spus el, „neașteptat, dar nu chiar neinvitat. De fiecare dată când îi văd pe Vincent și pe doamna lui, ei mă îndeamnă să vin in vizita oricând doresc. Intotdeauna ei chiar isi doresc cu adevărat sa vin, sunt sigur, dar știu și că nu se așteaptă niciodată să o fac. De data asta am făcut-o. De

fapt, am fost aproape in urma lor din Londra și, binecuvântându-le inima, cred că au fost fericiți să mă vadă. Sau sa nu ma vada, în cazul lui Vincent. Uneori, aproape că uită că nu poate vedea literalmente. ”

Obrajii Dorei au devenit mai fierbinți. De cât timp îl ținea stând acolo lângă ușă? Ce ar crede el despre manierele ei de la tara?

„Dar nu doriti sa luati loc, Excelenta?” Arătă scaunul aflat de partea opusa al vetrei si de al ei. „Ati mers pe jos din Middlebury? Este o zi minunată pentru aer și exerciții fizice, nu-i așa? ”

Ajunsese de la Londra acum o oră? Luase ceai cu vicontele și Lady Darleigh și ieșise imediat după ce venise. . . aici? Poate a adus un mesaj de la Agnes?

„Nu voi sta”, a spus el. „Acesta nu este o vizita de societate”.

„Agnes ...?” Mâna i se strecură în gât. Maniera sa rigidă și formală a fost brusc explicată. A fost ceva în neregulă cu Agnes. Avusese avort.

„Sora ta părea să strălucească cu o sănătate bună când am văzut-o acum câteva zile”, a spus el. „Îmi pare rău dacă apariția mea bruscă te-a alarmat. Nu am nicio veste cumplită. Într-adevăr, am venit să pun o întrebare. ”

Dora își prinse ambele mâini în talie și așteptă să continue. La o zi sau două după cina de la Middlebury anul trecut, venise la cabană cu câțiva dintre ceilalți pentru a-i mulțumi pentru interpretare și pentru a-și exprima speranța că o va face din nou înainte ca sfârșitul vizitei lor sa aiba loc. Nu se întâmplase. Avea de gând să întrebe acum? Pentru această seară, poate?

Dar nu asta s-a întâmplat.

„M-am întrebat, domnișoară Debbins”, a spus el, „dacă îmi puteți face marea onoare de a vă căsători cu mine”.

Uneori se vorbeau cuvinte și se auzeau destul de clar, dar ca o serie de sunete separate, neconectate, mai degrabă decât ca fraze și propoziții care transmiteau sens. Avea nevoie de puțin timp pentru a pune sunetele laolaltă și pentru a înțelege ce se comunica.

Dora i-a auzit cuvintele, dar pentru câteva clipe nu a înțeles sensul lor. Pur și simplu se uită și se apucă de mâini și se gândi, cu un fel de dezamăgire ciudată, prostească, că el nu voia până la urmă să cânte la harpă sau la pianoforte în această seară.

Doar sa  se căsătoreasca cu ea.

Ce?

Părea brusc de parca s-ar scuza și, prin urmare, semăna mai mult cu bărbatul de care își amintea de anul trecut. „Nu am făcut o cerere de căsătorie de la vârsta de șaptesprezece ani”, a spus el, „acum mai bine de treizeci de ani. Dar chiar și cu acest fapt ca scuză, îmi dau seama că a fost un efort foarte șchiop. Am avut destul timp de când am părăsit Londra pentru a compune un discurs frumos, dar nu am reușit să fac acest lucru. Nici nu am adus flori și nici nu am coborât pe genunchiul îndoit. Ce figură tristă a unui pretendent mă vei crede, domnișoară Debbins. ”

„Vrei să mă căsătoresc cu tine?” Se arătă cu o mână peste inimă, de parcă camera era plină de doamne singure și nu era sigură că el se referea la ea mai degrabă decât la oricare dintre celelalte.

Își strânse mâinile la spate și oftă cu voce tare. „Știi despre nunta din Londra acum mai puțin de o săptămână, desigur”, a spus el. „Fără îndoială că ai auzit de Clubul Supraviețuitorilor când am stat cu toții aici la Middlebury Park anul trecut. Ai ști despre noi de la Flavian, chiar dacă de la nimeni altcineva. Suntem prieteni foarte apropiați. În ultimii doi ani, toți cei șase s-au căsătorit. După ce s-a încheiat nunta lui Imogen săptămâna trecută și ultimul dintre oaspeții mei a părăsit casa mea din Londra acum câteva zile, mi-a venit în minte că am rămas în urmă. Mi-a trecut prin minte că. . . Eram poate doarputin prea singur. ”

Dora se simți pe jumătate prinsă de respirație. Nu se aștepta ca un nobil cu o . . . prezență  ca a lui sa experimenteze o astfel de lipsă în viața sa, sau sa recunoasca asta. Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l spună.

„Și m-a frapat”, a continuat el când ea nu a umplut scurta tăcere care i-a succedat cuvintelor sale, „că nu vreau să fiu singur. Totuși, nu mă pot aștepta ca prietenii mei, oricât de dragi ar fi ei, să umple golul sau să satisfacă foamea care se află în centrul ființei mele. Nici nu le-aș dori să încerce. Aș putea totuși să sper la așa ceva, chiar poate să mă aștept, de la o soție ”.

- Dar ... își lipi mâna mai tare de sân. „Dar de ce eu?”

- M-am gândit că poate și tu ești un pic singuratică, domnișoară Debbins, spuse el pe jumătate zâmbind.

Își dorea brusc să stea așezată. A fost aceasta impresia pe care i-a dat-o lumii - că era o fată batrana singură și jalnică, care încă ținea slaba speranță că un domn ar fi suficient de disperat să o ia? Cu toate acestea, Disperat nu era un cuvânt care să-l poată descrie pe Ducele de Stanbrook. Trebuie să fie cu câțiva ani mai în vârstă decât ea, dar era încă eligibil în toate modurile imaginabile. Ar putea avea aproape orice femeie singură - sau fată - pe care a ales-o. Cuvintele lui, însă, o răniseră, o umiliseră.

„Trăiesc o viață solitară, Inalțimea Voastră”, a spus ea, alegându-și cuvintele cu atenție. „La alegere. Singurătatea și solitudinea nu sunt neapărat cuvinte interschimbabile. ”

- Te-am jignit, domnișoară Debbins, spuse el. "Imi cer scuze. Sunt neobișnuit de nepoliticos. Pot să accept oferta pe care mi-ai facut-o si sa iau loc, la urma urmei? Trebuie să mă explic mult mai lucid. Nu am cautat, te asigur,  în mintea mea cea mai singură doamnă pe care o cunosc, te-am ales și m-am repezit să-ți propun căsătoria. Iartă-mă dacă am dat acea impresie. ”

„Ar fi prea absurd să crezi că trebuie oricum să alegi așa”, a spus ea, arătând din nou scaunul din fața ei și scufundându-se cu recunoștință în a ei. Nu era sigură cât de mult i-ar fi ținut genunchii în poziție verticală.

„Mi-a trecut prin minte după ce m-am gândit la această chestiune”, a spus el în timp ce se așeză, „ca ceea ce îmi doresc și îmi doresc cel mai mult este un tovarăș și un prieten, cineva cu care să mă simt confortabil, cineva care să fie mulțumit sa fie mereu alături de mine. Cineva . . . cu totul al meu. Și cineva care să-mi împartă patul. Iartă-mă - dar ar trebui menționat. Mi-am dorit - doresc - mai mult decât o relație platonică ”.

Dora se uita la mâinile ei. Obrajii îi erau din nou fierbinți - bine, bineînțeles că erau. Dar ea și-a ridicat ochii spre al lui și realitatea a ceea ce se întâmpla s-a năpustit asupra ei. Era ducele de Stanbrook. Fusese măgulită, făcută fără suflare, fiind încântată ridicol de atențiile lui politicoase anul trecut. Într-o după-amiază, el și Flavian o escortaseră pe Agnes și pe ea tot drumul spre casă de la Middlebury, iar el îi trăsese brațul prin al său și conversase amical cu ea și o lăsase destul de liniștită în timp ce îi depășeau pe ceilalți doi. Ea savurase fiecare moment al acelei plimbări și o retrăise iar și iar în zilele următoare și, într-adevăr, de atunci. Acum era aici în salonul ei. Venise să-i propună căsătorie.

„Dar de ce eu?” întrebă ea din nou. Vocea ei părea șocant de normală.

„Când m-am gândit la toate aceste lucruri, a spus el, au venit cu imaginea ta. Nu pot explica de ce. Nu cred că știu de ce. Dar la tine m-am gandit. Doar la tine. Dacă mă refuzi, cred că voi rămâne așa cum sunt. ”

El se uita direct în fața ei, iar acum ea vedea nu doar un aristocrat auster. A văzut un bărbat. A fost un gând prost, pe care nu ar fi putut să-l explice dacă ar fi fost chemată să facă acest lucru. Se simți din nou fără respirație și un pic tremurândă și se bucură că se așeză.

Și pe cineva care să-mi împartă patul.

„Am treizeci și nouă de ani, Domnia Voastră”, i-a spus ea.

- Ah, a spus el și a zâmbit din nou pe jumătate. „Am, așadar, efortul de a vă cere să vă căsătoriți cu un bărbat mai în vârstă. Sunt cu nouă ani mai în vârstă decat tine. ”

„Nu aș fi în măsură să vă port copiii”, a spus ea. „Cel puțin ...” Nu trecuse încă prin schimbarea vieții, dar cu siguranță trebuie să se întâmple în curând.

„Am un nepot”, a spus el, „un tânăr demn de care îmi place foarte mult. Este căsătorit și este deja tată al unei fiice. Fiii vor urma fără îndoială. Nu mă interesează să am copii din nou la creșa mea, domnișoară Debbins. ”

Și-a amintit că a avut un fiu care fusese ucis în Portugalia sau Spania în timpul războaielor. Ducele trebuie să fi fost foarte tânăr când s-a născut acel fiu. Apoi ea și-a amintit ceea ce spusese el mai devreme despre faptul că nu făcuse o cerere de căsătorie de la vârsta de șaptesprezece ani.

„Ceea ce imi doresc este sa am un tovarăș ”, a repetat el. "Un prieten. O femeie prietenă. O soție, de fapt. Nu pot oferi romantism mare sau pasiune romantică, mi-e teamă. Am trecut de epoca unor astfel de zboruri fanteziste. Dar, deși nu te cunosc bine si nici tu pe mine, cred că ne-am descurca bine împreună. Admir talentul tău de muzician și frumusețea sufletului pe care o sugerează. Îți admir modestia și demnitatea, devotamentul față de sora ta. Îmi place aspectul tău. Îmi place ideea de a te privi în fiecare zi pentru tot restul vieții mele. ”

Dora îl privi uimită. A fost draguta cândva destul de mult, dar tinerețea și ea se despărțiseră de mult. Cel mai bun lucru  pe care il vedea acum în oglinda ei a fost aspectul îngrijit și. . . obișnuit. A văzut o fată batrana cu siguranta în anii ei de mijloc. El, pe de altă parte, era. . . Ei bine, chiar și cu cei patruzeci și opt de ani și părul său argintiu, era superb.

Și-a mușcat buza inferioară și l-a privit înapoi. Cum ar putea fi prieteni?

„Nu aș avea nicio idee despre cum să fiu ducesă”, a spus ea.

Îi privi ochii zâmbind, iar ea îi zâmbi cu tristețe și apoi râse. Așa, incredibil, a făcut-o. Și s-a bucurat încă o dată că stătea jos. A existat un cuvânt mai puternic decât superb?

„Îmi dau seama”, a spus el, „că dacă ai fi soția mea ai fi și ducesa mea. Dar - ezit să te dezamăgesc - nu înseamnă să porți în fiecare zi o tiară și o capa de hermină, să știi. Sau chiar în fiecare an. Și nu implică frecusul umerilor cu regele și curtea sa în fiecare săptămână. Pe de altă parte, ar putea fi oarecare amuzament care ar putea fi derivat din faptul că ți se va spune „Excelenta Voastra” în loc de simpla domnișoară Debbins ”.

„Îmi place destul de domnișoara Debbins”, a spus ea. „A fost cu mine de aproape patruzeci de ani.”

Zâmbetul i se stinse și părea din nou auster.

- Ești fericită, domnișoară Debbins? el a intrebat. „Recunosc că s-ar putea să fii. Ai aici o casă confortabilă și un loc de muncă productiv și independent, făcând ceva ce iti place. Ești foarte apreciata atât la Middlebury, cât și, cred, în sat pentru talentul tău și pentru bunătatea ta. ” Se opri și o întâlni din nou cu privirea. „Sau există vreo șansă ca și tu să-ți dorești un prieten și un tovarăș, ca și tu sa doresti să-ți aparțină exclusiv o altă persoană și să-i aparții? Există vreo șansă să fiai dispus să iti lasi viața aici și să vii cu mine în Cornwall și Penderris? Nu doar ca prietena mea, ci ca partenerul vieții mele? ” Se mai opri o dată pentru o clipă. "Te vei căsători cu mine?"

Ochii lui ii susțineau pe ai ei. Și toate apărările ei au căzut, la fel ca și toate asigurările pe care și le-a dat de-a lungul anilor că era fericită de cursul pe care îl luase viața ei de la vârsta de șaptesprezece ani, că era mulțumită cel puțin, că nu era singură. Nu, niciodată asta.

Avea o casă confortabilă, o viață aglomerată, productivă, vecini și prieteni, un venit independent, adecvat, membri ai familiei nu prea departe. Dar nu a avut niciodată pe cineva al ei lacare să nu mai renunțe la un moment dat în viitor. O avusese pe sora ei până când Agnes s-a căsătorit cu William Keeping și a avut-o din nou timp de un an înainte de a se căsători cu Flavian. Dar . . . nu fusese nimeni altcineva și nimeni permanent care să umple golul. Nimeni care făgăduise vreodată să se lipească numai de ea până cand moartear i-ar fi despărțit.

Nu și-a permis niciodată să se gândească la cât de diferită ar fi putut fi viața ei, dacă mama ei nu ar fi fugit atât de brusc și de neașteptat, când Dora avea șaptesprezece ani și Agnes avea cinci ani. Viața ei fusese așa cum fusese și făcuse alegeri libere la fiecare pas. Dar a fost posibil ca, la urma urmei, acum? . . ?

Avea treizeci și nouă de ani.

Dar nu era moartă.

Nu s-ar căsători, însă, doar din disperare. O căsătorie săracă ar putea - și ar fi - să fie mult mai rea decât ceea ce a avut deja. Dar o căsătorie cu ducele de Stanbrook nu ar fi din disperare, știa ea fără a fi nevoie să mediteze la această chestiune. Ea îl visase de un an întreg - mai exact paisprezece luni. Oh, nu așa, ar fi protestat chiar acum o oră. Dar apărările ei se prăbușiseră și acum putea recunoaște că, da, îl visase în felul acesta. Desigur că a o facuse. Mersese alături de el tot drumul de la Middlebury în acea cea mai vie si minunată din toate după-amiezile vieții ei, cu mâna prin brațul lui în timp ce vorbeau ușor între ei. El îi

zâmbise și ea îi simțise mirosul de colonie și îi simțise masculinitatea. Îndrăznea să viseze la dragoste și dragoste în acea zi și de atunci.

Dar doar sa viseze.

Uneori - oh, doar uneori - visele ar putea deveni realitate. Nu partea iubirii și a romantismului, desigur, dar avea de oferit companie și prietenie. Și căsătoria. Nu o căsătorie platonică.

Putea să știe cum este. . .

Cu el? Oh, Doamne, cu el. Putea să știe. . .

Și pe cineva care să-mi împartă patul.

Deveni conștientă că o liniște lungă îi succedase propunerii. Ochii ei erau încă închiși asupra lui.

„Mulțumesc”, a spus ea. "Da. Eu voi accepta."

3

George fusese luat mai degrabă prin surprindere când păși în cameră și o privi încă o dată pe domnișoara Debbins. El crezuse că își amintea clar de ea de anul trecut, dar ea era puțin mai înaltă decât își amintea de ființa ei, deși nu era peste înălțimea medie. Și o crezuse un pic mai plina, un pic mai clar, puțin mai în vârstă. În ciuda scopului său de a veni aici, era ciudat că ea era de fapt mai atrăgătoare decât își amintea de ființa ei. S-ar fi putut aștepta să fie invers.

Era o femeie arătoasă pentru vârsta ei, în ciuda hainelor modeste pe care le purta și a stilului simplu, aproape sever al părului. Trebuie să fi fost foarte drăguță ca fată. Părul ei era încă întunecat, fără semne vizibile de gri și avea un ten impecabil și ochi fini, inteligenți. Avea, de asemenea, un aer de demnitate liniștită pe care o menținea în ciuda șocului apariției sale neașteptate și a întrebării sale bruște. În general, arăta ca o femeie care se împăcase cu viața ei și o accepta pentru ceea ce era.

Își aminti el, aerul din jurul ei îi atrăsese admirația anul trecut. Nu fusese doar talentul ei muzical sau conversația ei sensibilă sau aspectul ei plăcut. Îi spusese cu câteva clipe în urmă că nu știa de ce îi venise simultan ideea lui bruscă de căsătorie și imaginea ei, una legată indisolubil de cealaltă, nici una posibilă fără cealaltă. Dar știa de ce. Era aerul ei de demnitate senină, care nu trebuie să-i fi venit cu ușurință. Erau, fără îndoială, unele femei care rămăseseră singure doar din alegere, dar el nu credea că domnișoara Debbins era printre ei. Conditia de fata batrana îi fusese forțată de circumstanțe - pe unele le știa de la sora ei. Cu toate acestea, își făcuse o viață bogată și plină de sens, în ciuda oricărei dezamăgiri pe care ar fi putut-o suferi.

Da, o admira.

Mulțumesc. Da. O voi face, spusese ea.

Se ridică în picioare și întinse o mână spre a ei. Și ea a stat în picioare, iar el a ridicat mâna ei la buze. Era o mână moale, bine îngrijită, cu degete lungi și unghii scurte. Că cel puțin și-a amintit cu precizie de anul trecut. Era o mână de muzician. A creat muzică care l-ar putea aduce la limita lacrimilor.

„Mulțumesc”, a spus el. „Voi face tot posibilul să văd că nu vei regreta niciodată decizia ta. Este regretabil că în aproape orice căsătorie femeia trebuie să renunțe la casa ei, la prieteni și vecini și la tot ceea ce îi este familiar și drag. Iti va fi foarte greu să renunți la toate acestea? ”

Cei mai mulți oameni ar crede că este o întrebare absurdă când alternativa era Penderris Hall din Cornwall ca să i-o ofere ei și casa Stanbrook din Londra și bogăția nespusă și viața plină de farmec a unei ducese, ca să nu mai vorbim de căsătorie în sine, care să înlocuiască viața ei. Dar nu și-a grăbit răspunsul.

- Da, așa va fi, spuse ea, cu mâna încă în a lui. „Am făcut o viață pentru mine aici acum nouă ani și mi-a fost bine. Nu multe femei au privilegiul de a cunoaște independența. Oamenii de aici au fost primitori și amabili. Când voi pleca, elevii mei care au dorința de a învăța, câțiva dintre ei cu talent real, vor rămâne fără profesor, cel puțin o vreme. Voi regreta să le fac asta. ”

- Vincent? o întrebă el zâmbind. „Are talent?”

După ce a fost orbit și a ieșit din spaimă, furie și disperarea de a ști că vederea lui nu se va întoarce niciodată, tânărul Vincent se provocase în mai multe moduri, mai degrabă decât să se scufunde în disperarea de a trăi o jumătate de viață. Un lucru pe care îl făcuse era să învețe să cânte nu numai

pianoforte, ci vioara și, mai nou, harpa. Ultima o întreprinsese doar pentru că una dintre surorile sale sugerase să vândă harpa care se afla deja în casă când a moștenit-o pentru că „evident” nu va avea niciodată niciun folos pentru ea. Colegii săi Supraviețuitori ai lui Vincent, care nu au fost niciodată sentimentali unii cu alții, l-au tachinat fără milă despre priceperea sa la vioară, dar el a perseverat și s-a îmbunătățit constant. Nu l-au tachinat despre harpă, ceea ce îi provocase o frustrare și o suferință nesfârșite.

Din nou, domnișoara Debbins nu s-a grăbit să răspundă, deși știa că Vincent era unul dintre cei mai apropiați prieteni ai ducelui.

„Vicontele Darleigh are hotărâre”, a spus ea. „El lucrează din greu pentru a fi priceput și nu va face niciodată o scuză pentru faptul că nu poate vedea instrumentul la care cântă sau muzica pe care trebuie să o învețe după ureche. Se descurcă extrem de bine și se va îmbunătăți. Sunt foarte mândra de el. ”

„Dar nu există talent acolo?” Bietul Vince. Avea într-adevăr hotărârea de a nu se vedea pe sine ca fiind handicapat.

„Talentul este rar în orice domeniu”, a spus ea. „Adevăratul talent, adică. Dar dacă am evita cu toții să facem ceva pentru care nu suntem supradotați, nu am face aproape nimic și nu am descoperi niciodată ce putem deveni. În schimb, am pierde o mare parte din durata vieții care ne-a fost alocată pentru a ne menține la activități sigure și limitate. Lord Darleigh are un talent pentru perseverență, pentru a se întinde până la limitele rezistenței sale, în ciuda a ceea ce trebuie să fie unul dintre cele mai dificile dintre handicapuri - sau poate din cauza acestuia. Nu mulți oameni, având în vedere circumstanțele sale, ar atinge ceea ce are. El a învățat să dea lumină întunericului în care trebuie să-și trăiască viața și, făcând acest lucru, a aruncat lumină asupra celor dintre noi care cred că putem vedea ”.

Ah, și iată că altceva îi amintea de ce simțea o asemenea admirație și plăcere pentru ea - această gravitate calmă și grijulie cu care vorbea despre subiecte pe care majoritatea oamenilor le respingeau ușor. Mulți oameni ar vorbi condescendent despre ceea ce realizase Vincent, în ciuda faptului că nu putea vedea. Nu ea. Și totuși și ea a vorbit sincer. Lui Vincent îi lipsea într-adevăr talentul muzical remarcabil, permițându-i chiar orbirea, dar nu conta. După cum tocmai observase ea, el avea talentul în supraabundență pentru a-și împinge limitele vieții dincolo de limita a ceea ce s-ar putea aștepta de la el.

„Îmi pare rău că, atunci când mă căsătoresc cu tine, te voi îndepărta de această viață, domnișoară Debbins”, a spus el. „Sper că Penderris și căsătoria cu mine se vor dovedi a fi o compensație suficientă”.

Ea își lăsă ochii gânditori asupra lui. „Când am venit aici acum nouă ani de la casa tatălui meu din Lancashire”, a spus ea, „nu cunoșteam pe nimeni. Totul era ciudat și puțin deprimant - locuind într-o cabană care părea incredibil de mică în comparație cu ceea ce eram obișnuita, fiind singura, lucrând pentru traiul meu. Dar adaptarea la o nouă viață a fost făcută și am fost fericita aici. Acum am acceptat în mod liber o altă schimbare completă. Nu m-ai constrâns în niciun fel. Voi face ajustările necesare. Dacă sunteți sigur, adică acum că m-ați văzut și mi-ați vorbit din nou. ”

Și-a dat seama că încă o ținea de mână. O strânse și o ridică din nou la buze.

„Eu sunt”, a spus el. "Destul de sigur."

Se întrebă ce va spune sau ce va face ea dacă si-ar fi coborat capul și i-ar săruta buzele. Cu greu putea obiecta - acum era mireasa lui, logodnică. Șocul acelui gând l-a făcut să facă o pauză și s-a întrebat

pentru o clipă dacă chiar era sigur. A fost dintr-o dată greu să se imaginezi sărutându-se cu ea, făcând dragoste cu ea, familiarizându-se cu corpul ei la fel ca ea cu al lui. Dar știa că ar fi fost oribil de dezamăgit dacă ea ar fi spus nu. Căci într-adevăr nu doar căsătoria îi venise în minte cu câteva nopți în urmă la Londra. Era domnișoara Dora Debbins și dorința ciudată, neașteptată de a fi căsătorit cu ea.

"Cand?" îl întrebă ea. "Si unde?" Și-a mușcat buza inferioară de parcă s-ar fi temut că arăta un exces de nerabdare nepotrivit.

El îi mângâie mâna și o eliberă, iar ea se așeză din nou. În loc să se apropie de ea, și-a reluat locul. Idiot că era, nu se gândise mult dincolo de propunerea în sine. Sau, cel puțin, nu se gândise la procesul propriu-zis al nunții cu ea. Mintea lui fusese concentrată mai mult asupra satisfacției imaginate din anii următori. Cu toate acestea, tocmai fusese prins de toată agitația frenetică a unei nunți și știa că nu se întâmpla doar fără planificare.

„Ar trebui să merg la Lancashire”, a întrebat-o, „să vorbesc cu tatăl tău?” Nu-i trecuse prin cap până acum că poate ar fi trebuit.

„Am treizeci și nouă de ani”, îi aminti ea. „Tatăl meu își trăiește propria viață cu doamna cu care s-a căsătorit înainte să mă mut aici. Nu există nicio înstrăinare între noi, dar el are puțin sau nimic de-a face cu viața mea și, cu siguranță, nici un cuvânt de spus în modul în care o trăiesc. ”

George se întreba despre acea situație familială. Știa unele dintre fapte, dar nu și motivul complet pentru care ea plecase de acasă și se mutase atât de departe. A fost un lucru neobișnuit pentru o doamnă necăsătorită să facă asta atunci când erau rude de sex masculin care să o susțină.

„Nu avem altceva decât dorințele noastre de a ne consulta, așa  s-ar părea”, a spus el. „Să renunțăm la o logodnă îndelungată? Te vei căsători cu mine în curând? ”

"Curând?" Se uită la el cu sprâncenele ridicate. Și apoi a ridicat ambele mâini și și-a lipit palmele de obraji. „O, dragă, ce vor crede toți? Agnes? Vicontele și vicontesa? Ceilalți prieteni ai tăi? Oamenii din sat de aici? Sunt profesor de muzică. Am aproape patruzeci de ani. Voi apărea foarte mult. . . obraznica, ... ingamfata? ”

„Cred ca”, a spus el, „într-adevăr știu că prietenii mei vor fi mai mult decât încântați să mă vadă căsătorit. Sunt la fel de sigur că vor aproba alegerea mea și vor aplauda dorința ta de a mă avea. Sora ta va fi cu siguranță fericită pentru tine. Nu sunt o captură proastă, la urma urmei, nu-i așa, chiar dacă sunt cu nouă ani mai mare decât tine? Julian și Philippa - singurul meu nepot și soția lui - vor fi, de asemenea, mulțumiți. Sunt sigur de asta. Cu siguranță și tatăl tău va fi fericit, nu-i așa? Și cred că ai un frate? ”

Mâinile i-au căzut în poală. „Totul este foarte brusc”, a spus ea. „Da, Oliver este duhovnic în Shropshire”. Își îngrijoră din nou buza inferioară. - Atunci ne vom căsători curând?

„Peste o lună dacă așteptăm citirea interdicțiilor”, a spus el, „sau mai devreme dacă preferi să te căsătoresti cu o licență specială. În ceea ce privește locul - alegerile par a fi aici sau în Lancashire sau la Penderris sau în Londra. Ai o preferință? ”

Sora ei și Flavian s-au căsătorit aici la biserica satului anul trecut cu licență specială. Micul dejun de nuntă se ținuse la Middlebury Park, iar Sophia insistase ca cuplul proaspăt căsătorit să-și petreacă

noaptea nunții în apartamentele de stat din aripa de est. Fusese totul minunat, perfect. . . dar voia să facă exact ceea ce făcuse sora ei?

"Londra?" ea a spus. "Nu am fost niciodata acolo. Aveam să merg la un sezon de debut la vârsta de optsprezece ani, dar. . . Ei bine, nu s-a întâmplat niciodată. ”

Credea că știe motivul. Scandalul a izbucnit aproape anul trecut după ce sora ei a plecat la Londra cu Flavian după nunta lor. O fostă logodnică a lui Flavian, care îl abandonase când era grav rănit pentru a se căsători cu cel mai bun prieten al său, era acum văduvă și spera să se căsătorească cu Flavian până la urmă. Când a descoperit că și-a pierdut șansa, a săpat în trecutul lui Agnes și a găsit acolo murdărie. Mama lui Agnes - și a domnișoarei Debbins - trăia încă, dar tatăl ei divorțase de ea cu ani în urmă pe motiv de adulter. La acea vreme, a fost un scandal spectaculos și chiar anul trecut amenințase cu bârfe răutăcioase și ostracizare sociala pentru Agnes, fiica femeii divorțate. Tonul ar fi mâncat-o pe viață, dacă Flavian nu ar fi intervenit cu îndrăzneală și cu îndemânare pentru a face față situației și pentru a evita dezastrul. Acel scandal inițial s-ar fi întâmplat când Agnes era mică și domnișoara Debbins, o domnișoară pe cale să debuteze în societate. Ar fi lipsit-o de toată acea emoție și, mai important, de căsătoria respectabilă la care s-ar fi putut aștepta să rezulte dintr-un Sezon londonez, marea piata anuală a mariajului. În schimb, rămăsese acasă ca să-și crească sora.

Domnișoara Debbins a avut, fără îndoială, câteva fantome pe care să le odihnească în ceea ce privește Londra și beau monde. Poate că acum era momentul.

„Aș putea sugera Londra pentru nunta noastră, atunci?” el a spus. „De îndată ce strigarile au fost citite? Înainte de sfârșitul sezonului? Cu aproape tot ton-ul prezent? Dacă ne vom căsători, o putem face la fel de bine cu stil. Nu ai fi de acord? ”

"As fi?" Părea neconvinsa.

„Și, pe latura mai practică”, a continuat el, „dacă vrem prieteni și cunoștințe în jurul nostru și aș sugera să facem acest lucru, atunci Londra prezintă cel mai mic inconvenient pentru cel mai mare număr de oameni. Cred că Ben și Samantha, Hugo și Gwen, Flavian și Agnes și Ralph și Chloe sunt încă acolo după nunta lui Imogen. Percy și Imogen ar trebui să se întoarcă de la Paris. Vincent și Sophia vor fi fericiți să călătorească înapoi în oraș, cred, dacă alternativa este să ne dorim nunta. Poate că tatăl și fratele tău pot fi convinși să facă călătoria. Aș presupune că Agnes și Flavian ar fi încântați să le găzduiască. ”

"Londra." Arăta cam uimită.

„La St. George din Piața Hanovra”, a spus el, „unde majoritatea nunților în societate sunt solemnizate în timpul sezonului”

Obrajii i s-au înroșit în timp ce se uita la el și ochii ei erau strălucitori. Abia când și-a lăsat capul în jos, și-a dat seama că strălucirea era cauzată de lacrimi.

„La urma urmei, urmează să mă căsătoresc?” Vocea ei era aproape o șoaptă. Avea sentimentul că nu prea vorbește cu el.

„La Londra, la St. George, peste o lună”, i-a spus el, „chiar cu crema societatii care umple stranele. Și apoi o lună de miere dacă doresti la Paris sau Roma sau ambele. Sau acasă la Cornwall și Penderris, dacă preferi. Putem face orice vrem - orice vrei tu ”.

„Trebuie să fac o nuntă cu toată lumea prezentă.” Părea încă cam uimită. "Vai. Ce va spune Agnes? ”

A ezitat. „Domnișoară Debbins”, a întrebat el încet, „ai vrea să o inviți pe mama ta?”

Capul i s-a răsturnat, ochii i s-au mărit, gura i s-a deschis de parcă ar fi vrut să spună ceva - și apoi s-a închis din nou la fel ca și ochii ei.

"Oh." Era o gură de respirație liniștită mai mult decât un cuvânt.

„Te-am necăjit?” el a intrebat-o. „Îmi cer iertare dacă am făcut-o.”

Ochii i s-au deschis, dar între sprâncene îi era o linie încruntată în timp ce îl privea. „Mă simt puțin. . . copleșită, Înălțimea Voastră ”, a spus ea. „Trebuie să mă scuz. Am nevoie . . . Aș vrea să fiu singura, dacă vă rog. ”

"Desigur." S-a ridicat imediat în picioare. La naiba pentru prostul proștilor. Poate că nici nu știa că mama ei trăiește. Poate că Agnes nu-i spusese anul trecut. „Pot să-mi fac eu însumi onoarea de a te vizita din nou mâine?”

Ea a dat din cap și și-a privit partea din spate a mâinilor, cu degetele întinse pe poală. Era în mod clar copleșită, fapt care nu era deloc surprinzător când nu i se dăduse niciun avertisment cu privire la venirea lui.

A ezitat o clipă înainte de a părăsi camera, apoi a închis ușa liniștit în spatele lui.

Strada satului era goală în timp ce pășea de-a lungul ei în direcția intrării în Middlebury Park, dar nu a fost păcălit. Nu se îndoia că deja se răspândise vestea prezenței sale aici și a vizitei pe care o făcuse domnișoarei Debbins. Aproape că simțea ochi curioși urmărindu-l din spatele perdelelor ferestrelor de-a lungul străzii. Se întrebă cât de curând va fi înainte ca toată lumea să știe de ce a venit și ce răspuns a primit la cererea sa de căsătorie.

Se întrebă dacă le va spune ceva lui Vince și Sophiei și a decis că nu va face asta. Nu inca. Nu-i ceruse permisiunea și era important pentru el să nu pară cu mâna mare. El a fost sensibil la faptul că avea un titlu ducal în timp ce ea, deși fiica unui baronet, trăia acum ca o fată batrana într-un sat de la țară, predând muzică.

Anunțul ar putea aștepta.

Se întrebă cum vor primi vestea la Penderris și în vecinatatea care il înconjoară. Se întrebă dacă va deschide un fel de cutie a Pandorei luând cu el o nouă mireasă acasă și pornind să fie un bărbat căsătorit mulțumit. De multe ori s-a trezit gândindu-se la o altă zicală, cea despre a lăsa câinii adormiți sa stea culcati, când s-a gândit la viața lui la Penderris. Fuseseră atât de multe neplăceri în jurul morții lui Miriam, în afară de groaza sinuciderii în sine. Deși toți oamenii de a căror apreciere se bucurase se adunaseră în jurul lui și rămăseseră ferm cu el de atunci, a existat și exista încă un element al populației care alesese să-l învinovățească.

Câinii adormiti avusesera voie să stea culcati până acum. În afară de săptămânile din fiecare an, in care membrii Clubului Supraviețuitorilor au petrecut cu el, el a trăit o viață destul de solitară când era la țară. Poate că a fost percepută ca o viață solitară și poate că percepția a fost exactă. Poate că acei oameni care îl învinovățiseră în urmă cu doisprezece ani au simțit că merită cel puțin singurătatea lui.

Cum ar fi, dacă o duceam pe Miss Debbins acolo ca ducesă? Cu siguranță nu ar exista neplăceri față de ea? Sau. . . mai rau. Dar ce ar putea fi mai rău? Toate acele evenimente, despre care nu a vorbit niciodată, nici măcar colegilor săi Supraviețuitori, ajunseseră la concluzia lor îngrozitoare cu mulți ani în urmă.

Cu siguranță era îndreptățit să nu uite - nu putea face asta niciodată - ci să trăiască din nou, să ajungă la companie, la mulțumire, poate chiar la puțină dragoste?

A pășit de-a lungul aleii din interiorul porților parcului în direcția casei și a scuturat de sentimentul ciudat de presimțire care-l lovise, aparent de nicăieri.

* * *

În mod previzibil, doamna Henry se agita în cel mult un minut sau două după plecarea ducelui, agitată deschis de curiozitate.

„M-ai fi putut doborî cu o pană când am deschis ușa, domnișoară Debbins”, a spus ea în timp ce se apleca să ridice tava de ceai. „Nu auzisem că vicontele și doamna lui au adus vizitatori înapoi cu ei din Londra.”

"Ei nu au facut-o. Inaltimea Sa a sosit astăzi ”, a spus Dora.

- Și ai venit să va viziteze atât de curând? Doamna Henry rearanja vasele de pe tavă. "Sper că nu a adus veste proastă despre Lady Ponsonby."

- O, nu, spuse Dora. „A putut să mă asigure că Agnes se simte bine”.

„Am făcut o oală proaspătă de ceai pe care să o aduc”, a spus doamna Henry, „dar nu ați solicitat acest lucru și nu mi-a plăcut să vă deranjez”.

„Înălțimea Sa a luat ceai la Middlebury Park”, a explicat Dora.

Doamna Henry a decis că vasul de zahăr nu a fost așezat pe placul ei pe tavă, dar după ce a mutat-o și i-a aruncat o privire lui Dora, care, evident, nu avea de gând să ofere mai multe informații, a scos tava și a închis ușa în urma ei.

Dora și-a așezat două degete din fiecare mână pe tâmple și și-a imaginat cum ar fi reacționat menajera ei dacă i s-ar fi spus că ducele de Stanbrook ar fi venit în parcul Middlebury în scopul specific de a veni aici pentru a o cere in  căsătorie pe stapana ei. Dar mintea lui Dora abia putea să se lupte cu realitatea ei. Cu siguranță nu era pregătită să împărtășească știrile.

Știa despre mama ei. Acesta a fost primul gând clar care s-a format în mintea ei. Agnes și Flavian trebuie să-i fi spus. Sau poate o auzise din bârfele generale din salonul din Londra anul trecut. Știa, totuși alesese totuși să-i facă o ofertă de căsătorie și voia să se căsătorească cu ea în mod public la Londra înainte ca sezonul să se termine. Era chiar pregătit să o invite pe mama ei la nuntă.

Statutul său i-a permis să contrazică opinia publică așa?

Toată seara și până noaptea, faptul că el o va invita pe mama ei, dacă ar dori, s-a răsucit în mintea Dorei, împreună cu tot ce s-a întâmplat după ce a pășit în sufrageria ei. Chiar și în dimineața următoare, irealitatea a continuat să o distragă în timp ce încerca să-i acorde toată atenția lui Michael Perlman. El a fost unul dintre elevii ei preferați, un băiețel strălucit de cinci anisori ale cărui degete dolofane au zburat întotdeauna deasupra tastaturii clavecinului mamei sale cu o precizie și o muzicalitate uimitoare pentru cineva atât de tânăr. Chipul lui mic și rotund strălucea întotdeauna de plăcere în timp ce canta, și o făcea cu o absorbție atât de totală, încât ar fi surprins dacă ea ar incepe sa vorbeeasca. Michael Perlman ar fi fost unul de care i-ar fi dor.

Mama ei fugise de familia lor cu un bărbat mai tânăr după ce tatăl îi acuzase la o adunare locală într-o seară că sunt iubiți. Într-o scenă publică îngrozitoare care încă mai avea puterea de a bântui visele Dorei, el o acuzase pe Mama de adulter și își declara intenția de a divorța de ea. Băuse prea mult, lucru de care familia lui se temea mereu, deși nu se întâmpla des. Când s-a întâmplat, el era aproape invariabil în companie și spunea sau făcea lucruri îngrozitor de jenante pe care nu avea să viseze să le spună sau să le facă atunci când era sobru. Comportamentul lui din acea seară fusese mai rău decât de obicei, cel mai rău vreodată, de fapt, iar Mama fugise și nu se mai întorsese niciodată. Amenințarea divorțului fusese realizată în mijlocul unei publicități îndelungate și teribile. Dora nu mai văzuse și nici nu auzise de la mama ei din seara acelei adunări. Nici nu dorise, pentru că mama ei fugise împreună cu iubitul ei, confirmând cu siguranță acuzația tatălui. Viața lui Dora se schimbase catastrofal și pentru totdeauna.

Anul trecut, când vechiul scandal amenințase să-și ridice din nou capul, Flavian descoperise unde locuiau acum mama ei și Agnes și o vizitaseră. Se căsătorise cu bărbatul cu care fugise în acea noapte și locuiau destul de aproape de Londra. Agnes alesese să nu se viziteze in continuare, deși îi spusese Dorei despre întâlnirea lui Flavian cu ea.

Oferta ducelui de a o invita pe mama ei la nunta lor fusese ultimele paie puse pe foc pentru Dora, când mintea ei fusese deja într-un vârtej fără speranță. Doamne, într-un minut, ea se relaxase în camera de zi, prea obosită pentru a citi și, treizeci de minute mai târziu, era logodită și a discutat despre planul nunții sale în St. George's, Hanover Square din Londra - cu ducele de Stanbrook.

Avusese într-adevăr impertinenia de a-i cere să părăsească casa ei? Poate că astăzi și-ar considera nula oferta. Pe tava din hol o aștepta o notă când s-a întors acasă după lecție. Numele ei a fost scris în exterior cu o mână fermă și încrezătoare, care era inconfundabil masculină.

- O servitoare din Middlebury a adus-o, spuse doamna Henry în timp ce ieșea din bucătărie, ștergându-și mâinile pe șorț. A plutit în hol câteva clipe, probabil în speranța că Dora va deschide biletul acolo și îi va divulga conținutul.

- Nu trebuie să-mi aduceți cafea in aceasta dimineață, doamnă Henry, spuse Dora. "Doamna. Perlman a fost destul de amabila să trimită una în sala de muzică. ”

A luat biletul în salon și l-a deschis fără să se așeze nici măcar sau să-și scoată boneta și mantia.

Ochii ei se îndreptară mai întâi spre semnătură. Stanbrook, scrisese cu aceeași mână îndrăzneață. Și-a ținut inconștient respirația în timp ce ochii i s-au ridicat pe pagină. Dar, la urma urmei, nu și-a anulat oferta - și cât de prostește din partea ei să se teamă că ar putea. Oferta fusese făcută și acceptată și

niciun domn nu se va retrage dintr-un astfel de angajament. Scrisese că înțelegea că ea urma să vină acasă în cursul după-amiezii pentru a-i da lui Vincent o lecție despre harpă. El și-ar face, însă, onoarea de a veni să o aducă după prânz. Asta a fost tot. Nu era nimic de natură personală.

Dar nu era nevoie să existe. El era logodit cu ea. Au fost logodiți să se căsătorească. Adevărul i-a părut de parcă abia acum își dădea seama pe deplin. Avea să fie căsătorită. Curând. Avea să fie ducesă.

Împături biletul îngrijit și il luă cu ea la etaj. S-a schimbat în haine mai vechi, s-a înarmat cu uneltele și mănușile ei de grădinărit și a ieșit cu pași mari în grădina din spate pentru a purta război împotriva buruienilor care îndrăzniseră să pătrundă în proprietatea ei. Grădinăritul îi calmase întotdeauna cea mai tulbure emoții și niciuna nu era mai tulbure decât cele care se dezlantuiseră în interiorul ei ieri și o făcuseră și astăzi.

Buruienile nu aveau nicio șansă împotriva ei.

# 4

Dora era îmbrăcată din nou îngrijit și gata să plece la scurt timp după prânz, deoarece ducele nu spusese exact când va veni după ea. În mod normal, ea nu ar pleca la Middlebury decat peste o oră și jumătate, dar nu a vrut să fie prinsă nepregătită.

Astăzi a fost mai rău decât ieri în anumite privințe. Astăzi se aștepta  la el. Și astăzi stomacul - și creierul ei - se agitau amețitor și destul de scăpat de sub control, parțial de entuziasm, parțial cu un fel de teamă de uimire. Era un duce. Singurele ranguri superioare erau rege și prinț.

Grădinăritul o liniștise o vreme înainte de prânz, dar nu putea să se întoarcă acum afară. În loc de asta, se așeză la pianoforte. Era un instrument vechi tocit, care fusese vechi chiar și atunci când era fată, cu mult înainte să-l aducă cu ea în cabana ei în urmă cu nouă ani. Dar nu s-a simțit privată de lipsa unui instrument mai vrednic. Îi plăcea tonul blând al acestuia. I-au plăcut chiar și cele două note dificile, una neagră, una albă, pe care nici o cantitate de convingere și lăudare și reglare de către acordorii de pian nu le-ar putea induce să se comporte la fel ca celelalte clape. Se simțeau cam ca vechi prieteni. Acest pianoforte o văzuse prin toate bucuriile și durerile, toate răsturnările și plictiseala de câteva decenii. În tot acest timp, niciodată - sau aproape niciodată - nu reușise să-i aducă decat bucurie și să-i aline orice necazuri din suflet. Uneori a simțit că nu ar fi supraviețuit fără muzică și pianoforte.

Ducele de Stanbrook trebuie să fi bătut la ușa exterioară. Doamna Henry probabil că a deschis-o și apoi a lovit ușa camerei de zi înainte de a-l admite. Abia dacă ar fi intrat direct ca și cum ar fi deținut cabana, chiar dacă ar fi fost logodit cu proprietarul acesteia. Dar primul indiciu pe care Dora îl avea despre sosirea lui a fost conștientizarea a ceva mare și întunecat la marginea vederii sale, unde nu mai existase niciun astfel de obiect. Mâinile ei căzură încă pe clape și își întoarse încet capul. Stătea chiar în ușă, unde stătuse ieri o vreme.

„Îmi cer iertare”, au spus simultan.

S-a înclinat. „Trebuie să spun”, a continuat el, „că a fost extrem de inteligent să aleg o soție care să-mi poată umple casa cu muzică pentru restul zilelor mele”.

El făcea ceea ce și-a amintit că făcuse anul trecut, când a fost așezată lângă el la cină înainte de a canta pentru oaspeții de la Middlebury. Zâmbea cu ochii și spunea ceva care o va liniști. Și și-a amintit de cea mai vie impresie pe care a avut-o în acea seară și în zilele următoare, că el avea nu numai ochi zâmbitori, ci și ochi buni. Nu se aștepta bunătate de la un om de rangul său înalt. Se aștepta la distanță, chiar la supărare.

Ochii lui și ceea ce au sugerat despre el au făcut-o să viseze la el în timp ce era încă la Middlebury și după ce a plecat, deși visul era cuvântul cheie. În realitate, el păruse universuri care nu se puteau atinge . A lui era doar bunătatea condescendenței, își spusese ea de mai multe ori.

Avea cei mai frumoși ochi dintre oricine pe care îl cunoscuse vreodată.

- Nu te-am auzit sosind, spuse ea ridicându-se în picioare. „Dar sunt gata. Mergem? ” Dar trebuie să fie. Cu siguranță nu ar fi putut fi atât de profund absorbită de interpretarea ei încât să fi ratat sunetul unei trăsuri care se oprea în fața porții ei.

„Te va supăra?” o întrebă el în timp ce își punea palariaa pe care o pregătise pe un scaun cu șalul ei. „Vremea minunată încă se menține și pare păcat să o irosim”.

- Nu mă deranjează, îl asigură ea, dându-și șalul pe umeri. „Merg peste tot.” Ar fi avut de petrecut mai mult cu el dacă ar merge. Și avea să-și petreacă restul vieții cu el după ce s-au căsătorit.

Vai. Oh, Doamne. Dintr-o dată se simți aproape amețită de plăcerea tuturor acestor ganduri.

Dorei i-a trecut prin minte când au părăsit cabana și au ieșit prin poarta ei de grădină pe strada satului că sosirea ieri a ducelui de Stanbrook aici nu ar fi trecut neobservată. Cu siguranță, vestea s-ar fi răspândit la fiecare locuitor înainte de sfârșitul zilei, așa cum se întâmpla întotdeauna într-o comunitate mică. Ea ar fi dispusă să parieze că până acum jumătate din sat știa că s-a întors astăzi și că mai mult de câțiva oameni destul de norocoși să trăiască sau să-și facă afacerile pe această stradă se uitau discret din spatele perdelelor ferestrelor la ieșirea lui din cabana ei. Acum erau martori la vederea Dorei înaintând de-a lungul străzii în direcția porților în Parcul Middlebury, cu mâna trasă prin brațul ducelui.

Nu ar fi fost destul de umană dacă nu ar fi simțit o anumită plăcere la aceste realizări. Speculațiile ar fi abundente în restul zilei. Doamna Jones, soția vicarului, poate nu doar întâmplător, stătea la poarta grădinii ei vorbind peste ea cu doamna Henchley, soția măcelarului. Amândoua s-au întors, au zâmbit și au făcut reverente și au comentat vremea minunată și s-au uitat semnificativ la Dora. Ducele și-a atins marginea pălăriei înalte cu o mână, le-a urat o după-amiază bună și a fost de acord că da, vara părea să fi venit la începutul acestui an. Vor regala restul satului pentru ceea ce a rămas din zi, cu o relatare brodată a întâlnirii, Dora a ghicit cu un zâmbet interior de dragoste pentru vecinii ei.

Ea și ducele s-au intors prin porți în parcul privat despre Middlebury, dar nu au rămas mult timp pe aleea principală. În schimb, ducele a luat-o spre stânga pentru a merge printre copacii care mărgineau zidul sudic al parcului și a existat o impresie instantanee de pace și izolare. Lumina soarelui era stinsă de ramuri și de baldachinul frunzelor verzi deasupra capului. Erau mirosurile minunate de pământ și verdeață, ceva ce Dora nu observase niciodată în numeroasele ei plimbări de-a lungul aleii.

O izbi brusc, de parcă unul dintre puțurile de lumină solară care pătrundea în copaci ar fi strălucit direct în mintea ei, că era fericită. Poate că a fost o realizare ciudată, pentru că își trăise cea mai mare parte a vieții cu hotărârea conștientă de a fi mulțumită de viața ei. Nu-și permisese niciodată să se gândească la vreunul dintre factorii care ar fi putut-o face nefericită. Dar știa în aceste momente, în timp ce se bucurau de împrejurimile lor într-o liniște confortabila, că nu a cunoscut niciodată adevărata fericire până acum.

O simți cu o clocotire interioară de bucurie exuberantă. Toate visele ei s-au împlinit brusc, în mod neașteptat, chiar dacă se întâmpla cu douăzeci de ani mai târziu decât sperase cândva. Totuși, asta nu a contat. Nimic nu conta decât faptul că se întâmpla în cele din urmă. Se întâmpla acum. Se întrebă cum va reacționa ducele dacă și-ar scoate mâna de pe brațul lui și s-ar învârti, cu brațele întinse în lateral, cu fața îndreptată spre cerul îndepărtat, cântec și râs pe buze. Ea zâmbi la imaginea bizară a ei însăși pe care i-a provocat-o gândul și și-a coborât bărbia, astfel încât el să nu vadă dincolo de marginea palariei.

Dar ceva trebuia abordat înainte de a merge mai departe.

„Aș prefera să nu o invităm pe mama la nuntă”, a spus ea brusc.

„Atunci nu vom face”. Își puse o mână peste a ei pe brațul lui și privi în jos spre ea. „Trebuie să-mi oferi o listă a persoanelor pe care doresti să le inviți, domnișoară Debbins, și o voi pune în mâinile capabile ale secretarului meu cu propria mea listă în momentul în care mă voi întoarce la Londra în următoarele câteva zile.”

Atat de curand? Următoarele două zile?

„Aș dori să aranjez ca primele anunturi să fie citite duminica viitoare”, a explicat el, „dacă, adică, nu te grăbesc prea mult. Dar, după ce am conceput ideea de a mă căsători și mi-am asigurat consimțământul pentru oferta mea, sunt acum nerăbdător să infaptuiesc asta ”.

Poate să știe cât de dulci sunau aceste cuvinte în urechile ei?

„Voi face o listă când mă voi întoarce acasă”, a spus ea. „Totuși, va fi una foarte scurta.”

- Atunci trebuie să-mi spui, spuse el, dacă doresti ca lista mea să fie la fel de scurtă. Chiar nu-mi pasă cât de mică sau cât de mare este nunta noastră, cu condiția doar ca tu și cu mine să fim acolo cu numărul necesar de martori pentru a face totul legal. ”

- O, spuse ea și era conștientă de o anumită dezamăgire.

Poate că a văzut-o pe fața ei.

„Dar dacă nu ai nicio preferință puternică în ambele sensuri”, a continuat el, „pot întări o sugestie făcută ieri? Mi-ai spus atunci că nu poți fi ducesă. Până nu spuneai asta, mă gândisem doar să te conving că poate ai vrea să te căsătorești cu mine. Uitasem că trebuie să te conving, de asemenea, să te căsătorești cu acea ființă formidabilă, ducele de Stanbrook. Presupun că îl iau de la sine pentru că a fost cu mine de mult timp. Dar, deși sper că vom petrece cea mai mare parte a vieții noastre de căsătorie la Penderris, vor exista, fără îndoială, momente în care trebuie să fiu la Londra și cu siguranță nu aș dori să te las în urmă la țară. Mi-ai spus și ieri că nu ai fost niciodată la Londra sau nu te-ai amestecat cu tonul. Poate că cel mai bun moment pentru a le face pe amândouă este acum în luna care precede nunta noastră și în timpul nunții - marea nuntă, adică. Vei veni la Londra, dacă nu cu mine în ziua următoare sau dupa două zile, cel puțin la scurt timp după aceea? Sora ta și Flavian sunt încă acolo. La fel și majoritatea celorlalți Supraviețuitori și mă aștept pe deplin că Sophia și Vincent se vor întoarce și acolo. Lasa-i pe toți să te prezinte in oraș. Permite-mi să fac la fel de îndată ce logodna noastră a fost anunțată oficial. Lasă-mă să organizez o petrecere de logodnă. ”

Se opriseră din mers și ea își trase brațul liber de al lui. Rămase cu privirea în jos spre ea, cu mâinile lipite de spate, cu amabilitate și îngrijorare în ochi.

- O, spuse ea din nou.

„Dar este o simplă sugestie”, a spus el. - Sunt servitorul tău, domnișoară Debbins. Toate vor fi după cum doresti. ”

Dora a fost puternic tentată să ia ieșirea lașului și să aleagă cea mai liniștită dintre nunți din Londra până la urmă - sau chiar poate o nuntă aici la biserica unde Agnes se căsătorise cu Flavian anul trecut. Dar . . .

Londra?

În timpul sezonului?

Ca logodnica al ducelui de Stanbrook și cumnata a vicontelui de Ponsonby și prietena a contelui de Berwick, care acum era și duce, și a baronului Trentham și a lui Sir Benedict Harper și a vicontelui Darleigh și a contesei de Hardford?

Era chestia din care se făceau visele. Era chestia din care se făceau basme.

„Nu este nevoie să te sperii”, a spus el.

„O, nu mă sperii”, l-a asigurat ea. Un pic copleșita, poate - din nou. Dar ai destulă dreptate. Dacă voi fi soția ta, atunci trebuie să fiu și ducesa ta. În plus, am crezut întotdeauna că trebuie să fie minunat să particip la teatrul din Londra, să mă plimb în Hyde Park, să valsez la un bal real. Sunt prea bătrâna pentru asta? ”

Zâmbetul lui se transformase într-un adevărat amuzament. - Ai reumatism la ambii genunchi, domnișoară Debbins?

"Nu!" A fost puțin șocată de referința lui deschisă la genunchi.

„Nici eu”, a spus el. „Poate că ne putem gândi să valsam împreună într-un colț întunecat al unei săli de bal întunecate, fără a face prea mult un spectacol din noi”

Fata ei stralucea in timp ce isi ridica privirea spre el.

„Să schimbăm cursul”, a sugerat el, oferindu-și din nou brațul, „sau vom ajunge în pajiștea din partea îndepărtată a lacului. Ne vom plimba pe această parte și vom lua drumul până la casă. Vincent va fi destul de mânios dacă te voi ține afară dincolo de timpul alocat pentru lecția sa. ”

"Este posibil?" ea a intrebat. „Ca Lordul Darleigh să fie mânios, adică?”

„Îl vorbesc de rau”, a recunoscut el zâmbind.

Dora nu umblase niciodată lângă lac, deși il văzuse de la distanță. Nici nu umblase pe drumul cu balustrada de la casă la lac, pe care Lady Darleigh o construise după căsătorie, astfel încât soțul ei orb să se poată mișca mai liber în parc, fără a fi nevoie să fie condus întotdeauna. Și vicontesa a făcut anchete cu privire la posibilitatea de a instrui un câine ciobanesc pentru a-l îndruma și a-i oferi și mai multă libertate de mișcare. Și ea a făcut să se reconstruiască plimbarea prin sălbăticie pe dealurile din spatele casei, astfel încât să poată merge acolo în siguranță. O făcuse să planteze mai mulți copaci și flori aromate pentru a-i încânta celelalte simțuri.

„Ai fost vreodată pe insulă?” Întrebă Dora, dând din cap spre ea în timp ce se plimbau lângă lac. „Agnes mi-a spus că micuța cladire ornamentala a templului din centrul său este foarte frumoasă în interior. Vitraliile fac lumina destul de magică ”, a spus ea.

"Am admirat-o doar de la tarmul de aici", a recunoscut el. „Este o încântare pe care o vom experimenta împreună în următoarea noastră vizită la Middlebury - ca sot și soție”.

Stomacul Dorei se simțea de parcă ar fi efectuat o cădere de cap. Nu era sigură că chiar și acum credea pe deplin în acest viitor la care fusese de acord. Abia îndrăznea să se încreadă într-o astfel de fericire.

„Penderris Hall este lângă mare”, i-a spus el. "Stiai asta? Există stânci abrupte care mărginesc parcul la sud și nisipuri aurii dedesubt și o frumusețe generală, care este destul de sălbatică în comparație cu ceea ce vezi în jurul tau aici. Sper că nu ti se va părea sumbru ”.

„Nu mă aștept să fac asta”, a spus ea. „Va fi acasă.”

Acasă. Cu toate acestea, nu o văzuse niciodată. Nu pusese niciodată piciorul în Cornwall sau în Devonshire. Sau în Țara Galilor, deși nu era departe de asta aici, în Gloucestershire. Și și-a amintit că soția lui murise pe acele stânci la care se referise. Cineva îi spusese, poate Agnes. Ducesa se aruncase peste puțin timp după ce și-a pierdut singurul fiu, singurul lor fiu, în timpul războaielor.

Cum trebuie să fi fost ducele, pierzându-i pe amândoi așa? Cum și-a păstrat mintea?

Dora a fost surprinsă pe deplin cu conștientizarea faptului că va fi a doua lui soție. El avea să vină la ea împovărat de ani și ani de amintiri despre viața de familie cu o altă femeie și un copil. El avea să vină împovărat de amintirea teribilelor tragedii care îi luaseră pe amândoi de la el în câteva luni. Era de mirare că nu avea nicio iubire sau pasiune romantică pe care să i-o ofere? Nu putea înlocui prima lui soție în afecțiunile sale.

Ei bine, bineînțeles că nu putea. Nu ar vrea, chiar dacă ar fi posibil. A lor ar fi cu totul un alt tip de relație. El dorea de la ea confortul și compania. Fusese destul de sincer în legătură cu asta și ea nu trebuie să o uite. Voia ca cineva să-l ajute să țină la distanță singurătatea.

Ei bine, la fel și ea. Ei ar putea face asta unul pentru celălalt. Ea ar putea fi tovarășul și prietenul lui, iar el ar putea fi al ei. Avea și ea muzică de oferit - în schimbul tuturor bunurilor materiale și luxurilor pe care el le-ar oferi. Ea a zâmbit când și-a amintit ce i-a spus mai devreme despre istețimea lui în alegerea unei soții care să poată canta pentru el.

Nu avea de gând să se deprime de ceea ce nu putea avea din căsătoria ei. Rai plin de grație, ieri, în acest moment, se așteptase pe deplin că își va trăi viața aici la Inglebrook, ca o fată batrana. Cu toate acestea, acum era logodită.

S-au întors pe cărarea care ducea spre casă.

- Esti o tovarășă liniștită, domnișoară Debbins, spuse ducele. „Se pare că nu simți nevoia să umpli fiecare moment tăcut cu cuvinte.”

„Vai de mine”, a spus ea, „este un mod politicos de a spune că nu stiu sa fac conversație?”

„Dacă ar fi fost”, a spus el, „atunci m-aș fi condamnat și pe mine însămi, deoarece am fost la fel de tăcut în mare parte din plimbarea noastra. Aproape că mi-aș fi dorit să avem timp să mergem în continuare printre copaci, să ne plimbăm prin pajiște și să ne așezăm în căsuța de vară. Dar, din păcate, trebuie să mă comport cu responsabilitate și să vă duc la timp pentru lecția dvs. ”

„Ei stiu?” Întrebă Dora. Simțea fluturarea anxietății în stomac.

„Nu am simțit că am dreptul să fac vreun anunț”, i-a spus el. „Mi s-a părut cu totul posibil ca, după ce te gândești la lucruri, să te răzgândești cu privire la confruntarea cu tulburarea din viața ta pe care o va aduce căsătoria cu mine. Nu am vrut să te jenez în mod nejustificat dacă te-ai fi răzgândit. Am fost extrem de neliniștit când m-am îndreptat mai devreme spre casa ta. Nu știam ce mă aștepta. ”

Ea îl privi suspicios, dar el arăta perfect serios.

„Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă răzgândesc", a spus ea. „M-am gândit că poate tu vei fi cel care te va schimba după ce m-ai revăzut ieri după-amiază. Dar mi-am amintit că ești un domn și nu ai plâns, după ce ți-ai făcut oferta. "

A râs încet. „Te asigur, domnișoară Debbins", a spus el, „că faptul că te-am revazut ieri doar m-a făcut mai nerăbdător să mă căsătoresc cu tine."

O, dragă, se gândi Dora. De ce? Dar oricum se simțea încălzită până în centrul inimii.

* * *

George se simțea din nou neliniștit. Vincent și Sophia, putea vedea, erau afară, așezati în grădinile formale, în timp ce Thomas, fiul lor, se prăbușea fericit de-a lungul cărării din apropierea lor. Se opri chiar când George îl văzu ca a smuls capul unei flori și i-a întins-o mamei sale cu o privire de triumf.

„Vai de mine", a spus domnișoara Debbins, „sunt afară și Lady Darleigh ne-a văzut. Ea va crede că este foarte obraznic din partea mea să mă apropii de casă din direcția lacului și să merg la brațul tău. Eu sunt profesorul lor de muzică. "

El îi zâmbi și îi mângâie mâna. „I-am informat când Vince mi-a spus despre lecția sa de harpă că voi merge în sat și te voi însoți aici", i-a spus el. „Am permisiunea ta să le spun despre logodna noastră?"

- O, spuse ea. „Da, presupun că da. Dar ce vor crede? "

El a fost fermecat de seriozitatea, modestia și anxietatea ei, căci la urma urmei era o doamnă, fiica unui baronet și probabil că se așteptase să facă o căsătorie perfect respectabilă când era fată.

„Cred că suntem pe cale să aflăm", a spus el. Și da, el era cam nervos. Prietenii săi, bănuia el, urmau să fie luați total prin surprindere. Nu avea nevoie de aprobarea lor, dar cu siguranță o dorea.

Vincent și Sophia îi zâmbeau amândoi - trebuie să-i fi spus ceva. Thomas începea să vina cu pasi mici si sovaitori în direcția lor, dar Sophia îl ridică în brațe.

„Cred, domnișoară Debbins", a spus Sophia când erau la îndemână, „ca George se temea că astăzi nu vă veti tine lecția din cauza vremii minunate. El a insistat să meargă să te aducă aici în persoană. "

- Am făcut-o într-adevăr, a spus George. „Dacă aș fi așteptat să vină singură, aș fi văzut-o doar un minut sau două înainte să dispară în sala de muzică cu Vince și harpa și nu mi-ar fi plăcut deloc asta".

Sophia îl privi speculativ în timp ce Vincent venea lângă ea, condus de câinele său, iar Thomas își schimba afecțiunile și îi întinse capul de floare către George.

- Domnișoara Debbins nu ne-a dezamăgit încă, spuse Vincent zâmbind. „Bună ziua, doamnă. Mă tem că te vei supara pe mine. Abia am avut șansa de a practica de la ultima lecție. "

„Este  de înțeles, Lord Darleigh”, a spus ea. - Ai fost la Londra.

- Dar, înainte de a o îndepărta, Vince, a spus George, am ceva de spus. Ai fost năucit de sosirea mea ieri, la fel de bine s-ar putea să fii, deoarece te-am văzut în oraș cu doar câteva zile înainte. Am venit pentru un anumit scop și l-am realizat cu succes după ceai ieri, când am vizitat-o pe domnișoara Debbins la cabana ei. ”

Sophia privi de la unul la altul. Thomas i-a oferit domnișoarei Debbins floarea, ușor strivită din strânsoare, care a luat-o cu un zâmbet de mulțumire și a ridicat-o la nas.

„Domnișoara Debbins mi-a făcut marea onoare de a-mi accepta cererea în căsătorie”, a explicat George. „Ne propunem să ne căsătorim de îndată ce anunturile au fost citite. O să o iau de aici și de tine, mi-e teamă. De asemenea, voi insista să vă întoarceți la Londra în decurs de o lună, când intenționăm să ne căsătorim cu o mulțime de fast și circumstanțe la St. George și trebuie să avem absolut toată familia și prietenii noștri langa noi. ”

Domnișoara Debbins acorda o mare atenție florii sale. Pentru o clipă, Sophia și Vincent - da, și Vince - le priveau cu expresii fixe în timp ce Thomas se apleca cu ambele brațe și împingea umărul tatălui său.

„Va veti căsători?” Întrebă Sophia în timp ce Vincent îl lua pe copil cu brațul liber. "Unul cu celalalt? Dar cât de absolut. . . de perfect!"

Atunci a existat o mulțime de zgomot și activitate și chiar și câteva scârțâituri, pe măsură ce toată lumea i-a îmbrățișat pe toți ceilalți, mâinile au fost zdruncinate, spatele a fost plesnit, obrajii au fost sărutați și ceva a fost amuzant, pentru că toți râdeau.

"Nu pot decide pentru care dintre voi sunt mai încântat", a spus Vincent în timp ce se îndrepta de la unul la altul pentru toată lumea, de parcă i-ar putea vedea de fapt. „Nu mă pot gândi la nimeni care să-l merite pe George mai mult decât tine, domnișoară Debbins, sau la oricine care te merită mai mult decât el. Dar acest lucru este diavolesc de smecheresc, George. Ce ne așteptăm să facem acum pentru un profesor de muzică? ”

„Mi-aș imagina, Vince”, a spus George, bătându-și o mână pe umăr, „ca tot personalul din gospodăria ta va oferi o rugăciune de mulțumire”

„Este o reflecție asupra calității instrucțiunii mele?” Întrebă domnișoara Debbins aspru.

- Asta te va învăța să mă jignești, George, spuse Vincent cu un rânjet. „Thomas, flăcăul meu, părul tatălui nu a fost făcut să fie tras, să știi. Buclele alea sunt lipite de capul meu. ”

Sophia legase un braț prin a domnișoarei Debbins și o trăgea în direcția casei.

„Nu pot să iti spun cât de încântată sunt”, a spus ea. „Suntem primii care aflam? Ce splendid. Vino în salon pentru a lua un ceai și spune-mi despre planurile tale. Fiecare dintre ele. Știai că vine George? A scris să-ți spună? Sau tocmai a venit la pragul tău neanunțat? Cât de romantic trebuie să fi fost asta. ”

- Nu pot lua ceai, protestă domnișoara Debbins. „Este timpul pentru lecția lordului Darleigh.”

- O, dar nu am visa ... începu Sophia.

- Încă nu sunt căsătorită, Lady Darleigh, spuse domnișoară Debbins cu vioiciune. „Mai am de lucru.”

George a luat copilul din brațul tatălui său și a rânjit la Sophia.

- Du-te Vince, spuse el.

5

Lista domnișoarei Debbins, scrisă bine cu o mână mică și atentă, era într-adevăr foarte scurtă. A constat din tatăl ei și soția sa - pe care ea nu i-a numit mama vitregă, a remarcat George - fratele ei și soția sa, sora ei și Flavian, mătușa și unchiul ei din Harrogate, trei cupluri din Inglebrook și unul din fosta ei casă din Lancashire.

George i-a înmâna-ot lui Ethan Briggs când s-a întors la Stanbrook House după ce a fost plecat timp de cinci zile.

„Te-am ținut foarte ocupat cât am fost plecat, Ethan?” el a intrebat.

Secretarul său părea indurerat. „Știi că nu ai facut-o, Excelența,” a spus el. „Am plătit douăzeci și două de facturi și am refuzat treizeci și patru de invitații, dintre care unele trebuiau formulate cu mai mult tact decât altele. Nu am făcut suficientă muncă pentru a justifica salariul foarte generos pe care mi-l plătiți. ”

„Este generos?” Întrebă George. „Este bine de știut, pentru că în curând vei câștiga și mai mult. Timpul și energia ta vor fi impozitate, Ethan, așa cum au fost în săptămânile premergătoare nunții Lady Barclay. Invitațiile sunt destinate tuturor celor de pe această listă. Desigur, este scurta, dar domnișoara Debbins m-a asigurat că a inclus pe toți cei care au importanță pentru ea. Ah, și există și aceasta - propria mea listă. Mi-e teamă că este lamentabil de lungă, dar domnișoara Debbins a fost de acord cu mine că, dacă vrem să facem acest lucru în mod corespunzător, atunci ar trebui cu adevărat să invităm pe oricine este oricine. Există anumite așteptări atunci când cineva deține titlul înalt de duce. ”

„Domnișoara Debbins?” Întrebă Briggs politicos, luând ambele liste din mâna angajatorului său.

- Doamna care a fost destul de bună să consimtă să se căsătorească cu mine, a explicat George. „Trebuie să existe invitații de nuntă, Ethan. La St. George, desigur, la ora unsprezece dimineața, patru săptămâni de sâmbăta următoare, dacă sunt acolo la timp să fie citite primele anunțuri duminica viitoare. Si aș îndrăzni să spun că voi fi. ”

Secretarul său, care nu mai afișase niciodată nimic care să se apropie de uimirea deschisă, și-a ridicat privirea spre el cu o falcă ușor căzută.

„Îndrăznesc să spun că acel alt serviciu nupțial de săptămâna trecută a trezit în mine o dorință distinctă de a avea o nuntă a mea, Ethan”, a spus George scuzându-se. „Mă tem că perioada ta de odihnă s-a încheiat. Va fi mult mai multă muncă de făcut, chiar și după ce ați scris și trimis invitațiile. Dar cel puțin ați avut ceva practică. ”

Secretarul său își recuperase starea obișnuită. „Fie să mi se permită să-ți doresc toată fericirea din lume, Inaltimea Voastra”, a spus el.

- Poți, spuse George.

„Nimeni nu merită mai mult”, a adăugat Briggs, de obicei impasibil.

- Ei bine, asta e remarcabil de frumos, Ethan. George a încuviințat din cap cu simpatie și l-a lăsat la munca grea ce-i statea in față.

Următoarea sa sarcină, care nu trebuia întârziată cu un moment mai mult decât era necesar, era să facă aranjamente pentru a fi strigate anunțurile. Cu mult mai mult de o oră după sosirea sa în oraș, totuși, se

întorcea pe Grosvenor Square, bătând la ușa Arnott House, care se afla în partea opusă a acesteia de la casa Stanbrook. El a fost informat de majordomul vicontelui Ponsonby că milord și milady s-au întors dintr-o ieșire de după-amiază nici cu zece minute înainte și a fost însoțit până la salon, unde s-au alăturat lui câteva minute mai târziu.

Și nu, se gândi George, cu o privire mai vioaie decât de obicei la vicontesa, domnișoara Debbins nu prea seamănă cu sora ei, care era mai înaltă, cu părul mai frumos și mai drăguță si parea mai tanara.

"George." Flavian i-a aruncat o privire și i-a strâns mâna înainte de a trece la bufet pentru a le turna câte o băutură. „De la nunta lui Imogen nu ne-am pus ochii pe tine. Începeam să credem că trebuie să fi fugit înapoi la Penderris pentru a-ți reveni de toată emoția. ”

- Ia loc, George, spuse Agnes, arătându-și un scaun și zâmbind cu bunavointă. „Probabil te-ai bucurat de o odihnă binemeritată.”

„Am plecat din oraș”, a recunoscut George în timp ce stătea. „Dar nu la Penderris. Am fost la Middlebury Park. ”

Amândoi l-au privit surprinși.

- Ai plecat cu Sophia și Vince? Întrebă Flavian.

- Nu cu ei, nu, spuse George luând paharul pe care i l-a oferit prietenul său. „Am plecat la câteva zile după ei. A trebuit să aștept până la plecarea verișoarelor mele, deși de fapt nu aveam intenția să merg nicăieri până când plecaseră spre Cumberland. Vince și Sophia au fost surprinși mai degrabă când am coborât asupra lor fără niciun avertisment. ”

"Sunt destul de sigură că a fost o surpriză fericită", a spus Agnes. „Ai văzut-o din întâmplare pe Dora cât ai fost acolo?”

„Într-adevăr,” a spus el. „Domnișoara Debbins a fost, de fapt, motivul meu de plecare.”

Îl îndreptară asupra lui cu încruntări identice.

„M-am dus,” a explicat George, „să o întreb pe domnișoara Debbins dacă ar fi suficient de amabila să se căsătorească cu mine. Și ea a fost - suficient de amabila, adică. ”

"Ce?" Agnes râse, dar se auzea nedumerire în sunet. Nu era sigură dacă el vorbea serios sau făcea un fel de glumă bizară.

„Am cerut-o in căsătorie pe domnișoara Debbins”, a spus George, „și ea m-a acceptat. Trebuie să ne căsătorim la St. George peste o lună. O să vină până în oraș într-o săptămână. Se pare că are de făcut cumpărături, deși refuză categoric să-mi permită să plătesc vreuna dintre facturi înainte de a fi căsătorită cu mine. Sora ta este o doamnă independentă, puternică, Agnes. Deși nu a mai fost niciodată la Londra și este în mod clar oarecum uimită, dacă nu chiar îngrozită, de perspectiva de a veni acum în mijlocul sezonului social ca logodnică a unui duce și de a se căsători cu el în stil mare cu toată lumea la modă care arată mai departe, ea insistă să o facă pe cheltuiala ei. Cu toate acestea, ea a fost de acord că este sensibil să vină devreme, astfel încât să poată întâlni tonul și să permită tonului să o întâlnească înainte de ziua fatidică. Ea nu va participa la nici o distracție formală, mă asigură ea, dar a fost de acord cu o petrecere de logodnă aproape de data nunții noastre. O admir pentru curajul ei. ”

Mâinile lui Agnes se strecuraseră în sus pentru a-i acoperi obrajii. „Este adevărat, atunci?” întrebă ea, fără îndoială, retoric. - O să te căsătorești cu Dora? Ochii ii străluciră brusc cu lacrimi nevărsate.

- De ce George, câine viclean? Flavian și-a lăsat paharul, a sărit în picioare și a traversat distanța dintre ei pentru a scutura zdravan mâna lui George în sus și în jos  și apoi l-a lovit pe spate. „Și asta in timp ce noi toți cei din club am fost ocupați să ne punem capul la cap pentru a ne gândi la o doamnă demnă care ar putea să-ți ispitească fantezia și să te ia de pe capul nostru. Este foarte umilitor, permite-mi să iti spun, ca un bărbat să fie redus la a face pe p-petitorul, dar nu ai arătat niciun semn că o faci pentru tine însuti. Totuși, tot timpul ți-ai pus ochii pe cumnata mea. Nu aș putea fi mai fericit, iar Agnes este extaziată. Iti dai seama prin faptul că plânge. ”

„O, nu plang”, a protestat ea. "Dar . . . Oh, George, nu poți ști ce înseamnă asta pentru mine. Dora a renunțat la viața ei de dragul meu când eram copil. A rămas acasă să mă crească după ce a plecat mama noastră, când ar fi trebuit să se bucure de un sezon de debut aici, la Londra. S-ar putea să fi avut încă acel Sezon după ce cel mai grav scandal a dispărut dacă ar fi pus problema cu tata, dar nu a făcut-o niciodată. Nici nu a mers la Harrogate când mătușa noastră Shaw ar fi luat-o și ar fi prezentat-o unor domni eligibili. Era destul de fermă că va rămâne cu mine și niciodată nu s-a plâns și nici nu m-a făcut să simt că sunt o pacoste și că i-am distrus toate speranțele. Dar acum, în sfârșit, o să fie fericită pană la adanci batraneti? Cu tine dintre toți oamenii, George? Și oh, dragă, acum
plâng. Mulțumesc. ”Mulțumirile erau pentru batista mare pe care Flavian o apăsase asupra ei. El îi frecă o mână peste ceafă în timp ce ea își usca ochii și-și suflă nasul.

Fericire pana la adanci batraneti? Termenul l-a făcut pe George un pic neliniștit. Cu siguranță nu avea asta de oferit, dar domnișoara Debbins nu se aștepta la asta. Amândoi erau suficient de în vârstă și suficient de experimentați în viață pentru a înțelege că nicio căsătorie nu putea oferi fericire nesfarsită. Nu că ar fi fost un cinic. El nu era și nici ea, era destul de sigur, nu era ea. Amândoi erau realiști. De asta era sigur.

Dar . . . Fericire pana la adanci batraneti? Pentru o clipă, acel sentiment de presimțire rea a amenințat din nou.

Următoarele zece minute au fost luate în considerare pentru a răspunde la toate întrebările pe care le aveau pentru el. În cele din urmă, însă, se ridică în picioare și scoase o scrisoare dintr-un buzunar interior.

„Am alte vizite de făcut”, a spus el, „deși am venit la voi prima data din motive evidente. Voi face tot posibilul ca sora ta să fie fericită, Agnes. Ea ți-a scris cât eram încă în Gloucestershire, astfel încât să pot aduce scrisoarea personal. ”

Agnes a luat-o. „Sunt destul de încrezătoare că vă veți face fericiti unul pe celalalt”, a spus ea.

Flavian a dat din nou mâna cu el. „Urăsc să spun ceva care să te descurajeze, George”, a spus el, „dar ți-a trecut prin cap că vom fi c-c-cumnați ?”

„Un gând terifiant, nu-i așa?” Spuse George vesel.

Zâmbea încă atunci când ieșea din casă și se îndrepta spre Portman Square pentru a vedea dacă Ralph și Chloe erau acasă. Roțile fuseseră puse în mișcare și toți cei importanți pentru el trebuie informați personal.

A fost puțin surprins să descopere că simte ceva foarte asemănător cu exuberanța. Dacă ar fi să regrete decizia sa grăbită de a se căsători, cu siguranță nu se întâmpla încă.

El spera că nu va regreta niciodată.

* * *

Dora a plecat spre Londra la cinci zile după ce s-a logodit, după ce și-a luat rămas bun și, în unele cazuri, cu lacrimi, de la elevii ei, vecinii și prietenii ei, și de la doamna Henry, care a decis să rămână langa familia și prietenii ei din vecinatatea  Inglebrook, mai degrabă decât să accepte oferta de a-și însoți angajatoarea în noua ei viață, în calitate de camerista personală. Dora a călătorit în stil opulent, ducele insistând să-și trimită propria trăsură pentru ea, împreună cu ceea ce părea un complement extravagant de lachei in livrele și oameni voinici ce calareau pe langa trasura și chiar o servitoare. A fost într-adevăr aproape jenant - și incontestabil plăcut. Deferența care i s-a arătat-o oriunde s-au oprit de-a lungul drumului în timpul călătoriei era ceva cu care trebuie să se obișnuiască, presupunea ea. Nu mai era simpla doamnă Debbins, călătorind cu postalionul, așa cum plănuise.

În ultima oră înainte de a ajunge la Arnott House din Piața Grosvenor, ea a stat cu nasul aproape lipit de fereastra trăsurii, chiar dacă  ploua afară și cerul greu și cenușiu a adăugat un val de tristețe la tot ceea ce era dedesubt. Nu a facut-o pe Dora sa se simta deprimata. În sfârșit, aceasta era Londra și aproape că putea să creadă că străzile erau într-adevăr pavate cu aur. Era un lucru bun, se gândi ea, că servitoarea dormea pe colțul opus și, prin urmare, nu vedea atutidinea ei de a simti un  deliciu destul de nesofisticat în toate acestea.

Cu toate acestea, in stomacul ei simțea mai mult decât un pic de fluturare, până când trăsura se legăna ușor pe arcuri și se opri. Iată-o, cu douăzeci de ani de întârziere, dar pe cale să ducă la bun sfârșit cu siguranță cel mai mare premiu matrimonial pe care Sezonul îl oferea - chiar dacă avea patruzeci și opt de ani. Își stăpâni zâmbetul la gândul prostesc - servitoarea se trezea și își punea fustele, boneta și palaria in ordine.

Ce va spune Agnes? Și Flavian?

În curând avea să afle. În timp ce unul dintre lacheii ducelui așeza scările și  ridica o mână cu mănuși albe pentru a o ajuta să coboare, ușile casei s-au deschis și Agnes și Flavian au apărut în prag. Dora i-a pierdut din vedere pentru o clipă, când lacheul și-a înclinat o umbrelă mare deasupra capului și s-a grăbit să treacă trotuarul umed și să urce treptele. Și apoi a pășit înăuntru și a fost cuprinsă în brațele surorii sale. Flavian stătea într-o parte, strălucind spre ea.

„Dar aceasta nu este o casă de oraș”, a protestat Dora în timp ce ieșea din îmbrățișarea surorii sale. „Este un conac”. Și Stanbrook House se afla și ea undeva pe această piață. Atunci trebuie să fie și aceea un conac. Nu exista alt tip de edificiu in piață. Enormitatea a ceea ce era pe cale să se întâmple în viața ei începea să-i apară mai din plin - deși, desigur, trăsura în care călătorise fusese un vestitor.

„Dora, dragostea mea”. Agnes își strângea mâinile aproape dureros, cu ochii scânteind de lacrimi nevărsate. „O, cât de fericita sunt pentru tine.”

"Ei bine." Dora, un pic stânjenită, a vorbit brusc. „Sunt destul de în vârstă pentru a mă căsători pentru prima dată, nu-i așa? Dar mai bine târziu decât niciodată, după cum se spune. Sper că nu ești supărat pe mine, Flavian. ”

„Suparat?” Își înclină capul într-o parte și râse încet. „Cu siguranță că sunt. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult. ”

Și apoi ea a fost cuprinsă în brațele lui și simțindu-se considerabil tulburată.

„Îmi amintesc de o ocazie faimoasă anul trecut”, a spus el, „când George și cu mine Te-am escortat pe tine și pe Agnes acasă de la M-Middlebury și l-am lăsat să treacă mai departe cu tine pentru că voiam să o cer de nevasta pe Agnes, dar nu voiam să fiu auzit - și am facut un lucru bun, așa cum s-a dovedit. Am făcut o harababura temeinică și mi-a spus-o. Cu toate acestea, a venit ceva bun din acea după-amiază, pentru că ceea ce făceam cu adevărat, desigur, îi permitea lui George să te cunoască mai bine. Am prevăzut această zi, deși nu cred că oamenii mă vor crede dacă aș spune așa, nu-i așa? ”

"Nu." Agnes și Dora au  vorbit odată și Flavian își ridică sprânceana aceea batjocoritoare.

„Cu toată seriozitatea, mă bucur pentru tine, Dora”, a spus el, „și absolut încântat pentru George. Vino sus și serveste un ceai. Agnes a mers pe jos de la scaun până la fereastră toată după-amiaza și doar privind-o mi-a făcut sete.

- Ești bine, nu-i așa, Agnes? Întrebă Dora în timp ce fiecare dintre ei îi lua unul din brațe.

"Sunt intr-adevar." Agnes îsi bătu o mână peste abdomen și Dora putea vedea acolo mai multă umflătură decât se văzuse la Paști. „Oh, Dora, vom avea un timp atât de încântător pregătindu-ne pentru nunta.”

„Trebuie să merg la cumpărături”, i-a spus Dora.

- Ei bine, desigur că da, a fost de acord Agnes.

Și au făcut cumpărături în zilele următoare, deși într-un mod și la o scară depășind cu mult așteptările Dorei. Știa, desigur, că va avea nevoie de haine noi, inclusiv de o ținută potrivită pentru nunta ei cu un duce într-o biserică la modă în fata a jumătate din lumea bună. În curând a fost făcuta să înțeleagă, totuși, naivitatea așteptărilor sale că ar fi suficientă o călătorie rapidă la magazine pentru achiziționarea de articole de îmbrăcăminte gata preparate. Se pare că viitoarea ducesă de Stanbrook trebuie să aleagă mai întâi modele, țesături și garnituri și un croitor la modă care să o măsoare și să le compună exclusiv pentru ea. Și toate acestea, desigur, însemnau multe ore de răsfoire de reviste cu modele și multe alte ore de stat pe un piedestal în lenjeria ei, în timp ce era măsurată, fixată cu bolduri și impunsă. Și apoi, când îmbrăcămintea era gata și se aștepta ca tot calvarul să se termine, a trebuit să parcurgă din nou întregul proces în timp ce croitoreasa a notat toate modificările minore care trebuiau făcute. Orice protest slab pe care Dora l-ar fi putut face ca o anumită îmbrăcăminte era „suficient de bună” a fost ignorată. Numai perfecțiunea ar fi suficienta pentru o croitoreasă aleasă să confecționeze veșmintele viitoarei ducese de Stanbrook.

Dora a fost uimită de numărul de haine noi pentru fiecare infatisare și pentru fiecare ocazie imaginabilă de care avea nevoie - rochii pentru plimbare, pentru călătoria cu trăsura, pentru îmbrăcăminte de dimineață, pentru ceai de după-amiază, pentru călărie, rochii pentru cină, pentru îmbrăcăminte formală de seară, pentru baluri. Și fiecare îmbrăcăminte avea nevoie de propriile sale accesorii exclusive - pălării, mănuși, posete, pantofi, papuci, evantaie, umbrele de soare, șaluri, panglici și arcuri, schimburi și jupoane. . . lista a continuat.

A fost o plăcere incontestabilă când s-a văzut îmbrăcată într-o asemenea splendoare, desigur, dar cheltuiala! Economiile modeste pe care le-a obținut prin munca grea și un management atent în ultimii nouă ani s-au diminuat într-un ritm alarmant. Dar nu avea să intre în panică. Dacă era absolut necesar, ar accepta un împrumut de la Flavian, deși refuzase categoric un cadou in bani de la el, atunci când acesta încercase să-l împingă cu argumentul că cu siguranță trebuie să fie ziua ei de naștere. Fondurile ei vor fi alimentate de îndată ce cabana i se va vinde și va putea să-l ramburseze. Și după căsătorie, nu avea nevoie de bani proprii, deși independența de spirit cultivată cu grijă nu-i plăcea perspectiva de a fi în întregime dependentă de un bărbat, deși bogat, deși era, fără îndoială, el.

Și apoi, chiar înainte ca Dora să simtă că trebuie într-adevăr să ceară la cumnat pentru un împrumut, o scrisoare de felicitare de la soția tatălui său a adus cu ea o plată bancară de la tatăl ei pentru o sumă considerabilă pentru a o ajuta la cheltuielile de nuntă. A decis să accepte un cadou de la el, cu o profundă recunoștință.

Toți membrii Clubului Supraviețuitorilor care se aflau încă în oraș după nunta lui Lady Barclay au venit in vizita la Arnott House în decurs de o zi sau două de la sosirea Dorei pentru a-și exprima încântarea fără rezerve la vestea logodnei sale. Ea a fost rugată să le spuna la toți  pe nume, deoarece în curând va fi una dintre ei. Curând, ea a fost  in termeni de familiaritate cu toți; cei mai apropiați prieteni ai logodnicului ei - dar nu cu el. A fost un fapt amuzant, dar într-adevăr nu iși putea imagina că se numește George vreodată. Ar părea mult prea indraznet.

Fiecare dintre doamnele grupului - Samantha, Lady Harper; Chloe, ducesa de Worthingham, pe care Dora a cunoscut-o acum pentru prima dată; și Gwen, Lady Trentham – le-au însoțit pe Dora și Agnes în cel puțin una dintre excursiile lor de cumpărături și fiecare a fost libera cu sfaturi și opinii cu privire la achizițiile propuse de ea. Dora s-a trezit bucurându-se imens de compania lor și realizând că în toți anii de la tinerețe nu a avut niciodată prieteni apropiați.

Cu toate acestea, zilele ei nu au fost ocupate în totalitate de cumpărături. Agnes și Flavian au dus-o la Turnul Londrei și la câteva galerii de artă. Ben și Samantha au dus-o la Kew Gardens, care i-a luat destul de mult răsuflarea, apoi la Gunter's pentru înghețata, remarcându-i observația că nu gustase niciodată acea delicatesă specială. Hugo și Gwen au dus-o să vadă Catedrala Sf. Paul și Abația Westminster, să urce la Whispering  Gallery în prima și să citească toate inscripțiile din Poets 'Corner în cea din urmă. Ralph și Chloe au invitat-o împreună cu ducele, Agnes și Flavian să li se alăture într-o loja privată la teatru într-o seară, iar Dora a rămas încântată de o comedie plină de spirit a lui Oliver Goldsmith.

Ducele de Stanbrook nu a neglijat-o. În ziua în care a apărut anunțul logodnei lor în ziarele de dimineață, el a insotit-o conducând în Hyde Park la ceea ce Dora a înțeles curând a fi ora la modă a după-amiezii. O mare parte din beau monde s-a deplasat într-o mică zonă ovală a parcului, cu o intenție mai mică de a lua aer și de a face mișcare, se pare, decât de a se saluta reciproc și a schimba știri și bârfe. S-a văzut instantaneu că cei doi erau centrul atenției zilei. Dora a fost prezentată atât de multor oameni încât s-a

simțit mai degrabă ca și cum capul ei ar fi trebuit să se învârtă pe umeri până când trăsura ducelui a părăsit parcul.

„Mă îndoiesc că îmi voi aminti o singură față sau nume”, se plânse ea. „Și dacă o fac, nu-mi voi aminti niciodată ce nume merge cu ce față.”

"Este de înțeles că te simți destul de copleșita", a spus el, întorcând capul pentru a o privi cu amabilitate. „Dar un lucru pe care îl vei realiza în curând este că vei vedea aceiași oameni aproape oriunde ai merge. În curând vei începe să distingi o persoană de alta și chiar să iti amintesti câteva nume. Nu este nevoie să fii tulburata până nu se întâmplă asta. Un zâmbet și o încuviințare regală vor fi suficiente pentru majoritatea oamenilor. Și chiar dacă nu sunt întotdeauna alături de tine, Agnes sau Flavian vor fi sau altul dintre prietenii noștri. ”

- O încuviințare regală, spuse ea. „Se deosebește de toate celelalte tipuri de încuviințări? Va trebui să exersez. S-ar putea să trebuiască să mă răsfăț cu achiziționarea unei lorgnette pline de bijuterii. ” Ochii lui erau încrețiți la colțuri, putea să vadă, deși el nu râdea cu voce tare. „Mi-a plăcut după-amiaza.”

"Ti-a placut?" Și-a întors caii pe strada aglomerată din afara parcului cu o abilitate desăvârșită. „Mi-a fost teamă că ai regreta că nu ai optat pentru o nuntă mai liniștită la Inglebrook.”

- O, nu, spuse ea cu o fermitate. În ciuda momentelor de uimire, ea se bucurase de fiecare moment de când sosise la Londra.

Logodnicul ei a organizat, de asemenea, o mică petrecere pentru o vizită la Vauxhall Gardens într-o seară. Era un loc in care Dora visase de mult să meargă și nu era dezamăgită. S-au apropiat de grădinile de plăcere cu barca peste râul Tamisa, mai degrabă decât cu trăsura peste noul pod, iar vederea luminilor care tremurau pe apă era destul de încântătoare. Ascultară un recital orchestral, se plimbau de-a lungul bulevardelor largi, iluminate de felinare colorate întinse de copacii care se întindeau de ambele părți. Au luat masa - printre alte delicatese - felii subțiri de șuncă și căpșuni suculente pentru care Grădinile erau renumite și au urmărit un spectacol de artificii la miezul nopții. Dora a ajuns acasă cu senzația că sigur i s-a prins respirația toată noaptea. Ce loc minunat era Vauxhall.

Se simțea ca și cum ar fi intinerit  cu câțiva ani în săptămânile de când plecase din Inglebrook. Chiar și oglinda ei a mințit-o și i-a arătat o femeie cu strălucirea tinereții aparent restaurată. S-a uitat atent, dar. . . încă nici măcar un singur fir de par păr alb.

Uneori se gândea la zilele de la Inglebrook și se minuna că viața se poate schimba atât de brusc și atât de complet. Cu doar o lună în urmă - mai puțin - nu știa că toate astea sunt în viitorul ei. Nu că ar fi vrut să rămână la Londra la nesfârșit. Dorea să se căsătorească și să meargă la Penderris Hall, noua ei casă. Aveau să fie fericiți, ea și ducele, ea îndrăznea să spere. În căsătoria lor urma să existe afecțiune și prietenie. Cu siguranță deja exista.

Petrecerea de logodnă promisă de ducele de Stanbrook în timp ce se aflau încă în Gloucestershire era planificată pentru două seri înainte de nuntă și urma să fie debutul oficial al Dorei în lumea tonului. Fusese văzută în mai multe locuri publice de când sosise la Londra, dar a ales să nu participe la nicio petrecere sau bal privat, până nu a fost imbracată corespunzător și s-a simțit la înaltimea asteptarilor. Părea potrivit să se întâlnească cu beau monde la casa Stanbrook chiar înainte de a se căsători cu ducele. O serie de oameni fuseseră invitați, o informase el, deși nu trebuia să fie un bal. El

explicase prin scuze că nu a fost suficient timp pentru a organiza un astfel de eveniment măreț spre satisfacția sa.

În ziua petrecerii, Dora a fost foarte bucuroasă că nu era un bal măreț ocazia  cu care se confrunta, deoarece panica se instalase. Ea a fost prezentată unui număr de membri ai tonului în diferite locuri în ultimele trei săptămâni, era adevărat, dar nu fusese încă chemată să se amestece cu ei în număr mare, să întrețină conversații sociale cu ei timp de câteva ore, să fie expusă așa cum ar fi cu siguranță ca logodnica a ducelui de Stanbrook.

Panica a fost înlocuită de practic și de bun simț, totuși, înainte de a pleca la Stanbrook House. Dacă viața ei ar fi urmat cursul pe care îl așteptase ca fată, până acum ar fi atât de obișnuită cu distracții, încât s-ar apropia de o petrecere ca cea din această seară, fără un fir de nervozitate. La urma urmei, era fiica unui baronet, iar această viață în care era în sfârșit atrasă era dreptul ei prin naștere. Fusese crescută să se aștepte la o astfel de viata. În plus, era perfect familiarizată cu o serie de oaspeți din această seară - tatăl ei și soția sa; fratele ei, Oliver, și soția sa, Louisa, care ajunseseră la nuntă și stăteau la Arnott House; Mătușa Millicent și unchiul Harold Shaw din Yorkshire; toți cei șase prieteni pe care îi invitase de la Inglebrook și un singur cuplu din Lancashire; și, desigur, membrii Clubului Supravietuitorilor impreuna cu sotiile lor.

Contele și contesa de Hardford - Imogen, fosta Lady Barclay - vor fi și ei acolo, tocmai revenind din străinătate. Fusese o oarecare neliniște că nu se vor întoarce suficient de curând pentru nunta ducelui, dar sosiseră la timp. În dimineața petrecerii de logodnă au venit mai întâi la Stanbrook House și apoi la Arnott House.

- Nu pot să vă spun cât de fericita sunt că George a decis să se căsătorească din nou, a spus contesa, strângând ambele mâini ale Dorei în mâinile ei. - Și chiar nu-mi pot imagina o mireasă mai potrivită pentru el decât dumneavoastră, domnișoară Debbins. S-a întors spre soțul ei. „Percy, când o vei auzi pe domnișoara Debbins cântând la harpă sau la pianoforte, îți promit că te vei transporta la cer.”

Dora o privi pe contesă cu oarecare mirare. Oare această femeie caldă și vibrantă ar putea fi aceeași doamnă cu un comportament mai degrabă de marmură pe care și-a amintit-o de la Middlebury Park anul trecut? Soțul ei extrem de chipeș i-a zâmbit cu căldură înainte de a-i strânge mâna Dorei.

Seara petrecerii s-a apropiat inevitabil, iar Dora s-a trezit așteptând cu nerăbdare o plăcere reală și fluturări distincte de temere in stomac.

6

Petrecerea de logodnă s-ar putea să nu fie un mare bal, se gândi Dora mai târziu în seară, dar când ducele a vorbit despre invitarea unui număr de oaspeți, de fapt se referise la un număr mare. Ea a estimat că erau cel puțin două sute de oameni, iar Înălțimea Sa a prezentat-o tuturor în prima jumătate de oră, în timp ce stăteau împreună în linia de primire. Ea i-a recunoscut pe câțiva din Hyde Park și de la teatru și din grădinile Vauxhall, dar majoritatea erau străini. Ar putea vreodată să-și amintească de toti, precum și de numele lor?

Purta o rochie de dantelă aurie peste satin blond pe care Gwen și Agnes o convinseră să o aleagă.

„Ești pe cale să devii ducesă, Dora, îi reamintise Gwen, cu o sclipire în ochi. „Nimic nu este prea măreț pentru un astfel de personaj inaltat. În plus, culorile și designul se potrivesc perfect. ”

Arătase sinceră în timp ce o spunea. Dar, desigur, era sinceră. Erau prietene și ea venise în călătoria de cumpărături special pentru a-și oferi sfaturi și păreri.

Agnes insistase să-și trimită propria camerista în camera Dorei, pentru a-și aranja părul în spirale netede, în spatele capului. Îi împrumutau înălțime și poate puțină eleganță aspectului ei.

„Sunt cel mai norocos dintre bărbați, domnișoară Debbins”, spusese ducele la sosirea ei la Stanbrook House, luându-și mâna înmănușată în a lui și ridicând-o pe buze. „Esti frumoasa.”

Complimentul, deși destul de extravagant, o încălzise pe Dora până la picioare. Și, de altfel, arăta și mai superb decât de obicei în hainele lui de seară alb-negru cu camasa apretata, deși ea nu i-a spus asta.

Camerele care erau folosite pentru petrecere se aflau la primul etaj și erau într-adevăr destul de splendide, cu o mare aurire pe frize și candelabre suspendate și scene din mitologie pictate pe tavanele învelite și portrete și peisaje în cadre ornate pe pereți și covoare persane sub picioare. Era amețitor să-ți dai seama că peste câteva zile, aceasta va fi casa ei - sau oricum una din casele ei.

Toate camerele erau pline de oaspeți. Au existat conversații în salon, muzică și conversație în camera alăturată, cărți în două saloane mai mici, băuturi răcoritoare în alta. Dora nu a petrecut mult timp cu logodnicul ei după prima jumătate de oră. Se amesteca foarte bine cu toți oaspeții săi, la fel și Dora, deși nu trebuia să facă niciun efort pentru a face acest lucru. Oamenii au venit la ea. Au vrut să discute cu ea. Doamna simplă Dora Debbins, profesoară de muzică în micul sat Inglebrook, se transformase, se părea, prin faptul că ducele de Stanbrook dorea să se căsătorească cu ea. Poate că ar fi fost o realizare ușor tulburătoare dacă ar fi încercat să se ascundă în umbra lui. Cu toate acestea, nu a făcut-o. Era o doamnă, fiica unui baronet. Ea aparținea acestor oameni. Ea a zâmbit și a conversat si daca cineva a incercat sa o monopolizeze un timp prea indelungat s-a scuzat si a trecut mai departe.

Era aproape timpul mesei când ducele de Stanbrook s-a apropiat de ea în timp ce pășea în sala de muzică, după ce tocmai s-a îndepărtat de o conversație plăcută cu două cupluri în vârstă.

„Am angajat serviciile domnului Pierce pentru seară”, a explicat el, dând din cap în direcția pianistului. „Înțeleg, trăiește din astfel de evenimente.”

- Canta bine, spuse Dora. Remarcase toată seara muzica moale și liniștitoare, aleasă cu grijă pentru a oferi melodie de fundal fără a fi în niciun fel intruzivă sau a îngreuna conversația oamenilor. Cu toate acestea, îi părea puțin rău pentru domnul Pierce, pentru că nimeni nu părea să-l observe. Se întreba

dacă el avea un suflet artistic sau dacă se mulțumea doar să câștige astfel existența. Poate că era de preferat multor alte ocupații. Cel puțin probabil că nu avea o Miranda Corley careia sa-i predea. „Mă duc să vorbesc cu el.”

"Voi veni cu tine." El îi zâmbi. - Dar, înainte de a face asta ... Se uită la ea cu atenție. „M-am gândit la început să iti cer să imi faci favoarea de a ne incanta oaspeții cu un recital pentru o porțiune mică din seară. Dar nu am crezut că vei dori presiunea suplimentară într-o seară care, cu siguranță, iti va face deja cereri grele. ”

- O, spuse ea, tresărită. Ar fi trebuit ea să cante pentru toți acești oameni?

- Ar fi trebuit să te consult, spuse el. „Ar fi trebuit să fie decizia ta.”

„Oh. . . nu, este în regulă ”, a spus ea. Dar ar fi putut canta, așa cum a făcut-o la Middlebury Park anul trecut, dar la o scară mult mai mare?

Își mișcă capul puțin mai aproape de al ei. „Nu, nu este în regulă”, a spus el. "Iartă-mă te rog. Am multe de învățat. Am fost obișnuit să comand atât de mult timp, încât nici nu-mi dau seama că o fac. Am luat o decizie pentru tine cu această ocazie și am angajat pe cineva cu doar o fracțiune din talentul tău. ”

- Nu neapărat, spuse ea. "Domnul. Pierce isi face treaba în seara asta și o face bine. Cum poate elibera talent în astfel de circumstanțe? El nu este aici pentru a atrage atenția asupra sa sau chiar asupra muzicii ”.

„Ai dreptate”, a spus el. „Îmi amintesc în permanență de ce îmi placi atât de mult. Vei canta pentru oaspeții noștri? Chiar după cină, poate? Îi voi oferi lui Pierce o pauză și îl voi trimite la cină in camerele de jos. Vrei? Te rog?"

„Aș fi consumata de teroare”, a spus ea. Dar oh, dorința de a spune da.

"Este un nu?" el a intrebat. Dar ochii tăi spun da. Motivele mele sunt întru totul egoiste. Doresc să împărtășesc talentele miresei mele îndrăgite cu acei membri ai tonului adunați aici și să ma bucur de gloria ta care se rasfrange si asupra mea. Cu toate acestea, nu te voi presa. În această seară este probabil un pic intimidant pentru tine, așa cum este, deși nu arăți niciun semn exterior ”.

„Doar pentru o perioadă foarte scurtă?” întrebă ea și apoi își dorea să-și amintească cuvintele.

„Pentru cât de mult sau cât de scurt timp doresti”, a spus el.

Trase aer în piept, il lăsă să iasă și își mușcă buza inferioară.

„Îmi cer scuze…”, a spus el.

- Foarte bine, spuse ea simultan.

Se încruntă îngrijorat. Dora zâmbi. Și a zâmbit și el.

"Esti sigura?" el a intrebat-o.

„Absolut nu”, i-a spus ea. „Dar o voi face.”

„Mulțumesc”, a spus el. El și-a oferit brațul. „Să mergem să vorbim cu Pierce?”

Deși nu a fost un bal și nu ar fi existat în mod normal o cină formală, ar fi trebuit să fie una cu această ocazie, explicase ducele cu o zi sau două în urmă, pentru că era petrecerea lor de logodnă. Dora era așezată lângă el în sala de bal, care fusese amenajată cu suficiente mese pentru a găzdui pe toată lumea. Lumina lumânărilor de pe candelabrele de deasupra sclipea de la porțelanul fin, cristal și bijuterii. A fost o sărbătoare somptuoasă. Dora nu se putea bucura de nimic. La ce fusese de acord? Dar nu avea pe nimeni  să dea vina decât pe ea însăși.

Ducele se ridică în picioare după ce oaspeții se saturasera și așteptă să se lase liniștea. El i-a întâmpinat pe acei oaspeți care veniseră în oraș special pentru nunta sa cu domnișoara Debbins, mai ales tatăl logodnicei său, Sir Walter Debbins, cu Lady Debbins și fratele ei, reverendul Oliver Debbins, cu doamna Debbins. El a tinut un toast pentru logodnica sa, care avea sa-i fie în curând soție.

Dora i-a zâmbit tatălui ei, fratelui și cumnatei sale, lui Agnes, Chloe și Ralph, direct în viziunea ei. Fluturii dansau în stomacul ei.

- Am o surpriza speciala pentru voi după cină, spuse ducele. „Logodnica mea nu este doar un muzician desăvârșit, ci și unul extraordinar de talentat. Am cunoscut-o acum puțin peste un an când a luat masa la Middlebury Park și apoi a cântat la harpă și la pianoforte la cererea Lordului și a Lady-ei Darleigh. Din păcate, nu există harpă aici, dar domnișoara Debbins a fost de acord să cânte la pianoforte pentru noi direct după ce ne vom întoarce cu toții în salon. După ce o veți auzi, veți înțelege de ce nu am uitat-o, dar m-am întors în urmă cu o lună pentru a o implora să-mi facă onoarea de a se căsători cu mine. Deși mă grăbesc să adaug că nu numai talentul ei muzical a fost cel care m-a atras ”.

Își întoarse capul pentru a-i zâmbi Dorei în timp ce râsele și aplauzele se învârteau în sala de bal.

Acum era prea târziu să ne retragem, se gândi ea. Dar voia? În timp ce aruncă o privire în cameră, nu văzu decât bunătate și bunăvoință în jurul ei. Ea a atras atenția lui Flavian și el a făcut cu ochiul.

Ducele a părăsit sala de bal mai devreme. Dora l-a urmat cu fratele și cumnata ei și cu Ben - Sir Benedict Harper - care mergea hotărât cu ajutorul a două bastoane făcute special.

- Ești foarte curajoasă, Dora, spuse Louisa, luându-i brațul. „Dar ești într-adevăr talentata. Sunt foarte încântata pentru tine. Nimeni nu merită mai mult fericirea ”.

"Am fost suficient de privilegiat pentru a fi prezent la recitalul de anul trecut", a spus Ben. „Totuși, am fost prea slab pentru a-mi da seama că se prevestește o poveste de dragoste.”

Salonul fusese transformat în timp ce luau masa. Jumătate din peretele dintre acesta și sala de muzică fusese pliat în spate și scaune fuseseră așezate în ambele camere, orientate spre deschidere, în care fusese mutat pianoforte. Mulțimea părea acum mult mai mare pentru Dora decât arătase mai devreme. Aproape toată lumea se așezase și privise cu nerăbdare spre ușă, unde o aștepta ducele de Stanbrook. El zâmbi și ridică o mână pentru a ei. El a condus-o spre instrument, iar ea s-a așezat și a încercat să-și compună mintea, cu ochii pe tastatură. Mâinile ei se simțeau înțepenite și cam năpădite de ace și ace. Zgomotul din ambele camere părea puternic.

Apoi și-a pus mâinile pe taste și a început să cânte o sonată Beethoven. Timp de câteva secunde, degetele ei nu păreau dispuse să cânte notele pe care le știa atât de bine, iar mintea ei plină de gânduri despre orice, cu excepția muzicii. Apoi a auzit melodia și s-a strecurat înăuntru și a creat-o din nou printre degete și mâini. Nu a pierdut legătura cu împrejurimile sale. Știa că se află la Stanbrook House,

înconjurată de un număr mare de oameni, dintre care unii îi erau apropiați și dragi, dintre care majoritatea îi erau străini până in aceasta seară. Știa că interpretează la cererea ducelui de Stanbrook. Știa că face ceva ce nu mai făcuse niciodată pe o asemenea scară. Dar persoana care era conștientă de aceste lucruri părea destul de îndepărtată, cineva de care nu trebuia să-și facă griji până mai târziu. Căci în acest moment muzica o revendica.

Ea a fost surprinsă de volumul aplauzelor după ce a terminat, de sunetul vocilor, de răzuirea scaunelor, în timp ce publicul ei se ridica colectiv în picioare. Ea ridică privirea, își mușcă buza, îl văzu pe ducele stând în pragul salonului, cu fața lui strălucind de mândrie, cu mâinile încleștate la spate și zâmbi.

„Mai mult”, a strigat cineva și a devenit un cor, amestecat cu câteva râsete și un fluierat pătrunzător.

Ea a cântat o sonată Mozart și, ca ultim bis când invitații nu erau dispuși să o lase să plece, cântecul popular galez „Llwyn On”, pe care îl cânta de obicei la harpă.

Aceasta a fost, s-a gândit ea, în timp ce aplauzele au dispărut și s-a trezit înconjurată de oaspeți ce o apreciau, cu siguranță una dintre cele mai fericite zile din viața ei. Și a fost doar începutul.

Poimâine era ziua nunții ei.

* * *

George nu se distra adesea la scară mare, deși, desigur, tocmai găzduise recepția de nuntă pentru Imogen și Percy. Această petrecere fusese însă aranjată pe cont propriu. El dorise să-și prezinte logodnica în fata ton-ului înainte de nunta lor, astfel încât acea zi să fie mai puțin copleșitoare pentru ea. Căci, la alegerea ei, petrecerea logodnei ar avea natura unui debut social pentru ea, la mai bine de douăzeci de ani după ce ar fi trebuit să aibă loc.

Era mai mult decât mulțumit de felul în care progresase seara. Era îmbrăcată elegant și la modă, părul coafat elegant. Cu toate acestea, ea arăta foarte mult ca ea insasi. Nu încercase să arate nici mai tânără, nici mai măreață decât era. Nu purta bijuterii, cu excepția unor cercei ca niste bobite mici din aur. Era ușor să-l vezi pe profesorul disciplinat, aproape umil, atât în înfățișarea cât și în comportamentul ei. Cu toate acestea, era pregătită și aparent în largul său cu toată atenția care i se acorda. Pe când seara trecea, el simțise că în general era plăcuta și era aprobată. Cu siguranță a fost fermecat de ea.

Cu toate acestea, recitalul ei muzical o ridicase deasupra rolului ei de logodnica a sa. O stabilise ca o persoană interesantă, realizată în sine. Oamenii care s-au înghesuit în jurul ei după ce a terminat de cantat au făcut acest lucru nu pentru că și-a luat un duce drept soț, ci pentru că era cineva care le trezise admirația.

Era mai mult decât mulțumit.

Următoarele două zile nu au putut trece suficient de repede pentru el. Nu doar pentru ca el să o poată avea în patul lui - deși era și asta - ci pentru ca el să o aibă permanent în viața lui. El se simțea pe

jumătate nemulțumit de faptul că în seara asta ea se va întoarce peste piață la Arnott House cu toată familia ei, în timp ce el trebuie să rămână aici singur.

El zâmbi în timp ce o atrăgea cu ochii peste cameră. Și i-a trecut prin minte că era fericit. De multe ori simțea fericirea, cu siguranță. Simțise asta pentru toți ofițerii care părăsiseră spitalul din Penderris vindecați sau cel puțin pe drumul spre vindecare. Simțise asta pentru nepotul său când s-a căsătorit cu Philippa și când s-a născut Belinda. O simțise din abundență pentru fiecare dintre supraviețuitorii săi, când se căsătoriseră și avuseră copii. S-a simțit fericit pentru Dora Debbins în seara asta. Dar . . . când a simțit vreodată fericirea pentru sine? Încercând cum ar face, nu se putea gândi la nicio ocazie, de când s-a alăturat regimentului său la vârsta de șaptesprezece ani, când fusese fericit pentru prea scurt timp. Abia de curând începuse să simtă ceva care se apropia de el - când a mers în Gloucestershire, și-a făcut oferta și a fost acceptat, de câteva ori în ultima lună și acum în această seară. Acum, în acest moment.

Era un om fericit, credea el, și acesta era doar începutul. Curând nu se va mai întoarce la Arnott House și îl va lăsa singur aici. În curând va fi soția lui. Ar rămâne împreună. Era aproape zguduit de pură plăcere a gândului.

Și o clipă mai târziu a fost zguduit din nou de bruscul șoc de frică scăzut în stomac, ca să nu se întâmple ceva care să distrugă acea fericire. Naiba s- o ia, dar el trebuie să învețe să aibă încredere în prezent și în viitor, să pună trecutul în spatele lui odată pentru totdeauna.

Cineva i-a pus o mână pe braț și s-a întors pentru a-și găsi nepotul în picioare lângă el.

- Ești înfrânt grav de propriul tău logodnic, unchiule George, spuse Julian cu un rânjet. "Simpatiile mele."

- Ticalosule, spuse George cu drag. „Stau aici, scaldându-mă în gloria ei.”

„Aș dori sa vorbesc putin in privat cu tine”, a spus Julian, „dacă acest lucru nu este prea incomod acum”.

- Deloc, îl asigură George. „Nu cred că prezența mea va fi ratată pentru o vreme. Ieși pe palier. ”

Nepotul său nu a mai vorbit până nu s-au sprijinit de balustrada de stejar de deasupra scării și de holul de dedesubt.

„Philippa și cu mine am discutat foarte mult despre nupțialele voastre iminente”, a spus el, „și ni s-a părut că s-ar putea să te simți puțin îngrijorat de noi”.

George ridică sprâncenele și nepotul roși.

„Mi-ai spus foarte clar după aceea. . . după trecerea lui Brendan ”, a explicat el,„ că m-ai considerat moștenitor. Spuneai pe atunci că nu vei mai avea niciodată un alt fiu al tău. Nu, nu spune nimic. ” Ridică o mână în timp ce George inspiră să vorbească. "Lasă-mă să termin. Suntem perfect conștienți de faptul că domnișoara Debbins nu este o. . . Ei bine, că nu este o doamnă foarte tânără și că este posibil să nu te căsătorești cu ea pentru a-ți înființa din nou creșa, dar ... ”

- Ai absolut dreptate, spuse George, întrerupându-l ferm. „Mă căsătoresc cu domnișoara Debbins pentru că am o afecțiune pentru ea. Nu avem nicio dorință de a popula creșa de la Penderris. Statutul tău de moștenitor nu este în pericol. ”

Roseata lui Julian se adâncise. „Te cred și sunt sincer fericit pentru tine”, a spus el. - A fost clar din această seară că tu și domnișoara Debbins ţineți unul la altul cu un profund respect. Dar ideea este, unchiule George, că se întâmplă uneori lucruri neașteptate. Nu știu dacă este o posibilitate și, cerul să mă ajute, nu vreau să știu. Dar Philippa pare să creadă că este, și poate că are dreptate, ea fiind o femeie și toate astea. Oricum, suntem absolut de acord că suntem perfect mulțumiți de ceea ce avem și de cine suntem. Mi-am salvat propria casă și moșia din ruina apropiată în care l-a lovit tatăl meu și am făcut mult mai mult decât atât. Este înfloritoare. Am mult de lăsat pentru fiul meu cel mare - dacă avem fii, adică - și mijloace adecvate cu care să o pot asigura Belinda și orice alți copii cu care am putea fi binecuvântați. Nu vom simți că am fost privați de dreptul meu de naștere dacă ai avea un alt fiu. La urma urmei, tata era un fiu mai mic și nu se aștepta niciodată să te succedă și niciodată nu mă așteptam. A existat întotdeauna Brendan. . . ” Vocea i se îndepărtă și se încruntă, în aparență.

George a fost mișcat.

- Mulțumesc, Julian, spuse el. „Neașteptatul, după cum spui tu, aproape sigur nu se va întâmpla, dar asigurările tale și faptul că vorbești și pentru Philippa sunt un mare confort pentru mine. Nu aș putea cere un nepot mai bun - și o nepoată. ”

Se întrebă pentru prima dată dacă domnișoara Debbins înlaturase cu adevărat din mintea ei orice posibilitate de a avea un copil - și dacă ar fi binevenit un astfel de rezultat al căsătoriei lor atât de târziu în viața ei. Viata ei fără copii i-ar fi putut provoca o oarecare nefericire în trecut. La fel ca în toate celelalte, el a ghicit că ea se confruntase cu orice dezamăgire cu bunul simț calm care o caracteriza. Oare reînviase oferta de căsătorie o slabă speranță în ea? Sperase sincer că nu.

Și apoi Julian a vorbit din nou.

- Știați că fratele mătușii Miriam este în oraș? el a intrebat.

- Eastham? Spuse George, si surprins și îngrozit când a auzit că fratele soției sale moarte se afla la Londra. Anthony Meikle, contele de Eastham, era de fapt fratele vitreg al lui Miriam. „Dar el a fost întotdeauna aproape un pustnic. Locuiește în Derbyshire. Nu vine niciodată la Londra. ”

- Ei bine, acum este aici, a spus Julian. „L-am văzut cu ochii mei chiar ieri în fața la Tattersall. Am vorbit chiar cu el. Mi-a spus că este aici de vreo săptămână cu afaceri. Cu toate acestea, el nu părea deosebit de încântat să mă vadă. Cu siguranță nu era înclinat să se stabilească într-o discuție îndelungată. El a fost întotdeauna un tip ciudat, nu-i așa? ”

„Nu lua personal lipsa lui de prietenie”, a spus George. „Ar fi fost și mai puțin încântat să mă vadă.” De fapt, mult mai puțin. George a întins degetele ambelor mâini pentru a se împiedica să le înghesuie în pumni. Gura i se usucă brusc.

- M-am gândit pentru o clipă, spuse Julian, că poate l-ai invitat la nuntă. Dar cu greu ai fi făcut asta, nu-i așa? Voi doi nu ați fost niciodată cei mai buni prieteni. ”

- Nu, spuse George. „Nu l-am invitat”.

Julian se încruntă și arăta de parcă ar fi spus mai multe dacă ar fi putut găsi cuvintele. George îl bătu pe umăr și se îndepărtă de balustrada.

„Este timpul să mă întorc la oaspeții mei”, a spus el cu vioi. - Mulțumesc pentru cuvintele tale, Julian. Mulțumeste-i lui Philippa pentru mine, nu-i așa? ”

S-a întors în salon și a văzut că logodnica sa, imbujorata și râzând, se afla încă în mijlocul unui grup mare. George zâmbi la vedere.

Dar marea sursă a fericirii interioare pe care o simțise cu câteva minute în urmă fusese înlocuită în întregime de frica târâtoare, cu siguranță lipsită de temei.

Eastham ar fi putut avea un număr de motive pentru a călători la Londra. Venirea lui acum probabil că nu avea nicio legătură cu faptul că George se căsătorea poimâine. De ce ar fi, la urma urmei? Coincidențele s-au întâmplat tot timpul.

Dar ce dracu’ -l adusese?

7

Dora descoperise de mai multe ori pe parcursul vieții că timpul avea ciudata capacitate de a se târi și galopa simultan. Părea cu mult mai mult în urmă cu mai mult de o lună de când fusese la cabana ei din Inglebrook, suficient de mulțumită de viața ei și de rutina stabilită a zilelor ei, cerând nimic mai mult de la viitor decât o continuare a aceluiași lucru. Într-adevăr, părea aproape ca ceva ce trebuie să i se fi întâmplat altcuiva în timpul unei vieți diferite. Si totusi . . . Ei bine, s-a trezit în dimineața nunții, neputând să creadă că luna a trecut deja. Dar ieri părea că sosise la Londra cu tot timpul din lume pentru a se adapta la noua realitate a existenței sale.

S-a trezit cu sentimentul de panică că a fost grăbită, că nu era aproape pregătită, că nici măcar nu era perfect sigură că acesta era lucrul corect. Era un dor ciudat de a-și reveni la confortul și siguranța vieții ei. Acest nou a fost mult prea viu, prea strălucit. . . fericit să dureze. Viitorul căscase înainte, necunoscut și de necunoscut. Putea avea încredere în ea? A fost surprinsă că a dormit, ba chiar s-a supărat de faptul că a făcut-o. Avusese nevoie de noaptea în care să mediteze și să ia în considerare.

Dar ce avea să ia în considerare?

Se temea de fericire? Pentru că o lăsase să cadă înapoi în tinerețe și era îngrijorată să cedeze din nou? Era pe cale să se căsătorească cu un bărbat amabil și minunat. Era chiar - ar putea la fel de bine să fie sinceră în intimitatea propriei minți - un pic îndrăgostită de el. Poate mai mult îndrăgostita, deși nu ar admite niciodată o asemenea prostie în afara intimității propriei minți. În orice caz, ea urma să se căsătorească cu el astăzi. De fapt, înainte de dimineață. Nimic nu putea sau nu ar opri acest lucru, pentru că era un om de onoare. În plus, el a vrut să se căsătorească cu ea. Venise până la Inglebrook pentru a-i propune și de atunci nu mai exista nimic în felul său care să sugereze că regretă că a făcut asta.

Nu, nu era cu adevărat nimic de meditat și nimic de temut. A aruncat învelitorile de pat, s-a ridicat din pat și a traversat camera pentru a trage perdelele de la fereastră. Plouase și se oprise în ultimele patru zile, iar cerul fusese plin de nori tot timpul. Fusese și vânt și frig pentru iunie. Dar uite! În această dimineață, cerul era albastru, fără niciun nor la vedere. Copacii din parcul din centrul pieței de dedesubt erau liniștiți, nici măcar o ușoară briză care foșnea frunzele. Lumina soarelui le-a înclinat dinspre est.

Oh, se pregătea să fie o zi perfectă. Dar, desigur, a fost. Ar fi fost perfect chiar dacă ar fi plouat și ar fi suflat un vânt.

Era încă foarte devreme. Dora și-a luat șalul de pe scaunul de lângă pat, l-a înfășurat în jurul umerilor de ușoara răceală și s-a așezat pe scaunul ferestrei. Ea și-a ridicat picioarele în fața ei și și-a îmbrățișat genunchii cu ambele brațe. Se uită peste piață spre casa Stanbrook, dar era mai mult de jumătate ascunsă în spatele copacilor. Era încă treaz? Se uita de aici? Până în seara asta Stanbrook House avea să fie casa ei. Mâine de data asta ar fi acolo cu el. Putea pe amândouă să le simtă și să-și audă bătăile inimii accelerându-se și zâmbind cu tristețe. A fost cam jenant să fie în vârstă de treizeci și nouă de ani și să fie virgina în timp ce el, probabil, avea ani de experiență în spate. Ei bine, bineînțeles că avea. Fusese căsătorit aproape douăzeci de ani.

Dar nu voia să se gândească la asta. Cu siguranță nu astăzi.

Și dintr-o dată, de nicăieri, a venit o înjunghiere mare de dor de mama ei. I-a luat respirația și i-a făcut stomacul să se agite. Și-a scufundat capul până când fruntea i s-a sprijinit pe genunchi și a înghițit un nod în gât.

Mama ei fusese vibrant de frumoasă și plină de zâmbete, râsete și dragoste. Își iubise copiii și nu angajase niciodată o dădacă care să aibă grijă de ei. Plânsese inconsolabil când Oliver a plecat la școală la vârsta de doisprezece ani, când Dora avea zece ani. Dora a primit o atenție deosebită în următorii doi ani până la nașterea Agnes. Mama le iubise în mod egal după aceea. Se alintase și se jucase la nesfârșit și fericita cu bebelușul, la fel ca Dora, și vorbise cu fiica ei mai mare, visase cu ea despre viitor, îi promisese un sezon de debut orbitor și un soț frumos, bogat, iubitor la sfârșitul acestuia. Râseseră cât de frumos ar fi și cât de bogat și cât de fermecător și iubitor. Mama periase și aranjase la nesfârșit părul Dorei, îi făcuse haine drăguțe și îi spusese cât de încântătoare devenea. O învățase pe Dora în loc să angajeze o guvernantă, deși insistase ca tata să angajeze un profesor de muzică bun pentru ea. Se simțea privilegiată și onorată, îi spusese odată Dora, că i se încredințase o fiică atât de talentată din punct de vedere muzical. Talentul ei, adăugase adesea Mama, cu siguranță nu venise de la ea - sau de la tata.

Când Dora a împlinit șaptesprezece ani, începuseră să planifice activ sezonul de debut pe care îl va avea în primăvara următoare. Profesorul ei de muzică a fost angajat pentru ore suplimentare pentru a da lecții de dans Dorei, dar cei trei dansaseră între ei între ore, Dora cu mama ei, în timp ce unul dintre ei sau ambii fredonau muzica până când rămaneau fără suflare și Agnes țipă de râs și a bătut din palme. Atunci Mama, cu picioarele mici ale lui Agnes echilibrate singure, cânta și dansa și Dora practica singuri pașii cu un partener imaginar până când toți se prăbușeau într-o grămadă de râs și de epuizare.

Oare acele zile, acei ani, fuseseră cu adevărat la fel de fericiți și lipsiți de griji cum își amintea Dora de ele? Probabil ca nu. Memoria tinde să fie selectivă. Și-a amintit copilăria și copilăria timpurie ca zile nesfârșite și însorite de dragoste și râs, probabil din cauza contrastului mare cu ceea ce a urmat.

Dora fusese lăsată să participe la infamă adunare pentru că ajunsese la vârsta magică de șaptesprezece ani. Nu fusese chiar o domnișoară, dar nu mai era o fată. Fusese deasupra Lunii cu entuziasm, aproape bolnavă de ea, de fapt. Și micuța Agnes fusese entuziasmată, și-a amintit, în timp ce o privea pe sora ei pregătindu-se, cu bărbia sprijinită pe mâini pe o parte a mesei de toaletă. Îi spusese Dorei că arăta ca o prințesă și se întreba dacă un prinț va călări seara pe un armasar alb. Amândoua chicotiseră la asta.

La mijlocul serii, Dora fusese îmbujorată de plăcerea și triumful debutului său local. Dansase fiecare set, chiar dacă unul dintre ei fusese cu vicarul, care era la fel de diferit de un prinț pe cât era posibil ca un bărbat să fie, și știa toate etapele dansurilor chiar și fără să fie nevoie să se gândească la ele. . Și apoi tata și-a facut acea scena teribilă, vocea lui devenind mai puternică în timp ce o acuza pe Mama că l-a încornorat cu frumosul și mult mai tânărul Sir Everard Havell, care se afla într-una din vizitele sale extinse la rude din imprejurimi. Înainte ca doi dintre vecinii lor să fi fost conlocați afară de tată pentru a „lua puțin aer curat”, el a informat adunarea adunată că avea de gând să o scoată pe Mama și să divorțeze de ea.

Dora fusese atât de teribil de mortificată încât se ascunsese într-un colț al sălilor de intalniri pentru restul serii, rezistând tuturor încercărilor de a o convinge fie în conversație, fie pe ringul de dans. Îi spusese chiar celui mai bun prieten al ei să plece și să o lase în pace. Își răsucise batista atât de neformată încât nici măcar un fier greu nu mai putea niciodată să-l facă să pară perfect pătrat. Ar fi

murit dacă ar fi putut face acest lucru doar dorind. Între timp, mama ei o descurajase, zâmbind și râzând, vorbind și dansând - și păstrându-se la distanță de Sir Everard - până la sfârșitul serii.

Întreaga situație teribilă ar fi putut să explodeze, oribil de groaznică. Tata nu bea de multe ori până la exces, dar era cunoscut pentru faptul că îi făcea rușine pe el însuși, familia și vecinii săi. Toată lumea s-ar fi prefăcut că uită, iar viața ar fi continuat ca de obicei.

Dar poate că mama ajunsese la un moment de rupere în acea noapte. Poate că fusese jenată și umilită de prea multe ori. Dora nu știa. Nu participase la niciun spectacol pentru adulți până în acea seară. Sau poate acuzația era justificată chiar dacă natura publică a acuzației tatălui nu era. Oricum ar fi fost, mama Dorei a fugit în timpul nopții, probabil cu Sir Everard, din moment ce și el a dispărut în dimineața următoare fără să-și ia la revedere de la rudele sale.

Mama nu s-a întors niciodată și niciodată nu i-a scris niciunuia dintre copiii ei, nici măcar lui Oliver, care se afla la Oxford la acea vreme. Tata a continuat cu amenințarea sa, chiar dacă divorțul și-a făcut o mare gaura în propria avere și a șters total zestrea Mamei, care trebuia să fie împărțită în două pentru a spori ceea ce Dora și Agnes se puteau aștepta de la tatăl lor ca zestre când s-ar fi căsătorit. La scurt timp după ce proiectul de lege de divorț a fost adoptat în Camera Lorzilor, le-a venit vestea că mama se căsătorise cu Sir Everard Havell. Doamna Brough, vecină și prietenă de familie de multă vreme - și acum soția tatălui - adusese știrea. Domnul Brough era încă în viață în acel moment și primise o scrisoare de la cineva din Londra care văzuse avizul în ziarele de dimineață.

Viața lui Dora se schimbase la fel de brusc și la fel de total după noaptea adunării, așa cum se schimbase cu o lună în urmă în Inglebrook, deși într-un mod cu totul diferit. La Londra, când a împlinit optsprezece ani, nu a existat niciun sezon pentru ea. Chiar dacă s-ar fi putut aranja cu altcineva să o sponsorizeze, a existat teribilul scandal care a descurajat-o, precum și sărăcia comparativă a tatălui. În plus, nu s-ar fi dus nici măcar dacă ar putea, la fel cum nu s-a dus la Harrogate câțiva ani mai târziu, când mătușa ei Shaw o îndemnase să vină și îi promisese să o prezinte societății și unor domni eligibili. Nu s-a dus pentru că era Agnes. Biata Agnes, nedumerită, nefericită, care a plâns după mama ei și nu a putut să o aibă decât pe Dora.

Dora rămăsese pentru Agnes.

Era ca și cum chiar gândul ar fi chemat-o pe sora ei. Pe ușa camerei ei de dormit se auzi o ușoară lovitură, care se deschise încet pentru a dezvălui fața neliniștită a lui Agnes și apoi forma ei completă, înfășurată într-un halat.

- O, ești treaza, spuse ea, pășind în cameră și închizând ușa în urma ei. „Am crezut că vei fi. La ce te gandesti?"

Dora a zâmbit și aproape a mințit. Foarte rar vorbeau despre amintirile dureroase din trecut. Dar s-a trezit spunând adevărul.

„Mama”, a spus ea și a clipit când și-a dat seama că ochii i se umpluseră de lacrimi fierbinți.

„Oh, Dora!” Agnes se grăbi spre ea, cu mâinile întinse. „Ți-e dor de ea teribil? Chiar și după tot acest timp? M-am gândit la ea ocazional de când Flavian a mers să o viziteze anul trecut. Dar abia îmi amintesc de ea, știi. Îndrăznesc să spun că  voi trece pe stradă pe langa ea fără să o cunosc, chiar dacă ar arăta

totuși așa cum făcuse cu toți acei ani în urmă. Am doar câteva flashuri de amintire despre ea. Dar este diferit pentru tine. Ai avut șaptesprezece ani. A fost alături de tine toată copilăria și tineretea ta. ”

- Da, a spus Dora, strângând mâinile lui Agnes și apoi căutând batista.

„Face o diferență, ce i-a spus Flavian anul trecut?” Întrebă Agnes.

„Că a fost nevinovată?” Spuse Dora. „Că nu făcuse altceva decât să flirteze puțin cu acel bărbat înainte ca tata să spună ce a făcut? Pot sa cred. Tata a fost vinovatul cu acea ocazie și cred că pot înțelege de ce a fugit mama. Cum s-ar putea înfrunta din nou prietenii și vecinii după o astfel de umilință? Poate chiar o pot înțelege pentru părăsirea tatălui. Cum ar putea ea să ierte ceea ce făcuse el, chiar presupunând că ar fi cerut iertare? Dar ea ne-a părăsit, Agnes. Ea te-a părăsit. Ai fost puțin mai mult decât un copil. S-ar putea să se fi întors, dar nu s-a întors. Poate că a scris, dar nu a scris. A folosit acea seară oribilă pentru a face ceea ce trebuie să fi visat să facă de mult timp. A fugit cu acel bărbat. S-a căsătorit cu el. Ea și-a pus propria satisfacție în fața noastră - în fața ta. Nu, ceea ce i-a spus lui Flavian nu prea face diferența. ”

„Ar fi fost nenorocită dacă ar fi rămas”, a spus Agnes. „Biata mamă”.

„De multe ori oamenii sunt nenorociți”, a spus Dora. „Ei fac tot ce este mai bun din asta. Ei fac o viață semnificativă în ciuda ei. Ei fac fericire în ciuda ei. Mizeria prelungită este adesea cel puțin parțial auto-provocată. ”

Agnes ridicase un scaun și stătea lângă sora ei, cu o mână sprijinită inconștient peste umflătura ușoară a copilului ei nenăscut.

- Ai făcut fericire din nenorocire, Dora, spuse ea încet. "M-ai facut fericita. Stiai asta? Și știai că te ador și încă mai știu? Imi pare rau . . . Îmi pare atât de rău că ai fost obligata să renunți la tinerețea ta pentru mine - sau că ai ales să renunți la ea ”.

Dora întoarse capul și întinse o mână ca să o apuce pe sora ei.

„Nu există o plăcere mai mare, Agnes”, a spus ea, „decât să-l faci pe copil să se simtă sigur și fericit atunci când este în puterea cuiva să o facă. Știu că nu am fost înlocuitorul mamei, dar te-am iubit cu drag. Nu a fost niciun sacrificiu. Crede-mă că nu a fost. ”

Agnes zâmbi și acum erau și lacrimi în ochii ei.

„Cred”, a spus ea, „că după Flavian îl iubesc pe George mai mult decât orice alt bărbat pe care îl cunosc. Și știu toți - supraviețuitorii, adică. Toți îl adoră. El le-a salvat toată viața în mai multe moduri decât să-și ofere casa ca spital. Și a făcut totul cu un fel liniștit, statornic de bunătate și dragoste. Flavian spune că a avut un dar pentru a-i face pe fiecare dintre ei să simtă că el - sau ea în cazul lui Imogen - a avut toată atenția lui. A dat atât de mult din sine, încât este uimitor că i-a mai rămas ceva. Dar acesta este misterul iubirii, nu-i așa? Cu cât dă mai mult, cu atât are mai mult. Sunt atât de fericită că te are, Dora. El te merită. Nu mulți bărbați ar face-o. Și cu siguranță îl meriți. Esti fericita? Nu ai facut doar. . . un aranjament? Îl iubești?"

"Sunt fericita." Dora zâmbi. „Aș fi putut fi doborâta cu o pană, să știi, când a apărut fără nici un avertisment în camera mea de zi cu o lună în urmă. Eram de fapt suparata când l-am auzit bătând la ușă. Avusesem o zi plină și eram obosită. Și apoi a pășit în cameră și a întrebat dacă aș vrea să mă căsătoresc cu el ”.

Amândoua au râs și și-au strâns mâna reciproc.

„Sunt fericita”, a spus din nou Dora. „El este însuși bunătatea”.

„Doar bunătate?” Întrebă Agnes. - Îl iubești, Dora?

„Am fost de acord”, a spus Dora, „că suntem prea bătrâni pentru prostiile acelea”.

Agnes a țipat și a sărit în picioare.

„Să aduc un scaun de Bath (un carucior pentru batrani dizabili) pentru a te transporta la nuntă?” ea a intrebat. „Să cer unul sa fie trimis la Stanbrook House să-l transporte pe George?”

Dora își dădu picioarele de pe scaunul ferestrei și amândoi se tavaliră de râs.

- Îmi place de el, a recunoscut Dora. "Acum am spus-o. Esti satisfacuta? Și cred că-i place de mine ”.

„Sunt incantată de povestea romantică”, a spus Agnes, cu o mână peste inima ei. „Dar nu te cred pentru o clipă. Cel puțin, nu cred că este doar dragostea pe care o simțiți unul pentru celălalt. L-am urmărit în timp ce cântai la pianoforte acum câteva seri, știi. Radia pozitiv. Și nu a fost doar cu mândrie. Și am văzut modul în care l-ai privit după ce ai terminat de cantat, înainte să fii înghițita de atențiile oaspeților. Oh, Dora, aceasta este ziua nunții tale. Sunt atât de fericita că aș putea exploda. ”

- Te rog, nu o face, spuse Dora.

O bataie la ușă în acel moment a anunțat sosirea unei servitoare cu o tavă pentru micul dejun pentru Dora, iar Agnes i-a spus pa, promițând că se va întoarce în decurs de o oră pentru a o ajuta să se îmbrace pentru nuntă. Dora se uită la pâinea prăjită cu unt și la ceașca de ciocolată fără pofta de mâncare, dar ar fi foarte jenant dacă stomacul ei gol ar începe să protesteze în timpul slujbei nupțiale. S-a apucat să curețe farfuria.

Da, era ziua nunții ei. Dar Mama nu ar fi fost acolo pentru a fi martora, deși se pare că a trăit nu departe de aici. Știa ea? Era conștientă că Dora urma să se căsătorească azi cu ducele de Stanbrook? Și i-ar păsa dacă o va face? Fusese dispus să o invite și pentru o clipă Dora îi păru rău destul de ilogic că a spus că nu.

„Mama”. A murmurat numele cu voce tare și apoi a clătinat din cap pentru a se limpezi. Ce idioată era.

Curând, ziua nunții Dora a început cu seriozitate. Agnes s-a întors conform promisiunii și a fost urmată la scurt timp de cumnata lor, Louisa, și de soția tatălui lor - Dora nu a fost niciodată în stare să o cheme pe fosta doamnă Brough, mama vitregă - și de mătușa Millicent. Camerista lui Agnes, cu multe sfaturi și asistență din partea doamnelor, a îmbrăcat-o pe Dora în ținuta ei de nuntă. A ales o rochie albastru deschis pe care unii oameni ar putea să o considere prea simplă pentru această ocazie, deși Agnes și toți prietenii care erau cu ea la acea vreme o asiguraseră că stilul și croiala expertă o făceau nu numai elegantă, ci perfect potrivită pentru ea. . Purta cu ea o pălarie de paie cu margini mici, încoronată, împodobită cu albastrele, pantofi și mănuși de culoarea paiului de grau. Servitoarea lui Agnes i-a aranjat părul in jos pe gât pentru ca palaria sa se aseze frumos, dar destul de ondulat si rasucit ca sa nu arate la fel de modest ca de obicei.

Toată lumea - cu excepția femeii de serviciu - a continuat să o îmbrățișeze strâns când a venit vremea să plece la biserică și toate au vorbit deodată, se pare. Se auzira râsete.

Și apoi, tocmai când totul se liniștea, rămânând doar Agnes și Dora se compunea pentru ceea ce stătea în față, se auzi o bătaie rapidă la ușă și Flavian își bagă capul inauntru, declarand ca arata decent – oare ce ar fi făcut dacă nu ar fi fost? - și deschise ușa mai larg pentru a se introduce pe sine și pe Oliver și unchiul Harold. Flavian a privit-o cu ochi leneși și i-a spus că arăta fină ca cinci pence - orice ar însemna asta - și Oliver i-a spus că arăta drăguță ca o icoana și el era mândru ca un păun de ea. Fratele ei nu fusese cunoscut niciodată pentru originalitatea sa in cuvinte. Apoi, a continuat s-o strângă în brațe și să încerce să-i zdrobească fiecare coastă din corp, în timp ce o asigura că, dacă cineva merită în sfârșit fericirea, ea era ea. Unchiul Harold pur și simplu arăta bleg ca o oaie și îi ciupi obrazul după ce i-a spus că arată bine.

Tatăl lor, Oliver a informat-o, aștepta jos să o escorteze la biserică.

Tata nu era nici un om emoționant, nici demonstrativ - și asta a fost o subestimare uriașă - dar el a privit cu fermitate la Dora câteva minute mai târziu, în timp ce ea cobora scările spre hol.

- Arăți foarte drăguț, Dora, spuse el. A ezitat înainte de a continua. „Îți mulțumesc că ne-ai invitat pe Helen și pe mine la nunta ta și că mi-ai cerut, în plus, să te duc la altar. Nu a fost niciodată intenția noastră, să știi, să te facem să te simți obligata să pleci de acasă după căsătoria noastră ”.

Dora nu era deloc sigură că nu fusese intenția doamnei Brough. Avusese ceea ce numise o discuție sinceră cu fiica ei vitregă nu la mult timp după căsătoria lui Agnes cu William Keeping și la un an după propria căsătorie cu tata. Ea explicase că, deși Dora a condus casa de când era puțin mai mult decât o fată, nu trebuie să se simtă obligată să o facă în continuare acum, având o stăpana adevărată. Poate, sugerase ea, lui Dora i-ar plăcea să-și viziteze mătușa în Harrogate pentru o perioadă nedeterminată de timp. Sau poate ar vrea să se întoarcă acasă cu Agnes și Mr. Keeping și să-i permită surorii ei să aibă grijă de ea pentru o schimbare. Dora fusese rănită, deoarece încercase foarte mult să nu se implice în conducerea casei. În același timp, a existat un anumit sentiment de ușurare când a fost eliberată pentru a-și urmări propriul viitor.

- Mă bucur foarte mult că ați venit amândoi, tată, îl asigură ea cu adevărat. Tatăl ei nu se străduise niciodată să-i câștige afecțiunea, dar nici el nu fusese niciodată rau și Dora îl iubea.

El i-a oferit brațul și a condus-o la trăsura ce aștepta. Soarele strălucea încă de pe un cer senin. Aerul era cald și primitor. Numeroase păsări, ascunse printre crengile copacilor din parc, își cântau inima.

Oh, lasă totul să fie un bun augur, se gândi Dora.

La unsprezece și cinci minute, era puțin probabil să existe un spațiu gol în oricare dintre stranele de la Biserica St. George din piața Hanovra. Într-adevăr, câțiva dintre oaspeții de sex masculin stăteau în spate și începeau chiar să pătrundă pe culoarele laterale. Nunțile de societate din timpul sezonului atrăgeau invariabil o mulțime de invitați, dar când mirele era duce și mireasa o necunoscută virtuală, atunci mulțimea era sigură că va fi mai mare decât de obicei. Chiar și regele George al IV-lea explicase că ar fi fost încântat să participe dacă o obligație de lungă durată nu l-ar obliga să fie în afara orașului în ziua în cauză.

Organistul cânta liniștit, dezactivând zumzetul scăzut al conversației.

George, așezat în față cu nepotul său, ar fi trebuit să se simtă nervos. A fost aproape obligatoriu, nu-i așa, ca mirii să-și simtă lavalierele strângându-se în jurul gâtului și palmele sa devina transpirate în acest stadiu al procesului? Dar Julian era cel care dădea semne de nervozitate în timp ce își bătea unul din buzunare pentru a se asigura că inelul nu scăpase din limitele sale în ultimele cinci minute.

George însuși se simțea perfect compus. Nu, de fapt se simțea ceva mai pozitiv decât atât. Era conștient de un fel de nerăbdare băiețească în timp ce își aștepta mireasa. Avea să savureze fiecare cuvânt și fiecare moment al slujbei nupțiale cu ea lângă el. Ceremonia îi va introduce în viitorul pe care și l-au ales pentru ei înșiși. Ar fi un început perfect pentru o căsătorie de mulțumire perfectă - sau cel puțin așa credea el cu fermitate. Sperase la asta când a intrat în Gloucestershire pentru a-i oferi căsătoria, dar se convinsese de ea în ultima lună. Era soția pentru care tânjise inconștient poate toată viața și el îndrăznea să creadă că este soțul la care visase și care ii fusese refuzat cand era o doamnă foarte tânără. Soarta a fost totuși un lucru ciudat. Nu ar fi fost liber pentru ea în acel moment, chiar dacă s-ar fi întâlnit.

- A întârziat? murmură el când i se păru că trebuie să fie cel puțin unsprezece.

Julian s-a aruncat asupra acestui mic semn de slăbiciune. "Aha!" spuse el întorcând capul și rânjind. „O simți. Dar mă îndoiesc foarte mult că este in intarziere. Domnișoara Debbins nu pare genul care ar face vreodată să aștepte pe cineva. Dar dacă întârzie, cu siguranță nu va mai ajunge. Cred că a sosit. ”

Chiar în timp ce vorbea, episcopul a apărut în partea din față a bisericii, imbracat formal și superb și flancat de doi muritori mai mici, simpli duhovnici. I-a făcut semn lui George să se ridice. Orga a tăcut o clipă - la fel și congregația - și apoi a început să cânte un imn solemn. Se auzi un foșnet de capete care se întorceau pentru a privi înapoi și un murmur de voci când mireasa aparu și începu să-și croiască drum de-a lungul naosului la brațul tatălui ei.

Primul gând ciudat al lui George în timp ce se întoarse și o văzu era că arăta exact ca ea insasi. Rochia ei albastră, cu mânecă lungă și rotunjita la gât , concepută simplu și fără ornamente, i se potrivea perfect. Palaria ei de paie era îngrijită și cu margini mici, iar părul de sub ea avea un stil bland. Avea ochii larg deschisi și nu privea nici la stânga, nici la dreapta când se apropia, dar părea calmă, chiar senină. Ochii ei l-au găsit aproape imediat și au rămas fixați asupra lui.

Simți un val de afecțiune caldă pentru ea și o certitudine totală că totul era așa cum ar trebui să fie. În sfârșit avea să fie fericit. La fel și ea - el avea să se ocupe de asta. El zâmbi, iar ea îi zâmbi înapoi cu o privire de plăcere fatisă.

Apoi a fost lângă el, tatăl ei s-a înclinat și s-a îndepărtat să stea lângă Lady Debbins în strana din față și s-au întors împreună pentru a se căsători. Congregația a fost uitată și George a simțit un sentiment de pace, de corectitudine. Era ziua nunții sale și în următoarele câteva minute această femeie de lângă el avea să fie soția lui. A lui.

„Dragii mei iubiți", a spus episcopul, iar George și-a acordat atenția slujbei. A vrut să-și amintească fiecare moment prețios din el pentru tot restul vieții sale.

„. . . acum veniți să vi se alăture ", spunea episcopul câteva clipe mai târziu în acea voce distinctivă a duhovnicilor de pretutindeni care duceau în cel mai îndepărtat colț al bisericii cele mai înalte „Dacă vreunul dintre voi poate arăta o cauză justă de ce este posibil să nu fie căsătoriți în mod legal, vorbiți acum; sau, altfel, sa taceti pentru totdeauna. "

El se adresa adunării. Apoi le-ar pune aceeași întrebare celor doi și apoi vor vorbi despre jurămintele care i-ar lega pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, în ciuda sa, George a simțit vârful anxietății pe care toți mirii trebuie să-l experimenteze în timpul bătăii de liniște care a urmat îndemnului. Cineva a tușit. Episcopul a inspirat să continue.

Și s-a întâmplat inimaginabilul.

O voce a rupt tăcerea de departe în biserică înainte ca episcopul să poată relua - o voce masculină, distinctă și puternică și ușor tremurând de emoție. Era o voce familiară, deși George nu o auzise de câțiva ani.

„Pot arăta o cauză justă".

Și cumva lui George i se părea că se aștepta la asta, că era inevitabil.

Se auzi un gâfâit colectiv de șoc de pe strane și un foșnet reînnoit de mătase și satine în timp ce membrii congregației, aproape ca un singur corp, se învârteau în scaunele lor pentru a vedea cine vorbise. George s-a întors și el, ochii lui întâlnindu-se pe scurt cu cei ai miresei sale în timp ce făcea acest lucru. Chiar și cu privirea aceea de moment, a putut vedea că ea devenise brusc palidă. Sângele lui se simțea ca și când i s-ar fi transformat în gheață în vene.

Anthony Meikle, contele de Eastham, facilitase vizibilitatea tuturor. Stătuse în picioare și ieșise în centrul culoarului. Sau poate că nu se așezase deloc. Poate că tocmai sosise.

Episcopul și duhovnicii cu el au rămas calmi. Episcopul a ridicat o mână pentru tăcere și a obținut-o aproape imediat.

„Vă veți identifica, domnule, și veți declara natura impedimentului", a spus el, folosind în continuare vocea sa ecleziastică formală.

Hugo, arătând tunător și amenințător, se ridica în picioare, observă George aproape rational. La fel era și Ralph câteva locuri mai departe de-a lungul aceleiași strane, tăietura cicatricii faciale făcându-l să pară mai acerb ca un pirat decât de obicei.

Într-un gest dramatic care părea prea teatral pentru orice scenă cu reputație, Eastham ridică brațul drept și arătă cu degetul ușor tremurând spre George.

„Omul acela”, a spus el, „ducele de Stanbrook, este un criminal și un ticălos. El și-a ucis prima soție împingând-o de pe o stâncă înaltă din proprietatea sa din Cornwall până la moartea ei pe stâncile zimțate de dedesubt. Ducesa de Stanbrook a fost sora mea și niciodată nu și-ar fi luat niciodată viața. Stanbrook a urât-o, iar el a ucis-o. ”

- Sora vitregă, a auzit George murmurând pe cineva și și-a dat seama că era el însuși.

Se auzi un val de sunet de la jumătatea congregației, sunete de șoc din cealaltă jumătate și, în cele din urmă, o tăcere expectativă.

Anthony Meikle, acum contele de Eastham, făcuse aceeași acuzație imediat după moartea lui Miriam, în urmă cu doisprezece ani, oricui ar fi ascultat - și o mulțime de oameni au făcut-o. El reușise, în ciuda faptului că nu reușise să ofere nimic prin dovezi sau chiar prin dovezi credibile. După înmormântare, jurase răzbunare. Probabil că asta a fost.

S-a explicat rara sa apariție la Londra. L-a surprins pe George că ar fi putut ghici că se va întâmpla așa ceva sau ceva de genul acesta.

- Aveți dovezi, domnule, pentru a dovedi această acuzație cea mai gravă? a întrebat episcopul. „Dacă o faceți, acțiunea dvs. corectă ar fi să o duceți la un magistrat sau la un alt ofițer de aplicare a legii”.

„Oamenii legii!” Exclamă Eastham, cu vocea palpitantă de dispreț. „Când este duce? Ar trebui să atârne de gât până când este mort și chiar și acest scop ar fi prea bun pentru el. Dar, desigur, nu se va întâmpla pentru că are protecția rangului său. Cu toate acestea, îl acuz de adevăr și vă însărcinez, domnul meu episcop, să vă îndepliniți datoria și să puneți capăt acestei farse a serviciului de căsătorie. Ducelui de Stanbrook nu trebuie să i se permită să ia o a doua soție când a ucis-o pe prima. ”

George întoarse capul pentru a se uita din nou la mireasă. Era albă cum e creta și el se întreba dacă era pe punctul de a leșina. Dar ea se uita în mod constant și aparent calm la Eastham.

„Mă tem, domnule”, a spus episcopul cu voce severă, „că trebuie să judec împotriva protestului dumneavoastră și să continui cu aceste proceduri. Acuzația dvs. neîntemeiată nu a reușit să mă convingă că există vreun impediment valabil pentru nupțialele pe care sunt aici să le solemnizez ”.

- Nu există, spuse George. Nu a încercat să ridice glasul, deși tăcerea a fost de așa natură încât nu s-a îndoit că toată lumea îl putea auzi. „Am fost singurul martor la moartea soției mele și am fost prea departe pentru a o salva”.

- Ești un mincinos murdar, Stanbrook, strigă Eastham și făcu câțiva pași amenințătoare înainte. Dar Hugo și Ralph erau deja afară în naos și se îndreptau spre el, iar Flavian nu era prea în urmă. Percy ieșea dintr-o strană de cealaltă parte a culoarului.

- Domnule. Vocea episcopului a sunat prin biserică cu autoritate solemnă. „Obiecția dvs. la aceste proceduri a fost ascultată și respinsă. Te vei  așeza acum și vei tacea, sau te vei îndepărta de biserică ”.

Eastham nu a avut ocazia să aleagă. Hugo l-a prins de un braț , în timp ce Ralph a făcut același lucru pentru celălalt și, între ei, l-au grăbit să iasă înapoi, deși nu a mers în liniște. Flavian și Percy i-au urmat. Percy nu a reapărut.

Dar George era doar pe jumătate conștient fie de ceea ce se întâmpla, fie de noul val de murmure din strane. Ochii lui erau ațintiți asupra celor ai miresei sale, care se întorsese de la spectacol pentru a-l privi.

"Doresti sa continui?" a întrebat el, cu vocea scăzută. „Vom amâna nunta noastră pentru altă dată, dacă preferi."

Sau anuleaz-o dacă asta alegi.

„Aș vrea să continuam acum." Ea nu a ezitat și ochii ei au rămas neclintiți asupra lui. Dar zâmbetul ei cald și radiant dispăruse. Se temea că propria lui expresie era sumbră.

O tăcere grea căzuse asupra bisericii, deși pentru George nu se simțea ca una deosebit de ostilă. Nu a existat un flux constant de oaspeți care s-au îndreptat indignat spre uși, ci doar sunetul tocurilor de cizmă pe piatră în timp ce cei trei prieteni ai săi se întorceau la locurile lor. Dar, desigur, aproape toată lumea din congregație ar fi auzit acel zvon special cu mult timp în urmă. În zilele și săptămânile următoare morții lui Miriam, a provocat senzația în imprejurimi despre Penderris Hall și a fost o poveste mult prea sălbatică ca să nu se fi răspândit în alte părți ale țării, mai ales în Londra. Întotdeauna ar exista aceia prea dornici să plângă de crimă după o moarte violentă la care fusese un singur martor și mai ales soțul femeii. Zvonul murise odată cu timpul și lipsa motivului sau a dovezilor. Era îndoielnic că mulți oameni încă mai credeau. Într-adevăr, era îndoielnic că mulți oameni dincolo de imprejurimile de la Penderris însuși au facut-o vreodată.

Episcopul a continuat slujba, reluând exact locul unde a rămas, iar George a încercat să-și recapete dispoziția anterioară și i-a aruncat o privire miresei sale pentru a vedea dacă ea o recuperase pe a ei.

Era imposibil, desigur - și imposibil de concentrat pe deplin.

Și-au rostit jurămintele cu voci nestăpânite, privindu-se direct unul pe celălalt în timp ce făceau acest lucru, iar el i-a așezat verigheta pe degetul ei în timp ce repeta cuvintele pe care i le-a citit episcopul. Nici mâna lui, nici a ei nu tremurau nici măcar cu cel mai mic tremur. Cu toate acestea, mâna ei era rece ca gheața la atingerea lui. El i-a zâmbit, iar ea i-a zâmbit înapoi. A fost nevoie de un efort conștient din partea lui și, fără îndoială, și a ei. În zâmbetul ei era căldură, dar nu strălucea.

Episcopul i-a proclamat sot și soție și, așa, aproape neobservat, a venit și a trecut momentul în care anticipase cu atâta dorință ca un băiat și au fost căsătoriți.

Știa ea despre acele zvonuri despre moartea soției sale? George se trezi întrebându-se. Cu intârziere, se gândi că poate ar fi trebuit să ridice problema cu ea.

El i-a tras mâna încă neinmănusată prin braț când a venit timpul să se retragă în sacristie pentru semnarea registrului și a acoperit-o cu a lui când a descoperit că era încă rece. Și-a încovoiat degetele pentru a o încălzi, de parcă ar fi fost doar mâna ei care avea nevoie de mângâiere.

- Îmi pare foarte rău, murmură el.

„Dar nu a fost vina ta", a spus ea.

„Am vrut ca nunta noastră să fie perfectă pentru tine", i-a spus el.

Ochii ei se uitară fugitiv în ai lui. „Nu a fost vina ta", a spus ea din nou, „mai mult decât a fost a mea".

Dar nu-l asigurase că fusese perfect.

Amândoi zâmbeau când au ieșit din sacristie câteva minute mai târziu, registrul fiind semnat cu martori, sigiliul final plasat căsătoriei lor. O mare de fețe zâmbitoare îi privea din strană, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic care să strice nunta și să amenajeze săli de modă pline de bârfe în zilele următoare.

Mergeau încet, dând din cap dintr-o parte in alta, oprindu-se cu privirea asupra  prietenilor și rudelor deosebite - Agnes cu buza superioară prinsă între dinți și lacrimi înotând în ochi; Philippa cu mâinile încleștate ținute de gură; Gwen zâmbind și dând din cap lângă Chloe cu părul de flacără; Imogen, ochii ei, luminoși de duioșie, trecând de la unul la altul dintre ei; Vincent se uită atât de direct la ei încât era aproape imposibil să crezi că era orb; Oliver Debbins privea cu îngrijorare încruntată la sora lui, soția zâmbind; Ben cu. . . lacrimi în ochi? Ceilalți Supraviețuitori, George a observat - Hugo, Ralph, Flavian și, bineînțeles, că Supraviețuitorul-prin-căsătorie, Percy - erau vizibili prin absența lor și nu a fost nevoie de un geniu pentru a ghici unde au mers și ce au facut. Nu, cel puțin, când unul a fost implicat în alte cinci nunți de supraviețuitori în ultimii doi ani, una dintre ele cu doar puțin peste o lună în urmă.

Așteptau în fața bisericii, împreună cu o mulțime considerabilă de spectatori curioși, care au organizat o explozie de veselie atunci când mirii au apărut. Cei patru bărbați, așa cum se așteptase pe deplin George, se înarmaseră cu pumni mari de petale de flori, care erau curând aruncate în aer pentru a ploua în capul lui George și al miresei sale. A luat-o de mână și amândoi au râs și au făcut o pauză spre trăsura deschisă care îi aștepta. Fusese împodobită cu flori înainte ca George să plece de acasă. Fără să se uite, însă, știa că până acum ar fi dobândit o încărcătură mai puțin drăguță de lucruri zgomotoase și metalice legate de spate, gata să înființeze o grămadă asurzitoare de îndată ce vehiculul era în mișcare.

George o urcă  pe mireasa în trăsură și o urmă. O altă ploaie de petale multicolore le plouă în jurul capului. Clopotele bisericii strigau vestea veselă a unei noi căsătorii. Membrii congregației începeau să se reverse prin uși.

Soarele strălucea.

O mână l-a atins pe George pe umăr și l-a strâns.

- Nu-ți face griji, a spus Percy doar pentru urechi. „A plecat și nu va mai reapărea pentru o vreme.”

Și apoi vizitiul a dat semnalul ca să pornească caii și orice alt sunet a fost înecat de zgomotul sfânt al decorațiunilor neoficiale ale trăsurii.

George își așeză umerii peste un colț al scaunului și luă una dintre mâinile miresei sale în amândouă.

- Ei bine, draga mea ducesă, spuse el în timp ce ea era forțată să-i citească buzele pentru a auzi.

A zâmbit și apoi a făcut o grimasă și a râs de zgomot.

El îi ridică mâna la buze și o ținea acolo în timp ce trăsura ieșea din Hanover Square în drum spre Piața Portman, Chloe și Ralph insistând să găzduiască micul dejun de nuntă la Stockwood House.

George intenționase să-și întindă brațul pe umerii ei și să o sărute pe buze pentru ca toți cei din afara bisericii să o vadă. Era ceea ce s-ar aștepta prietenii săi. Ar fi fost concluzia perfectă pentru o nuntă perfectă, începutul perfect pentru o căsnicie fericită.

Ar fi trebuit să o facă oricum. Dar era prea târziu acum.

Ziua fusese irevocabil stricată.

* * *

Ziua nu fusese stricată, se reasigura Dora pe tot timpul zilei. Ce se întâmplase în biserică fusese nefericit - oh, ce subestimare masivă! - dar fusese tratat rapid și ferm, bărbatul fusese înlăturat și serviciul nupțial se reluase la fel ca și când neplăcuta întrerupere nu s-ar fi intamplat deloc.

În afară de acele momente scurte, serviciul de nuntă fusese perfect. La fel și vremea. Soarele și căldura îi întâmpinaseră când ieșiră afară din biserică și fusese surpriza încântătoare a unei mulțimi înveselite și a fețelor vesele și râzând ale prietenilor lor în timp ce îi duseră cu petale de trandafir, exact în momentul în care își amintea ce făcuseră la nunta lui Agnes. anul trecut. Chiar și zgomotul asurzitor al oalelor și tigăilor pe care le-au tras în spatele trăsurii până la Stockwood House fusese amuzant. Soțul ei ii luase mana cu amandoua mainile lui si o ținuse de mână  până acolo și stătea pe jumătate lateral pe scaun, privind-o cu ochi zâmbitori.

Casa lui Chloe și Ralph fusese decorată festiv pentru ocazie cu panglici, funde și urne de flori. Sala de bal arăta mai degrabă ca o grădină fastuoasă decât o cameră interioară și destul de mult îi luase răsuflarea Dora când păși în ea la brațul ducelui. În curând, fusese plin de oaspeți, toți care se înclinaseră sau facuseră reverente și zâmbiseră și îi oferiseră felicitări și urări în timp ce treceau de-a lungul liniei de primire. Mâncarea fusese somptuoasă, discursurile din inimă și deseori provocatoare de râs, iar tortul de nuntă o operă de artă atât de frumoasă încât părea să fie păcat să o tai. Și după micul dejun, oaspeții nu se grăbiseră să plece, dar se mutaseră în alte camere și ieșiră pe terasă pentru a zăbovi și a continua conversațiile.

Totul fusese perfect.

Nimeni nu se referise deloc la ceea ce se întâmplase în acele cinci minute în biserică. Era aproape ca și cum Dora și-ar fi imaginat-o.

La sfârșitul zilei, ceea ce și-a amintit cel mai mult au fost zâmbetele și râsetele și veselia neîncetată a atâtor oameni, toți sărbătorindu-le nunta. De ce ii venea să vrea să plângă?

Fuseseră acele trei sau patru minute - cu siguranță nu mai mult de patru - dintr-o zi lungă și plină de evenimente care altfel fusese veselă și perfectă. Ca un vierme în inima unui trandafir perfect.

Pot arăta o cauză justă.

Cu siguranță, coșmarul fiecărei mirese ar fi ca  cineva sa intrerupa acea scurtă tăcere în slujba nupțială doar cu acele cuvinte.

Omul acela, ducele de Stanbrook, este un criminal și un ticălos. El și-a ucis prima soție împingând-o de pe o stâncă înaltă din proprietatea sa din Cornwall până la moartea ei pe stâncile zimțate de dedesubt. Ducesa de Stanbrook a fost sora mea și niciodată nu și-ar fi luat niciodată viața. Stanbrook a urât-o, iar el a ucis-o.

Ar trebui să atârne de gât până va muri. . . .Ducelui de Stanbrook nu trebuie să i se permită să ia o a doua soție când a ucis-o pe prima.

Era aproape incredibil faptul că nunta și micul dejun au decurs atât de normal, atât de vesel, atât de perfect după ce au fost rostite aceste cuvinte. Cum ar fi putut zâmbi toți pentru tot restul zilei? Cum ar fi putut să zâmbească? Cum a putut? De ce nu se spusese nimic?

A fost nedrept. A fost atât de nedrept.

El o numea „draga mea", observă ea. Nu-i spunea nimic. Cum ar putea continua să-l numească „Excelenta Voastra" când era căsătorită cu el? Dar cum l-ar putea numi „George", când el nu o invitase să facă acest lucru? Avea nevoie de o invitație, totuși? Era soțul ei. Și erau prieteni, nu-i așa? O prietenie crescuse cu siguranță între ei în ultima lună. Dar . . . l-a cunoscut? Trăise patruzeci și șapte de ani de viață înainte ca ea să-l întâlnească chiar anul trecut, mai mult de jumătate din viață. Chiar nu l-a cunoscut deloc.

Ei bine, bineînțeles că nu a făcut-o. Petrecuseră doar o lună plus acele câteva zile anul trecut împreună. Simțise că îl cunoaște, îi cunoaște spiritul. Dar adevărul era că ea nu-l cunoștea deloc. Cunoașterea reciprocă era ceea ce avea să însemne căsătoria lor.

Era bine spre seară când au ajuns acasă. Și chiar și întoarcerea acasă ar fi trebuit să se simtă perfect. Majordomul deschise larg ușile duble ceva cam înfloritor, vărsând lumină pe treptele umbrite de amurg și se înclină. În spatele lui erau adunați toți slujitorii, stând formal în două rânduri care se întindeau de-a lungul holului, femeile pe o parte, bărbații pe cealaltă. În ciuda întârzierii orei, toți zâmbeau, cu capul întors spre uși. La ceea ce trebuie să fi fost un semnal prestabilit de la cineva, toți au aplaudat în timp ce ducele de Stanbrook a condus-o pe Dora peste prag.

Cineva trebuie să se fi îndreptat înainte din Stockwood House pentru a-i avertiza pe servitori că sunt pe drum.

Majordomul avea un discurs de pronunțat, rigid, dar și plăcut. Ducele i-a răspuns și a prezentat-o pe Dora drept ducesă. Au urmat mai multe aplauze și mai multe zâmbete și le-a mulțumit pentru primire și a promis că ii va cunoaște pe toti pe nume în următoarele zile.

O sală de ceai a fost adusă în salon și Dora s-a așezat să toarne - prima ei datorie de soție în noua ei casă. Stăteau de ambele părți ale focului, ceea ce era binevenit în răcoarea care venise odată cu amurgul. Și au vorbit despre ziua respectivă, fiind de acord că de fapt a fost perfectă.

Așa cum fusese.

Cu excepția celor câteva minute.

De mai multe ori, Dora a crezut că va aborda subiectul, dar nu-și va putea înțepeni nervii. De mai multe ori, ea a crezut că ducele avea să menționeze acest lucru, dar când a vorbit, era despre altceva, o altă amintire plăcută a zilei.

Nu s-a oprit din zâmbet. Nici una, nici alta, și-a dat seama.

- Ești obosita, draga mea, spuse el în cele din urmă. „A fost o zi lungă și plină. Totuși, una fericita, nu ai fi de acord? "

- Da, spuse ea. "Foarte fericita."

O, Doamne, ce s-a întâmplat cu ei? Cum ar putea permite unui om deranjat să le facă asta?

Stătea în fața scaunului ei, întinzând o mână pentru a ei. Era noaptea nunții de sărbătorit. De ce se simțea deprimată? Ea și-a pus mâna în a lui, s-a ridicat în picioare și i-a permis să-și tragă brațul prin a lui. Nici măcar nu știa, se gândi ea, unde era camera ei de dormit, unde erau cuferele ei care fuseseră aduse aici la un moment dat în timpul zilei, unde avea să găsească ce avea nevoie, unde se va dezbrăca, unde. . .

El a condus-o la etaj, trecând pe lângă aplicele de perete pline cu lumânări, toate vesele aprinse și de-a lungul unui coridor larg, înainte de a se opri în fața unei uși închise.

- Ești obosita, draga mea, spuse el din nou, cu degetele curbându-se de mâna ei pe celălalt braț al său și ridicându-l la buze. „Te voi lăsa să te odihnesti bine și te aștept cu nerăbdare dimineața la micul dejun. Deși nu trebuie să te simți obligata să te trezesti devreme dacă doresti să dormi mai departe. Noapte bună."

Ce?

Dar Dora nu a avut timp nici să-și arate, nici să-și exprime șocul. Deschise ușa pentru a dezvălui un dressing luminat de lumânări și o servitoare facându-i o reverentași zâmbind. A recunoscut cămașa de noapte din pânză fină pe care o alesese pentru noaptea nunții, așezată deasupra unui scaun. A pășit înăuntru și ușa s-a închis în urma ei.

- Eu sunt Maisie, Inaltimea Ta, spuse camerista. „Voi fi camerista dumneavoastra deocamdată până veti alege pe altcineva, cu excepția cazului în care veti decide să mă păstrati, ceea ce aș vrea mai mult ca orice."

Dora zâmbi.

Zâmbete. Perfecțiune. Ce se întâmplase în câteva minute. Așa și-ar fi amintit ziua nunții, atâta timp cât a trăit, se gândi Dora în timp ce se lăsa pe mainile necunoscute ale noii sale servitoare.

Oh, și absența unei nopți de nuntă.

Ești obosita, draga mea.

Draga mea.

Nu voia să fie draga lui. Voia să fie Dora.

## 9

George stătea la fereastra camerei sale de dormit, cu încheieturile încordate pe pervaz, cu umerii încovoiați. Privea în întuneric, deși abia știa că nu mai era nimic de văzut. Era îmbrăcat de noapte, halatul său albastru închis legat peste cămașa de noapte. În spatele lui, husa marelui pat cu baldachin fusese inlaturată pentru noapte - de ambele părți.

Cu greu ar fi putut face ziua mai mizerabila si  dacă ar fi încercat. Apariția lui Eastham în interiorul bisericii și pronunțarea lui dramatică acolo au fost total neașteptate, era adevărat, dar viața era plină de chestii neașteptate. În patruzeci și opt de ani ar fi trebuit să învețe mai bine cum să se descurce. De fapt, el credea că la acea vreme se comportase cu reținerea și demnitatea corespunzătoare, la fel ca și episcopul. Avusese chiar prezența sufletească să-și întrebe mireasa dacă dorea să amâne nunta.

Restul zilei fusese dezastrul. Și el era cel mai vinovat, se temea. Toți ceilalți își luaseră reperul de la el.

Ceea ce ar fi trebuit să facă a fost să-și sărute mireasa în trăsură, așa cum plănuise să facă, în timp ce toată lumea privea. Apoi ar fi trebuit să-i vorbească despre cele întâmplate cu promisiunea că vor vorbi mai complet mai târziu, când vor fi singuri și nu vor fi distrasi de zgomotul feroneriei pe care îl târau. Apoi ar fi trebuit să ridice problema în mod deschis cu oaspeții săi la începutul micului dejun de nuntă, explicând din nou că nu există absolut niciun adevăr în acuzațiile pe care le-a făcut contele de Eastham împotriva sa atât în această dimineață, cât și imediat după moartea lui Miriam, și i-a invitat pe toți să pună nefericitul incident în spatele lor dacă au putut și să sărbătorească ziua nunții sale cu el și noua sa ducesă. Mai târziu, după ce majoritatea oaspeților au plecat și au rămas doar familia și prietenii apropiați, ar fi trebuit să ridice din nou problema și să o vorbească cu ei. Și apoi, după ce s-a întors acasă cu mireasa lui, ar fi trebuit să se așeze cu ea și să discute problema în privat cu ea, să vorbească din nou cu ea.

Asta ar fi trebuit să facă. La urma urmei, nu avea nimic de ascuns și nimic de care să-i fie rușine.

Nu făcuse nimic din aceste lucruri.

În schimb, după acea scurtă scuză adresată miresei sale din biserică, el nu spusese deloc nimănui, dar se purtase la fel ca și cum acel episod șocant nu s-ar fi întâmplat. Și, în afară de cuvântul rapid al lui Percy cu el înainte ca trăsura să se îndepărteze, toată lumea îi urmase exemplul. Toate rămăseseră vesele zâmbitoare și festive pentru restul zilei - sărbătoarea perfectă a nunții cu cuplul perfect fericit.

Nici un nor pe cerul lor. Doar o fericire nesfârșită în fața lor.

Fusese o pretenție gigantică. Toată ziua a avut loc o tăcere puternică asupra subiectului care cu siguranță fusese cel mai important în gândurile tuturor. Eastham ar fi încântat dacă ar fi putut ști că a stricat ziua nunții lui George, deși nu a reușit să pună capăt procedurilor.

George își schimbă poziția pentru a-și sprijini mâinile pe ramele laterale ale ferestrei chiar deasupra nivelului capului. O lumină bătea încet și ritmic în jurul pieței - felinarul paznicului de noapte. Prezența lui era totuși inutilă. Nimic nu a tulburat pacea. Oricum, nu acolo.

Și acum facuse  cel mai mare dezastru dintre toate. Își lăsase mireasa să se culce singura - în noaptea nunții ei. O făcuse pentru că ea părea obosită și se gândise să-i arate bunăvoință.

Baliverne!

Atunci de ce dracu' o făcuse? Pentru că nu s-a putut apropia de ea în intimitatea patului de căsătorie? Pentru că se temea că o parte din ea ar putea crede ceea ce auzise? Pentru că retragerea în propria sa lume interioară era a doua natură pentru el și trebuia să fie singur?

În noaptea nunții sale?

Își încleștă mâinile în pumni și le bătu ușor de rama ferestrei. Avea de gând să-i permită lui Eastham să-i facă asta peste toate celelalte?

Se simțea din nou, brusc și dureros, ca sinele său în vârstă de șaptesprezece ani, scârțâit și complet scăpat de controlul propriei sale vieți și destin. Cum a putut să-și trimită mireasa în pat singura în noaptea nunții lor? Se răsuci destul de rușinat și de jenă.

Era bine după miezul nopții, prea târziu pentru a merge la ea acum. Dar chiar era? Cât de probabil era că dormea? Nu prea, la o presupunere. Cum ar putea fi ea? Își dorise atât de mult ca ziua nunții lor să fie cea mai fericită zi din viața lor. În schimb, se transformase în cel mai grav coșmar din orice zi pe care o trăiseră vreodată. Doamne, fusese abandonată de mirele ei în noaptea nunții - mirele ei în vârstă de patruzeci și opt de ani, atât de matur, care își permisese să fie complet depășit de ciuda unui bărbat care aruncă o mare porțiune din viața sa de adult.

Nu a luat o lumânare cu el în vestiarul său sau în a ei dincolo de ea. Nu voia ca lumina să o trezească dacă întâmplător dormea. Sau poate că nu voia să-și lumineze propria față, dacă ea nu era. Bătu ușor pe ușa camerei de dormit a ducesei - în care nu intenționase ca ducesa să doarmă vreodată, cu excepția poate pentru somnuri de după-amiază - și întoarse liniștit manerul înainte de a deschide ușa și de a păși înăuntru.

Patul era neatins. Putea vedea atât de mult în lumina slabă de la fereastra peste care perdelele nu fuseseră trase. Pentru o clipă, a crezut că camera era goală. Dar era un fotoliu mare, cu aripi, lângă fereastră, și el putea vedea că era încovoiată în interiorul lui, cu picioarele ridicate pe scaun și întoarsa lateral, cu brațele îmbrățișate unul lângă celălalt de coate sub sân, cu capul sprijinit scaunul din spate. Era foarte nemișcată și foarte tăcută. Prea nemișcata și prea liniștita pentru a dormi.

A traversat camera pentru a sta în fața scaunului ei. Într-adevăr nu dormea. Ochii ei erau deschiși și priveau în sus spre el.

„Îmi pare foarte rău, draga mea", a spus el. Aceleași cuvinte șchioape pe care le folosise mai devreme în timpul zilei.

„Nu-mi spune așa." Vocea ei era liniștită și fără ton.

A simțit un tremur de alarmă.

„Am un nume", i-a spus ea.

- Dora, spuse el încet. Plănuise să-i spună asta în trăsură înainte să o sărute în afara bisericii, nu intenționase în mod deliberat înainte de ziua nunții lor dacă ar putea avea privilegiul să ii spună asa mai devreme. Așteptase cu nerăbdare să o audă răspunzându-i cu propriul nume. Era o intimitate în nume și el își dorise această intimitate în câteva momente de la părăsirea bisericii ca sot și soție. De unde dracu' a venit „draga mea"?

„Nu aș fi putut să gestionez greșit ziua mai mult decât am făcut-o”, a spus el.

- Nu a fost vina ta, spuse ea, încă cu acea replica monotonă plictisitoare.

„Ah, dar o mare parte a fost,” a spus el. „S-ar putea să rămână câteva minute îngrozitoare - câteva minute - dacă aș fi vorbit deschis despre incident oaspeților noștri, l-aș fi discutat mai târziu cu familiile și prietenii noștri și ți-aș fi explicat pe deplin când am fost singuri.”

„Nu știai că se va întâmpla”, a spus ea. „Nu ai avut nicio șansă să pregătesti un răspuns adecvat. Cu toate acestea, te-ai comportat cu demnitate. ”

Se aplecă în fața ei. I-ar fi luat mâinile dacă le-ar fi pus la dispoziție, dar ea a continuat să-și îmbrățișeze coatele. Nu se mișcase deloc. Era profund retrasă în sine. Dacă ar fi putut dispărea pe scaun, el credea că ar fi făcut-o.

„Dora”, a spus el, „nu există niciun fel de adevăr în nimic din ceea ce a spus. Iti jur că nu există. ”

„Nici măcar pentru o clipă nu am crezut că există”, a spus ea. „Nimeni nu a făcut-o.”

Poate că nu. Dar la vremea respectivă au fost cei care au ales să creadă, inclusiv o mică clică a vecinilor săi de acasă, care se răsfățase cu dorința umană deplorabilă de a transforma o simplă tragedie într-o senzație teribilă. A fi acuzat de o crimă oribilă când cineva nu avea nicio dovadă incontestabilă a inocenței sale era cu siguranță unul dintre cele mai grave sentimente din lume. Vroiam să imi proclam nevinovăția, dar, știind că  ar fi zadarnic, m-am retras în cel mai adânc și mai întunecat nucleu al sinelui - și mai mult sau mai puțin am rămas acolo pentru totdeauna. Oricum, asta făcuse, chiar dacă era convins că toate elementele mai sensibile ale societății îl absolviseră de mult de orice suspiciune de vinovăție.

El întinse o mână și ii cuprinse  obrazul. Ea nu tresări și nici nu se mișcă - nici măcar în măsura în care să se aplece în mâna lui. A pus un genunchi pe podea, cu atât mai bine să se echilibreze.

„Am vrut ca ziua nunții noastre să fie perfectă pentru tine”, a spus el.

Nu a spus nimic. Dar ce era de spus?

„În schimb”, a spus el, „trebuie să fi fost una dintre cele mai grave zile din viața ta”.

O auzi inspirând parcă ar fi vrut să vorbească, dar ea nu spuse nimic pentru a o nega.

„A trecut miezul nopții”, a spus el. "O nouă zi. Permite-mi să încep din nou, dacă vrei. ”

Capul ei s-a înclinat o fracțiune mai aproape de mâna lui?

„Lasă-mă să te duc la culcare”, a spus el. „La patul nostru conjugal din camera noastră. Nu aici. Aceasta trebuie să fie camera ta de dormit privată pentru utilizare în timpul zilei. Cel puțin, sper că pentru asta se va folosi. Vino la culcare cu mine, Dora. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. ”

O auzea inspirând foarte încet. „Sunt soția ta”, a spus ea, încă cu aceeași voce fără ton.

Se ridică brusc și se întoarse spre fereastră. Își sprijini mâinile de cadrele exterioare. Paznicul de noapte dispăruse de mult. Nu era decât întuneric acolo.

„Te rog să nu faci asta”, a spus el. „Nu face din asta o chestiune de datorie. Nu-mi datorezi nimic din datorie. Nimic. M-am căsătorit cu tine pentru că voiam un tovarăș și o iubita. Am crezut că și tu vrei la fel. Dacă m-am înșelat sau dacă te-ai răzgândit, atunci. . . așa să fie." Se făcu o scurtă tăcere. „M-am înșelat? Te-ai răzgândit? ”

- Nici una, nici alta, a spus ea.

„Iartă-mă pentru astăzi”, a spus el, „și mai ales pentru această seară. Nu pot să-mi explic nici măcar de ce ți-am spus noapte bună în afara dressingului tău. Cu siguranță nu pentru că nu te-am dorit. Te rog să crezi asta. ”

Simți atunci o mână pe spate. Nu o auzise ridicându-se în picioare.

„Și mie îmi pare rău, Inaltimea Voastră”, a spus ea. „Amândoi suntem suficient de mari ca să știm mai bine decât să ne așteptăm ca orice zi sa fie perfecta. Cât de proști am fost amândoi să ne așteptăm la ziua nunții noastre. Și totuși a fost perfect, cu excepția acelor câteva minute, care nu au fost nici vina ta, nici a mea ”.

Se învârti în jur. "Inaltimea Ta?" El a râs. - Oh, nu, te rog, Dora.

- George, spuse ea. Numele lui suna puțin primordial pe limba ei și cu totul atrăgător.

El îi puse un braț în jurul umerilor, iar celălalt în jurul taliei și o trase spre el. Era caldă, plăcută și feminină și îmbrăcată într-o cămașă de noapte modestă, asa cum se asteptase sa fie, și fără ornamente, din cele mai fine lenjerii. Mirosea a acel parfum floral ușor pe care îl remarcase înainte. Își puse mâinile pe umerii lui și își ridică fața. Nu putea vedea clar. Deși se uita la fereastră, era în umbra corpului său.

El îi sărută buzele pentru prima dată. Le ținea înțepenite și nemișcate și i-a trecut prin cap cu un șoc că era posibil să nu fi fost niciodată sărută. Chiar dacă ar fi fost, probabil că fusese cu mult timp în urmă. El își trase capul puțin înapoi de a ei și o întoarse ușor, astfel încât lumina slabă a exteriorului să fie pe fața ei.

- Zâmbește pentru mine, murmură el.

Poate că a fost surpriza care a determinat-o să facă acest lucru.

El o sărută din nou, iar buzele ei, încă curbate în sus și ușor despărțite într-un zâmbet, erau moi și ii cedau. El și le-a înmuiat pe ale sale, le-a mișcat, și-a atins limba de imbinarea buzelor ei, a apăsat ușor între ele. Ea scoase un sunet de alarmă, dar el îi cuprinse coatele cu mâinile și îi mișcase brațele astfel încât să vină peste umerii lui și în jurul gâtului său. A tras-o din nou aproape de corpul său și a aprofundat sărutul fără să mai facă nimic care să o șocheze în continuare.

Era surprins de senzația de pură plăcere pe care o simțea din îmbrățișarea lor aproape castă. Plăcerea nu a avut nicio legătură cu dorința sexuală, deși a existat și asta. A avut mai mult de-a face cu faptul că ea era femeia lui, soția lui, tovarășa sa, a lui pentru tot restul vieții, atâta timp cât vor trăi amândoi. O parte din bucuria dimineții - de ieri dimineață - s-a întors.

Capul ei se mișcă înapoi de la el și el îi putea vedea fața suficient de clar pentru a detecta o anumită anxietate acolo. „Îți dai seama”, l-a întrebat ea, „că sunt fecioară?”

El ar fi dispus să parieze că obrajii îi erau aprinși.

Voia să zâmbească, chiar să râdă, pentru că ea vorbea cu vocea pe care trebuie să o folosească pentru cei mai neglijenți dintre elevii ei de muzică, dar ar fi fost un lucru greșit de făcut. - Îmi dau seama, spuse el grav. „Până dimineața nu va mai fi așa. Vino la culcare, Dora."

* * *

Doamne, trebuie să fi fost cufundata adânc în somn, se gândi Dora când începea să plutească în sus la suprafață. Era cuprinsă de căldură și confort. Salteaua nu se simțise niciodată atât de moale sau perna atât de caldă dar fermă sub gâtul ei. Nu se simțise niciodată atât de relaxată sau atât de plină până la capăt cu un sentiment de bunăstare. Un ceas bătea în mod constant undeva în apropiere. Respira un parfum plăcut, dar necunoscut. Pe lângă bifarea ritmică a ceasului, se auzi un alt sunet, acela al respirației profunde și chiar a cuiva care dormea lângă ea. Și - singurul detaliu discordant - exista o durere între coapse și în interiorul ei. Cu toate acestea, nu într-adevăr discordant, la urma urmei, căci paradoxal durerea a fost sentimentul cel mai delicios si mângâietor din toate și originea satisfacției ei totale.

Ajunsese chiar la suprafața somnului și pătrunsese în conștiință, amintindu-și. Era într-un pat necunoscut, într-o cameră necunoscută. Dar patul era. . . cum îl numise? Era patul lor conjugal. Și asta era camera lor, oricând erau la Londra, oricum. Cealaltă cameră în care venise după ea era a ei numai în timpul zilei. Dar nu avea nicio dorință să se întoarcă acolo.

Acum zăcea lângă ea, cu brațul sub capul ei și dormea. Făcuse dragoste cu ea înainte ca ei să doarmă. Fusese o activitate foarte unilaterală, de vreme ce fusese fără îndoială ignorantă și inadecvată. Dar nu, nu, nu, nu, ea nu ar crede asta. O asigurase că nu fusese. Îi spusese că fusese minunată și, oh, Doamne, îl crezuse pentru că vocea îi fusese joasă spusa la urechea ei, iar una dintre mâinile lui îi mângâia părul, iar greutatea lui îi era grea, iar el fusese încă. . . în interiorul ei. El o făcuse să se simtă minunată, deși nu avusese nici o idee despre ce să facă pentru a face ca iubirea lor să se facă reciprocă. El îi spusese că nu trebuie să facă nimic, doar să fie și să se bucure dacă ar putea.

El nu înțelesese cu adevărat, deși ea încercase să explice, că există o durere care nu era deloc durere, chiar dacă o durea. Ei bine, nu era de mirare că nu înțelesese dacă ea o descria așa. Fusese cu adevărat atât de incoerentă? Dar nu a putut să o pună corect în cuvinte chiar și în propriul ei cap. Vărsase câteva lacrimi pentru că el o rănea, dar lacrimile fuseseră mai puțin legate de durere decât de mirarea pură a ceea ce se întâmpla. Cum s-ar putea cunoaște toată viața de adult despre faptele a ceea ce s-a întâmplat între un bărbat și o femeie și să-și imagineze cum s-ar simți, dar nu știu cum ar fi cu adevărat?

Se convinsese mereu de-a lungul anilor că absența acestui lucru din viața ei nu o făcea mai puțin fericită sau mai puțin împlinită ca persoană sau femeie. Și bineînțeles că avea dreptate. Nu și-ar fi trăit zilele ca jumătate de femeie dacă nu ar fi venit niciodată să-i ofere căsătoria. Dar, oh, încântarea descoperirii de aseară și a. . . bucuria pură de a ști că se va întâmpla din nou și din nou în viitor.

Era o doamnă căsătorită. În toate sensurile - nunta de ieri, împlinirea de aseară.

Totuși, nu doar actul în sine fusese minunat. Fusese minunat. Fusese atent și respectuos față de lipsa ei de experiență incomodă. Stinsese lumânările înainte de a se alătura ei în pat și nu-i scosese complet cămașa de noapte, ci doar o ridicase până la talie și apoi o coborâse după ce au terminat. Își scosese propria cămașă de noapte, dar numai după ce camera era în întuneric. Acum era încă gol lângă ea. De-a lungul brațului drept al ei, putea simți atingerea pieptului său, cald și ușor puf de păr. Fusese și el răbdător. Oricât de ignorantă era, ea simțise reținerea pe care și-o impusese în timp ce o pregătea cu mâini calde, iscusite și o gură blândă și ademenitoare. Și își ținuse cea mai mare parte a greutății deasupra ei în timp ce se întâmpla. Își ușurase drumul încet în interiorul ei. Nu era sigură că el o salvase astfel de durere, dar poate prevenise o parte din șocul întinderii și al pătrunderii nefamiliare acolo. Chiar și după ce a intrat pe deplin în ea, el a procedat cu prudență, simțise ea, până când el a terminat și a simțit un jet de căldură lichidă adânc înăuntru.

Ah, da, fusese atât dureros, cât și șocant. De asemenea, fusese - oh, de departe - cea mai glorioasă experiență din viața ei.

În ciuda faptului că gândurile ei s-au întors la nunta lor, ziua în care se așteptase să fie cea mai fericită din viața ei. Nu fusese, desigur,  supărător, așa cum fusese pentru ea, trebuie să fi fost mult mai rău pentru el. Omul acela - contele de Eastham - fusese cumnatul său și totuși îl acuzase de crimă. De ce? Și de ce atât de public și cu o astfel de ocazie? Făcuse cumva o amintire îngrozitoare de o altă ocazie când cineva - tatăl ei - vorbise cu un denunț public și îi schimbase viața pentru totdeauna. A fost pur și simplu ciudă din partea contelui pentru că văduvul surorii sale se căsătorea din nou?

Nu putea să întrebe. Chiar dacă a spus ieri seară că ar fi trebuit să vorbească deschis despre incident cu oaspeții și prietenii săi în timpul zilei și să fi discutat în totalitate cu ea când erau singuri, el nu continuase să facă exact asta. O adusese în schimb la culcare.

Deodată a fost conștientă că nu-i mai putea auzi respirația lângă ea. Își întoarse capul și se trezi privită cu ochi somnoroși și zâmbitori.

- Dora, murmură el.

"George."

Râse după câteva clipe. „Ei bine, a fost o conversație profundă”.

- Da, a fost de acord. Glumea doar pe jumătate. Un nume - un prenume - era un lucru puternic. Inima ei tânjise spre el noaptea trecută, când o chemase pe nume pentru prima dată. Să-l cheme după numele lui părea foarte personal și intim când era. . . ducele de Stanbrook, la care se gândise ca un fel de figură nobiliară îndepărtată și de neatins de mai bine de un an. Cu toate acestea, acum era soția lui. Era în pat cu el. Făcuseră dragoste. El era George.

„Îmi place să mă trezesc să te văd acolo.” A închis ochii și a inspirat. - Patul meu a fost foarte gol, Dora.

De la moartea primei sale soții? Dar nu voia să se gândească la acel gând anume. Și nu a contat. Asta a fost atunci. Asta era acum.

„La fel și al meu”, i-a spus ea. Oh, nu-și dăduse seama cât de gol fusese.

A deschis din nou ochii. „Îți place să te trezești cu mine?”

"Da."

„Această conversație devine din ce în ce mai profundă”, a spus el, iar ei și-au zâmbit reciproc și apoi au râs. I s-a părut foarte bine să râda cu el. Ea spera foarte mult că vor exista lumină și râsete în căsătoria lor, precum și compania și intimitatea de care vorbise când i-a propus sa se casatoreasca.

Se întrebă dacă va vorbi azi cu ea despre ieri și ce ar fi putut provoca acel incident. Nu știa nimic despre prima lui căsătorie, despre prima lui soție, despre fiul său. Nu știa nimic despre inima lui. Avea să meargă în curând la Penderris Hall cu el, unde locuise de aproape douăzeci de ani cu ei. Nu se gândise la asta înainte. Va simți prezența lor reziduală? Ar fi în stare să-i fie totul în toate? Ar fi în stare să fie totul în toate pentru ea?

Întrebări prostești, prostești. Căsătoria lor ar fi ceea ce au făcut din ea. Fuseseră de acord asupra companiei, prieteniei și intimității, iar acele lucruri îi sunaseră foarte bine într-adevăr. Încă au făcut-o. Nu trebuie să înceapă să tânjească după toate sau fericire pana la adanci batraneti sau pentru acele alte lucruri romantice, de basm, la care ar putea visa o fată.

Mâna lui se odihnea ușor pe abdomenul ei, peste cămașa de noapte.

„Simti, fără îndoială, durere”, a spus el. „Mă voi reține o noapte sau două în timp ce te vindeci, dar te vreau aici în patul ăsta cu mine, Dora, în seara asta și în fiecare noapte. Sper că și tu îți dorești? ”

"Da." Ea a întors capul și și-a sprijinit un obraz de umărul lui - oh, Doamne, el mirosea atât de masculin și atât de bine. El și-a cuibărit capul în vârful capului ei, iar Dora a simțit că se poate lăsa destul de ușor in mulțumire.

Da, a fost suficient. A fost suficient, această fericire liniștită cu bărbatul cu care se căsătorise ieri și cu care s-a culcat aseară.

Ea dădu din cap să doarmă din nou.

10

George a escortat-o pe Dora peste piață la casa surorii sale în dimineața următoare. Au luat scurtătura prin micul parc din centrul pieței, dar s-a transformat într-o mai lungă tăietură, deoarece ea a trebuit să se oprească de mai multe ori pentru a privi florile și a comenta cu apreciere modul în care erau aranjate în straturile lor. A luat o notă deosebită de patul de trandafiri și s-a aplecat peste un mugur roșu închis pentru a-l prinde ușor între mâini. Respira parfumul ei și își întoarse capul pentru a-i arunca o privire.

„Ar putea ceva din întregul univers să fie mai frumos sau mai perfect?” îl întrebă ea.

De fapt, el se putea gândi la un lucru și se uita exact la el - și nu se uita la buchetul de trandafir cuibărit în degetele ei subțiri și sensibile ale muzicianului. Purta ceea ce el a ghicit că este una dintre noile ei rochii, o versiune oarecum mai elegantă a ceea ce purta de obicei. Culoarea roz întunecată a fost însă oarecum o surpriză. Bănuia că Agnes sau una dintre celelalte doamne o convinseseră să fie puțin mai îndrăzneață decât de obicei. I-a ras câțiva ani de la vârsta ei - sau poate ar fi mai corect să spunem că a împrumutat o parte din înflorirea tinereții vârstei sale reale. În mod clar, nu încerca să arate ca oricine nu era.

- Da, spuse el. „Ceva ar putea.”

"Oh?" S-a îndreptat și s-a arătat puțin indignată. "Ce?"

„Ei bine”, a spus el, „dacă îți spun, atunci mă voi simți remarcabil de prost, de parcă m-aș fi confundat cu o crenguță tânără a unui iubit oftand cu stele strălucind în ochi.”

A privit cum indignarea dispărea și a dat loc înțelegerii. „O”, a spus ea, „ce prostie”.

"Vezi?" Făcu un gest cu o mână. „Sunt considerat o prostie chiar și atunci când nu spun. Asa voi face. Palaria aceea mică de paie pe care o porți este la fel de frumoasă ca trandafirul. ”

Ea îl privi o clipă mai mult și apoi izbucni în râs încântat - și au mai trecut câțiva ani de la vârsta ei.

„Dumneavoastră, domnule”, a spus ea, „nu aveți puteri de discriminare”.

Bănuia că rânjește - neobișnuit pentru el. „Ar trebui să nu fiu de acord cu dumneavoastră, doamnă”, a spus el, „cel mai ferm”.

El și-a oferit brațul și au reluat scurta lor plimbare până la Arnott House. Nu au vorbit din nou, dar George s-a simțit încălzit de schimbul scurt și prostesc. A fost o ușurare uriașă că am trecut de acea penibilă stângăcie de ieri și că am fost relaxat și confortabil împreună astăzi, așa cum visase că vor fi de la început. În această dimineață a fost din nou plin de speranță pentru viitor. Și a fost din nou o dimineață minunată. A fost căldură în aer și toată vara de așteptat cu nerăbdare.

El s-a bucurat de gândul că este soția sa, iubita sa, precum și femeia de care era legat legal pentru tot restul vieții lor. Desăvârșirea fusese dulce în ciuda stângaciei și a restricțiilor pe care și le impusese de dragul ei. Fusese. . . perfecțiunea însăși.

Se duceau la Arnott House, astfel încât Dora să-și poată lua la revedere de la tatăl ei și de la Lady Debbins, precum și de fratele ei și soția sa, care plecau cu toții în drumurile lor separate spre casă. O trăsură stătea deja în fața ușilor și doi lachei încărcau pe ea un portbagaj și numeroase alte pachete și cutii pentru palarii. A existat o forfotă de activitate și în interiorul casei, pe măsură ce ambele cupluri se pregăteau să plece, dar toată lumea s-a întors ca una când George și Dora au intrat neanunțat în

sală. Bărbații au continuat să se uite speculativ la George în timp ce doamnele o îmbrățișau pe Dora. S-a auzit o mulțime de sunete și râsete.

„Salonul e full cu d- doamne,” îi spuse Flavian lui George cu o privire teatrală, în timp ce-și trecea vârful unui arătător sub vârfurile gulerului cămășii. „Supraviețuitorii s-au dus la Hugo și așteaptă să te aduc acolo dacă te pot trage de langa mireasa ta. Ar fi bine să plecăm. Am o puternică suspiciune că nu vom fi doriți aici după plecarea călătorilor. Simpli bărbați și toate astea. "

George îi rânji.

„Este mai mult un fapt”, a spus Agnes, îndreptându-și atenția de la familie pentru o clipă, „să nu fim dorite acolo, Flavian. Hugo a asigurat-o pe Gwen ca, desigur, absolut nu trebuie să simtă că a fost alungată de acasă, dar apoi Vincent a sosit și a informat-o că tocmai o dusese pe Sophia la ușa noastră. Soțiile Supraviețuitorilor, printre altele, sunt în salon, Dora. În mod semnificativ, soțul singurului membru feminin nu este aici, dar îndrăznesc să spun că este un lucru bun pentru bietul Percy. ”

Sir Walter și soția lui plecau, iar atenția s-a concentrat din nou asupra lor. George își strânse socrul de mână și o sărută pe obraz pe Lady Debbins. A privit-o pe Dora strângând și mâna tatălui ei până când a acoperit-o pe ea cu mâna liberă și i-a spus ceva ce George nu a putut să audă. Ea și-a așezat mâna pe umărul lui și l-a sărutat pe obraz. Nu a fost un adio efuziv. Nici nu a fost una rece. Ea a strâns mâna mamei vitrege și au schimbat zâmbete.

Au trecut mai mult de zece minute înainte ca o a doua trăsură să-i poarte pe reverendul Oliver Debbins și soția sa în drum spre casă, la copiii lor. Acele adio au inclus îmbrățișări prelungite între frate și soră și cumnate. Și Agnes a arătat căldură mai mare față de ei decât ea față de tatăl ei și soția sa.

Căsătoria ruptă de atât de mulți ani în urmă a provocat o durere mult durabilă, se gândi George.

„Nu te deranjează dacă mă duc la Hugo pentru o oră si ceva?” a întrebat când a plecat trăsura. Își luase mâna lui Dora în a lui și o privea în ochi. Acolo erau lacrimi, deși nu se revărsaseră pe obraji.

- Bineînțeles că nu, spuse ea. „Nu te-aș supune unui salon plin de doamne, mai ales în dimineața de după nunta noastră.” Ea roși.

- Chiar așa, spuse el.

Cinci minute mai târziu, cabrioleta lui Flavian se trase în fața ușilor și au plecat. Membrii Clubului Supraviețuitorilor petreceau întotdeauna singuri împreună ori de câte ori puteau. O făcuseră aproape zilnic în cei trei ani în care trăiau cu toții la Penderris Hall și continuaseră să facă acest lucru în majoritatea nopților în timpul reuniunilor lor anuale de trei săptămâni și ori de câte ori circumstanțele îi aruncau între timp. Au vorbit deschis și din inimă despre progresele pe care le-au făcut, despre triumfurile și eșecurile lor și despre orice altceva care îi preocupa profund personal pe unul sau altul. Deveniseră aproape ca șapte segmente ale unui singur suflet în timp ce se aflau la Penderris și rămăseseră strâns legați.

Cu toate acestea, George se simțise întotdeauna puțin diferit de ceilalți. În primul rând, Penderris era casa lui. Pe de altă parte, el nu suferise vătămări personale în războaie. Nu fusese niciodată în peninsulă sau în Belgia, unde bătălia de la Waterloo pusese capăt în cele din urmă ambițiilor lui Napoleon Bonaparte. Împărtășise mai puțin din el decât ceilalți. Fusese mai bun la ascultare. Întotdeauna îl văzuse

ca pe rolul său de a fi cel puternic, mângâietorul, hrănitorul. El chiar a crezut că fusese o figură de tată pentru Vincent și Ralph, care fuseseră foarte tineri când au venit la el.

Acum, în această dimineață, bănuia că așezat tăcut lângă Flavian, el va fi în centrul atenției. Ieri trebuie contabilizat. Simpatia, înțelegerea și ajutorul ar fi ale sale la cerere. Se simțea remarcabil de inconfortabil. Căci ceea ce nu împărtășise niciodată cu cei mai apropiați prieteni nu putea fi niciodată împărtășit. Au fost . . . secrete care nu erau ale lui de divulgat.

Hugo locuia la o oarecare distanță de Piața Grosvenor într-o casă care fusese a tatălui său. Regretatul domn Emes fusese un om de afaceri prosper și de succes, fără pretenții la noblete. Hugo a primit titlul său - Baronul Trentham - după ce a condus o operatiune deosebit de periculoasă, dar de succes în Peninsula. Dar apoi toate atacurile de acel fel au fost periculoase prin însăși natura lor. Au fost întotdeauna compuși din voluntari care știau că, după toate probabilitățile, vor muri.

George și Flavian au fost ultimii care au sosit. Ceilalți erau adunați în camera de zi, bând  cafea și diverse băuturi alcoolice. Singurul care nu era membru al clubului era Percy, contele de Hardford, soțul lui Imogen, deși s-a ridicat în picioare când George a fost introdus în cameră.

„Nu aparțin clubului”, a spus el. „Nu am intenția de a rămâne”.

„La fel de bine ai putea să stai cât timp ești aici”, a spus Hugo. „Ești perfect binevenit să stai dacă vrei, Percy, dar cu siguranță trebuie să fii aici pentru o vreme.”

Percy se așeză din nou și atenția se îndreptă spre George.

- Te așteptam puțin mai devreme, îl informă Ben în timp ce George își turna o ceașcă de cafea și apoi se așeză. „Până târziu în dimineața asta, ai fost, George? După o noapte târzie, poate? Și nu prea mult somn? ”

„Ducesa arăta remarcabil de roz când George a adus-o la Arnott House, nu m-am putut abține să nu observ”, a adăugat Flavian. „Desigur, soarele strălucea și unii ar putea spune că plimbarea peste piață este una lungă și oarecum obositoare, dar chiar și așa. . . ”

George sorbi din cafea cu o mână fermă. „sunteti in afara limitelor, voi doi”, a spus el. "scutiti-ma."

„Cred, Flave”, a spus Ben, „ca a fost aproape sigur o noapte târzie și nu prea mult somn”.

- Nu se poate decât să speri, Ben, spuse Flavian cu un oftat în timp ce se așeza cu un pahar cu ceva în mână.

- Despre ziua de ieri, George, spuse Ralph.

Era evident că se referea nu la ziua în general, ci la un anumit segment al acesteia.

George oftă și își lăsă ceașca jos. „Trebuie să-ți mulțumesc ție și lui Hugo”, a spus el, „pentru că l-ati îndepărtat pe Eastham cu un pic de agitație, Ralph. Și tie pentru că l-ai ținut înlăturat, Percy. Cum ai făcut-o? ”

„Pot fi destul de convingător când vreau să fiu”, a spus Percy cu un rânjet, „și foarte discret. Poate că ați observat, nu a existat nicio revoltă în piața Hanovra când ați ieșit din biserică. Fără roșii sau ouă putrede care să zboare în jurul capului sau al altcuiva. Omul a vrut să vorbească când am exprimat o oarecare

simpatie pentru cauza sa. L-am invitat la o tavernă a cărei reputație o cunosc. Cu toate acestea, nu a avut șansa de a vorbi mult. A fost foarte nefericit, dar am fost prinși într-o bătaie la cel mult câteva minute după ce am ajuns. Nu era clar cine a început-o. Am scăpat cu fața și cu podoabele de nuntă intacte și am ajuns înapoi în Hanover Square la timp pentru a o însoți pe Imogen la micul dejun de nuntă. Înțeleg, Eastham nu a fost atât de norocos. Cred că fața și persoana lui au suferit unele ușoare daune. ”

„De unde ați știut”, a întrebat George destul de rigid, „că povestea lui nu ar fi meritat să o ascultați?”

- Nu mă îndoiesc, spuse Percy, rânjind încă, că ar fi fost interesant să-l asculti, George. Dar merită? Cu greu. Imogen m-ar face să cred că ești de partea îngerilor în toate lucrurile și că ești poate chiar unul dintre ei în deghizare umană. Crima nu pare chiar în stilul tău. Oricum ar fi, am terminat aici. Din păcate, i-am promis câinelui care m-a adoptat în ziua în care am întâlnit-o pe Imogen și nu a vrut să nu mă adopte, o plimbare în Hyde Park și, dacă nu reușesc să mă prezint, mă va privi cu reproș când o voi face cu ochii lui bombați și mă va face să mă simt ca cel mai josnic, cel mai lipsit de inimă dintre muritori. ”

- O, Percy, spuse Imogen, știi foarte bine că te gândești la Hector.

„Cred, Imogen”, a spus Vincent, „ca Percy încearcă să se retragă cu tact pentru a ne lăsa pe noi înșine”.

„O, înțeleg asta”, a spus ea râzând.

- Atunci am plecat, spuse Percy. - Mulțumesc pentru băutură, Hugo.

Și a ieșit din cameră și a închis ușa în urma lui.

George își drese glasul.

„Am asigurat-o pe soția mea aseară”, a spus el, „că nu era absolut niciun adevăr în acuzația lui Eastham. Vă dau toată aceeași asigurare acum. ”

- Ei bine, trebuie să spun că este o mare ușurare, George, a spus Ralph. „Te cunoaștem de nu mai mult de un deceniu, așa că, în mod firesc, când un necunoscut a venit ieri la St. George pentru a te acuza de crimă fără o bucată de dovezi, l-am crezut fără îndoială și ne-am pierdut toată credința în tine.”

„Nu te așteptai să avem dubii, nu-i așa, George?” Întrebă Imogen.

Vincent se aplecase în față pe scaun și se uita chiar la George în acel mod ciudat pe care îl avea. „Cred că mi-ai salvat viața cu toți acei ani în urmă la Penderris, George”, a spus el. „Știu că mi-ai salvat sănătatea când eram încă surd și orb. Nu te-aș crede vinovat de crimă sau violență împotriva altei persoane, chiar dacă ar fi să te ridici acum și să ne spui că ești. Nu că ai face-o. Nu ești un mincinos mai mult decât ești un criminal. Nu aș crede nimic rău din tine. Aș muri pentru tine dacă s-ar cere vreodată un astfel de lucru melodramatic ”.

- Bravo, Vince, mârâi Hugo.

George se simțea absurd de aproape de lacrimi și spera cu disperare că nimeni nu își dădea seama.

Nu vorbise prea mult despre trecutul său - cu nimeni. Prietenii săi știau, desigur, despre moartea lui Brendan în Portugalia și despre sinuciderea lui Miriam la scurt timp. Știau despre cel mai persistent coșmar al său, cel în care el alerga spre faleza pe care stătea ea, simțind parcă se mișca prin ceva gros și

rezistent, mai degrabă decât prin aer, încercând să ajungă la ea la timp pentru a o retrage din marginea, încercând să strige ceva care să o convingă să facă un pas înapoi și eșuând - și apoi gândindu-se la cuvintele potrivite un moment prea târziu, când mâna lui aproape că o atingea pe a ei în timp ce ea sărea.

„Eastham era fratele vitreg al lui Miriam”, a spus el, „deși a dobândit titlul după moartea ei. Se iubeau foarte mult unul pe celălalt. Obișnuia să meargă acasă destul de des și să rămână perioade lungi - sănătatea tatălui ei a fost slabă cu ani înainte de a muri. Eastham - Meikle, așa cum era el atunci - venea și la Penderris până când eu. . . l-am descurajat. El a venit după moartea lui Brendan pentru a-i oferi lui Miriam o oarecare mângâiere, deși nu la Penderris însuși. După ce ea. . . a murit, m-a acuzat că am ucis-o. Bineînțeles că era in afara problemei - ca și mine. Dar el nu a retras acuzația în zilele dinaintea înmormântării și m-a acuzat in fata oricui ar asculta. Mulți oameni au ascultat, desigur, așa cum v-ați putea aștepta, și câțiva care erau predispuși să-l creadă au făcut-o. Bârfa a suflat în timp, însă, din lipsa oricăror dovezi, iar Meikle a părăsit Cornwallul imediat după înmormântare, jurând răzbunare dacă i-ar fi luat restul vieții. Presupun că ieri a fost răzbunarea lui. Nu cred că i s-a părut perfect satisfăcător, deși a stricat ziua pentru Dora. Poate că vor mai fi multe. ”

Naiba s-o ia, poate ar fi mai multe. Dar ce ar mai putea fi?

O tăcere îndelungată îi urma cuvintelor. Asta era caracteristic sesiunilor lor. Nu au vorbit niciodată doar pentru a face sunet sau cu orice cuvinte goale de confort sau liniște.

"Tu . . . l-a descurajat? ” Întrebă Ben în cele din urmă.

„Nu a fost niciodată dragoste între noi”, a spus George. „Eram foarte tânăr când m-am căsătorit – aveam doar șaptesprezece ani. El era cu zece ani mai în vârstă, un decalaj uriaș în anii în care unul se maturizează. Noi am avut . . . motive pentru a ne displacea și a ne supăra reciproc. Dar, în cele din urmă, a devenit prea jignitor pentru a fi suportat și a provocat mari pagube în familia mea. L-am informat că nu mai este binevenit la Penderris. ”

"Ofensator?" Spuse Flavian.

George îl privi și clătină încet din cap. El ar avea încredere în acest grup cu viața lui. I-a iubit total. Dar nu mai putea spune nimic.

„Jignitor, da”, a spus el.

- Sper, a spus Imogen, ca Percy nu a făcut mai mult rău decât bine ieri, George. Sper că nu ți-a stârnit mai multe necazuri aranjând ca acel om să fie scos din acțiune pentru restul zilei. ”

„Percy a făcut tot posibilul pentru a se asigura că ziua nunții mele cu Dora nu a fost un dezastru total”, i-a spus George. „Îi voi fi recunoscător pentru totdeauna. Dacă există mai multe probleme la prepararea berii, nu pentru că Percy l-a implicat într-o luptă de tavernă ”.

„Ce acum?” Întrebă Ralph. „Ce putem face pentru tine, George?”

Toți se așezară înainte în scaunele lor. George știa că vor ieși și vor muta munți pentru el dacă îi va cere. S-a forțat să zâmbească.

„Nimic ”, a spus el. „Cea mai gravă problemă a venit cu ani în urmă după ce Miriam a murit. Ieri s-a trezit la viață și nu mă îndoiesc că va fi principalul subiect de conversație în cluburi și săli de salon în următoarele zile. Cu toate acestea, nu mă aștept să fiu evitat ca un posibil criminal, mai mult decât eram atunci. În plus, o voi duce pe Dora acasă în Cornwall în următoarele câteva zile și asta va fi un sfârșit al problemei. ”

Numai că nu-i venea să creadă asta.

„Nu te aștepți să te urmărească acolo?” Întrebă Hugo.

„Dacă o va face”, l-a asigurat George, cu stomacul tremurând incomod, „nu-l pot opri, dar va rămâne în altă parte decât la Penderris Hall și îi voi ignora prezența. Dar nu mă aștept. Care ar fi rostul? ”

Nu avea rost, era acolo, în afară de târârea unor resentimente vechi și învechite și de a o jena pe Dora.

„Vechiul coșmar nu te chinuie?” Întrebă Vincent.

- Nu în ultima vreme, îl asigură George. „Sunt încrezător că în timp se va opri cu totul. Am o nouă soție și o nouă căsătorie care să-mi dea speranță și fericire. ”

S-a lăsat din nou liniște.

„Este doar păcat”, a adăugat el, „că unele lucruri nu pot fi niciodată uitate în totalitate doar încercând. Dar toți am învățat această lecție. ”

- Într-adevăr, spuse Imogen.

Vincent nu avea să uite niciodată că o mișcare a lui nebună și naivă pe câmpul de luptă îl orbise pe viață. Imogen nu ar uita niciodată că a tras glonțul care l-a ucis pe iubitul ei prim soț din Peninsulă când erau amândoi în captivitate. Hugo nu ar uita niciodată că a fost unul dintre puținii bărbați care au supraviețuit atacului  pe care l-a condus sau că a fost singurul care a supraviețuit fără măcar o zgârietură. Ralph nu avea să uite niciodată că i-a convins pe cei mai apropiați prieteni ai săi de la școală să cumpere comisioane și să i se alăture în Peninsulă - și că, la scurt timp, îi văzuse spulberati din picioare într-un atac de cavalerie. Toți aveau poveri pe care le vor purta pentru tot restul vieții, chiar dacă învățaseră să trăiască cu ele și chiar să găsească din nou fericirea.

Va fi din nou fericit, se gândi George, în ciuda tuturor poverilor din trecut. S-a bucurat. Inima i se ridică de bucurie când se gândi la Dora. El avea să se asigure că și ea era fericită.

Flavian se ridică în picioare și îl bătu pe umărul lui George în timp ce trecea în spatele lui pentru a-și lasa paharul în bufet. „Mai bine te duc înapoi acasă, George”, a spus el, „sau cumnata mea va înceta să mai vorbească cu mine și atunci s-ar putea ca și Agnes să se oprească”.

Era un semnal pentru toți ceilalți să plece, cu excepția lui Imogen, care avea să aștepte întoarcerea lui Percy din plimbarea sa în parc. Toți se vor întoarce la casele lor din țară în următoarele câteva zile și era îndoielnic că vor fi din nou împreună până la reuniunea lor anuală în primăvara viitoare. Până atunci aveau să fie aduși câțiva copii noi în Penderris - grupul lor principal de șapte se extindea rapid. S-au îmbrățișat cu toții și și-au urat o călătorie în siguranță.

Probabil că nu fusese la Hugo cu mult mai mult de o oră, se gândi George în timp ce stătea din nou lângă Flavian în cabrioleta. Părea mult mai lung decât atât. Zâmbi la realizarea că îi lipsea soția și abia aștepta să o revadă. Câți ani avea din nou? Patruzeci și opt, în curând vor fi nouăsprezece?

- Un bănuț pentru ele, George, spuse Flavian.

„Pentru gândurile mele? Nici măcar o lira, Flave. ” George îi rânji prietenului său. - Nici măcar douăzeci de lire sterline.

* * *

S-au dus înapoi la Stanbrook House în jurul pieței, mai degrabă decât peste ea prin parc, cu mâna lui Dora trasă în brațul lui George. Cât de minunat a fost astăzi, s-a gândit, după toată pompa și emoția de ieri, să plece liniștită acasă cu soțul ei.

- O, trebuie să-ți spun, spuse ea. „Cineva și-a exprimat interesul să se mute la Inglebrook pentru a preda muzică - un domn Madison. El va apela la vicontele. . . la Sophia și Vincent în această după-amiază. El este chiar interesat de faptul că există o căsuță de vânzare în sat. Este membru al unei orchestre simfonice de câțiva ani și a călătorit în toată Marea Britanie și Europa. Dar s-a căsătorit recent și și-a început o familie și își dorește o viață mai liniștită și mai stabilă, dar totuși suficient de profitabilă pentru a-i oferi un venit constant. ”

- Va fi un sărac înlocuitor pentru tine, spuse George zâmbind deoparte.

„O, ce lingușire prostească”, a spus ea. „Dar îți mulțumesc. Voi putea acum să simt mult mai puțină vinovăție pentru plecarea atât de bruscă - cu condiția ca domnului Madison îi place ceea ce aude în după-amiaza asta, desigur. Vei ieși din nou? La clubul tău, poate? ”

„Speram mai degrabă să petrec restul zilei cu soția mea”, a spus el. „Nu ai timp pentru mine?”

"Bineinteles ca da." A fost absurd de mulțumită. „Am crezut că toți bărbații își petreceau zilele la unul dintre cluburi sau în Parlament sau la o altă rezervă exclusiv masculină”.

„Nu omul acesta”, i-a spus el în timp ce urcau treptele spre casa lor. „Nu tot timpul, cel puțin, și cu siguranță nu în prima zi întreagă a căsătoriei mele după ce am fost despărțit de soția mea toată dimineața. Te-ai distrat? ”

„Am făcut-o”, l-a asigurat ea, dar nu a adăugat ce sentiment minunat i-a dat să fie soție printre soții, prieten între prieteni - sau cât de minunat fusese să știe că avea un soț care se întorcea la ea . I-ar fi fost rușine să spună astfel de lucruri cu voce tare. I-a fost un pic rușine chiar să le gândească. Ce se întâmplase cu mândria ei de independență, capacitatea ei de a sta singură fără niciun bărbat?

Nu au stat în restul zilei. În schimb, au mers pe jos în Hyde Park, deși nu în zona în care lumea la modă s-a plimbat și a călărit în cursul după-amiezii.

„Este posibil ca oamenii să se simtă obligați să se oprească și să ne informeze cum este vremea dacă mergem acolo”, a spus el ca explicație. „Nu vreau să fiu oprit și să vorbesc astăzi. Tu?"

Dora râse. - Nu, spuse ea. „Am toată compania pe care mi-o doresc astăzi.”

"Ah." El chicoti. „Am primit complimentul meu și acum voi păstra tăcerea”.

Nu avusese nicio idee că căsătoria va simți așa. . . confortabil, că ar implica bâlbâieli ușoare și observații și râsete tachinatoare.

Mergeau de-a lungul cărărilor înguste care înfășurau, urcau și coborau printre copaci și uneori prezentau pietre sau rădăcini de copaci si se puteau împiedica dacă nu erau prudenți. Potecile erau liniștite și retrase în principal, cu ochiuri ocazionale de peluze și grupuri mici de oameni, atât călăreți, cât și pietoni. Doua dadace cu copii stăteau pe o întindere de iarbă vorbind în timp ce tinerii lor protejați se năpusteau la joc. Un câine mic a urmărit după un băț aruncat de stăpânul său, cu coada bătând ceea ce trebuie să fie un uragan minor. George i-a povestit despre câinele lui Percy, un fost vagabond de rasă nedeterminată și priviri neatragatoare, care insistase asupra lui până nu avusese de ales decât să-l păstreze și să-l iubească.

- Îmi place Percy, spuse Dora râzând de poveste. „Pare perfect pentru Imogen.”

„El a făcut-o să strălucească”, a spus el, „și pentru asta îl voi ține întotdeauna în cea mai profundă stimă”.

Se întrebă dacă acum, când vor fi singuri împreună și departe de casă, el va vorbi despre ieri și despre moartea primei sale soții.

„A fost destul de trist să ne luăm rămas bun de la tatăl tău și de fratele tău în această dimineață”, a spus el. „Probabil că ți-ai dorit să fie mai mult timp cu ei.”

„M-am bucurat foarte mult că au venit”, l-a asigurat ea. „Dar Oliver are o viață aglomerată și Louisei nu-i place să-și lase copiii mai mult decât este necesar. Tatălui meu nu-i place deloc să plece de acasă. ”

„Dar a făcut-o de dragul tău”, a spus el. „Sunt încântat de asta.”

Capul lui rămase întors spre ea și ea putea simți întrebări nerostite în liniște.

„Nu a fost niciodată un om deschis, cu inima caldă”, i-a spus ea, „deși nici el nu a fost nemilos sau neglijent - cel puțin pentru noi, copiii săi. Doamna Brough a fost una dintre prietenele mamei mele. Mi-a plăcut și, după plecarea mamei, a continuat să mă viziteze cu cuvinte de sfaturi și încurajări. Dar după ce domnul Brough a murit câțiva ani mai târziu, a fost clar că interesul ei a rămas mai mult pentru tatăl meu decât pentru mine. Căsătoria lor nu a fost o mare surpriză. Dar la scurt timp după nunta lor, i-a spus lui Agnes că era timpul să se gândească la căsătorie - iar Agnes s-a căsătorit cu William Keeping, lucru care nu trebuia să se fi întâmplat niciodată. Apoi s-a asigurat că am înțeles că nu este loc pentru două stapane în casa noastră, deși încercasem foarte mult să mă pun in umbra. A fost o mare ușurare pentru noi toți, presupun, cu excepția poate a lui Agnes, când m-am mutat la Inglebrook. Nu m-am putut gândi niciodată la doamna Brough sub nici un alt nume, dar, din moment ce nu o mai pot numi așa, nu-i spun nimic, mi-e teamă. Este puțin ciudat. În ceea ce îl privește pe tatăl meu, nu avem o relație strânsă, dar nici nu suntem înstrăinați. Mă bucur că a venit aici și m-a condus la altar. Și el a fost fericit de asta. ”

„Ți-a diplăcut ca s-a căsătorit din nou?” el a intrebat.

Ea ezită în timp ce el își folosea mâna liberă pentru a reține o ramură joasă care ar fi prins-o peste față dacă el nu ar fi observat-o. „Am încercat să nu fac asta”, a spus ea. „Nu exista niciun motiv pentru care nu ar trebui să se căsătorească și păreau - încă par - destul de indragostiți unul de celălalt. Ar fi fost condamnabil să mă supăr pentru căsătoria sa doar din motivele mele egoiste. ”

"Egoiste?" el a spus. „Dar nu ai renunțat la visele tale pentru a rămane acasă la tatăl tău și a-ți crește sora?

- Dar nu la cererea lui, a protestat ea. „A fost alegerea mea să rămân. Cu greu pot da vina pe altcineva pentru ceea ce am decis în mod liber să fac. ”

„Aș putea argumenta acest punct, Dora”, a spus el. „Nu l-ai învinovățit pe tatăl tău pentru dezertarea mamei tale? Ah, iartă-mă. Întrebarea respectivă era destul de în afara limitelor. Ignor-o dacă vrei și vom admira frumusețea parcului. ”

„O, i-am reproșat”, a spus ea oftând, „mai ales după ce am auzit ceea ce mama i-a spus lui Flavian anul trecut. Presupun că ai auzit despre asta. Și, bineînțeles, am învinuit-o și pe ea. Inițial vina a fost în întregime a lui. Am fost acolo când a acuzat-o foarte public în mijlocul unei adunări și nu s-a liniștit, deși o serie de oameni l-au îndemnat să nu spună ce va trăi pentru a regreta. Dar . . . nu avea nevoie să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Sau poate că a făcut-o. Cum pot să știu cât de intolerabilă devenise căsnicia lor pentru ea? Nu se pot ști niciodată cu adevărat astfel de lucruri din exterior, nu-i așa? ”

„Nu”, a acceptat el încet, „nu se poate”.

„Dar a fost un copil”, a spus ea. „A fost Agnes. Sigur - oh, s-ar putea să mă înșel foarte tare, dar cu siguranță ar fi trebuit să-și pună copilul înainte de orice nefericire personală față de căsătoria ei. Agnes avea cinci ani. ”

„Copiii ei, poate”, a spus el. „Ai fost și tu, precum și Agnes. Și fratele tău. ”

„Eram destul de mare ca să mă îngrijesc”, a spus ea. „Doamne, te-ai căsătorit când aveai șaptesprezece ani.”

„Am fost un copil și la mila forțelor dincolo de mine”, a spus el, „la fel ca și tine”.

"Da." Ea a așteptat, dar el nu și-a explicat cuvintele despre el. „O, încerc să nu o urăsc, să nu o judec, dar nu reușesc întotdeauna. Nu putem ști cum este viața unei alte persoane, nu putem, dacă nu putem trăi viața din interior și asta este imposibil. O pot judeca pe mama numai după durerea pe care a provocat-o lui Agnes și  mie - și lui Oliver. Și asta este poate nedrept, mai ales atunci când tatăl meu a început totul - sau se pare că a început-o ”.

Lăsaseră copacii în urma lor și mergeau în soare. Dora își ridică bărbia, astfel încât să poată simți căldura de vară pe fața ei sub marginea palariei. El se opri din mers și se întoarsera cu fața la soare.

„Ieri a avut tot atât de mult dreptul de a fi cu mine ”, a spus ea și și-a dat seama prea târziu că a vorbit cu voce tare.

„Îți pare rău că nu am invitat-o?” el a intrebat.

"Nu." Închise scurt ochii. „Ar fi fost intolerabil. Probabil că ți-ai dat seama  după ce ai făcut sugestia acum o lună. ”

„Dar este posibil”, a spus el. „Cele mai multe lucruri sunt atunci când cineva este duce.”

Ea îl privi. Zâmbea în felul său blând și amabil.

„M-am trezit ieri dimineață, știi, întrebându-mă dacă știa de nunta mea, întrebându-mă dacă îi pasă”, i-a spus ea.

„Știi, Dora”, a spus el, iar bunătatea care îi strălucea din ochi părea să se înfășoare ca o pătură caldă, „nu trebuie să plecăm spre Cornwall mâine si nici chiar poimaine”.

Plănuiau să plece mâine. Urmau să meargă la Penderris, iar ea dorea, cu un dor pasionat, să fie pe drum cu el. Pe drumul spre casa. Nu voia să întârzie măcar o zi.

Au ieșit din cărare pentru a permite trecerea a două fete tinere trase de o servitoare. Dora a așteptat până când nu au fost auziti.

„Nu pot merge să o vizitez”, a spus ea.

"Cum doresti." Zâmbetul lui a încălzit-o chiar când soarele era ascuns de un mic nor.

„Nu știu unde locuiește”, a spus ea.

„Flavian da”, îi aminti el.

Își umezi buzele cu limba. „Crezi că ar trebui să merg?”

„Cred”, a spus el, „că ar trebui să-ți permit să decizi asta pentru tine, Dora. Dar dacă doresti să rămâi încă o zi sau două, atunci o vom face. Și dacă vrei să o vizitezi la mama ta, te voi însoți - sau nu ”.

Își înclină capul într-o parte și îl privi cu atenție. „Acum știu”, a spus ea, „ce înseamnă cand Flavian și Agnes când vorbesc despre tine”.

Ridică sprâncenele.

„Că ești un ascultător supradotat”, a spus ea. „Că dai confort, forță și sprijin fără a încerca în niciun fel să iti impui voința cuiva sau să încerci să controlezi acțiunile cuiva”

„Nu este nevoie de mult talent pentru a asculta”, a spus el, „când cineva iubește vorbitorul”.

Iubeste?

„Și îi iubești pe toți”, a spus ea.

„Ah”, a spus el, „nu așa, Dora. Mă tem că nu vei putea să ma faci niciun fel de sfânt. ”

„Colegii tăi Supraviețuitori o fac”, îi spuse ea.

A râs încet. „Am putut să-i consolez când erau la cel mai scăzut nivel”, a spus el. „A fost ușor să fiu erou când am fost nevătămat.”

"Asa ai fost?" Ea se încruntă.

Ceva îi coborî în spatele ochilor aproape ca o perdea.

„Să mergem?” Făcu semn spre întinderea lungă de iarbă din fața lor, iar ei părăsiră calea și porniră în ceea ce Dora ghicea a fi direcția Serpentinei. Poate că a crezut că este timpul pentru mulțimi din nou.

„Vei veni cu mine?” întrebă ea după un minut sau două tăcute.

"Da."

"Mâine?"

"Da."

Dar nu voia să plece. Sau ea? Nu căuta niciun fel de împăcare. Nu ar fi facut-o niciodată. Ea a încercat să nu judece acțiunile mamei sale, să nu o urască sau să o învinovățească pentru daunele pe care i le făcuse lui Agnes și ei înșiși - și probabil lui Oliver, dar nu putea. . . s-o ierte, la fel cum nu i-ar fi putut ierta tatălui ei. Cu toate acestea, îl invitase la nunta ei - și să o duca la altar. Oare mama ei să nu aibă aceeași considerație? Gândul a făcut-o să se simtă cam ușoară.

„Ce ciudat!” ea a spus. „Dacă mama mea ar fi rămas, dacă viața mea ar fi mers conform planului, aș fi aproape fără îndoială să nu merg aici cu tine acum. Și aș fi urât asta. Deși nu aș fi știut ce îmi lipsește, nu-i așa? ”

Ea întoarse capul spre el și amândoi au râs.

„Aș fi urât și eu asta”, i-a spus el.

# 11

Anii în care Penderris Hall fusese spital pentru ofițeri răniți îi salvaseră sănătatea lui George. Era convins de asta. Și nu doar pentru că casa fusese plină și viața suficient de ocupată pentru a-și ține mintea departe de el. Mai mult îi fusese nevoie. Faptul îl surprinsese la început, pentru că presupusese că succesul schemei sale va depinde aproape în întregime de abilitățile minunate ale lui Joseph Connor, medicul pe care îl angajase. Tot ce avea să facă, se gândise el, era să ofere spațiu și finanțare. El descoperise totuși că avea o funcție aproape la fel de importantă ca Connor, pentru că descoperise în sine o vastă abilitate de a empatiza, de a se pune în locul celui care suferă, de a asculta, de a găsi doar cuvintele potrivite de spus în replică. Descoperise că era un om răbdător, că ar putea petrece cât de mult timp cu fiecare rănit era nevoie. Petrecuse multe ore, de exemplu, pur și simplu ținându-l pe Vincent în lunile cumplite când băiatul era atât surd, cât și orb. În acei ani descoperise în sine o capacitate de a iubi care ajungea la oricine avea nevoie de ea.

Răsplata tuturor - ah, viziunea biblică a acesteia! - a fost că, oferindu-se de sine, primise și din abundență. Toți ofițerii care fuseseră la Penderris și care supraviețuiseră îi scriau în mod regulat. Și cei șase care alcătuiseră Clubul Supraviețuitorilor cu el îl iubeau, știa el, la fel de mult pe cât îi iubea el. A fost o răsplată bogată.

Ar putea empatiza cu Dora. Și-a sacrificat propriile perspective de viață fericită ca tânără soție și mamă, astfel încât sora ei să crească simțindu-se sigură și prețuită. Apoi, când părea că nimeni nu mai are nevoie de ea, își făcuse o viață nouă, care fusese admirabilă în demnitatea și utilitatea ei. Dar rănile s-au adâncit - probabil mult mai adânc decât și-a dat seama ea însăși. Își putea ierta tatăl mai ușor decât mama, pentru că el nu fusese niciodată central în viața ei și pentru că legătura de afecțiune dintre ei fusese întotdeauna călduță în cel mai bun caz. Însă mama ei îi fusese totul când era o fată în creștere, iar dezertarea femeii și tăcerea ulterioară o devastaseră. Știa, în viața soției sale era o groapă neagră grozavă în care fusese mama ei - nu, mai rău decât o gaură. O gaură goală nu simțea durere. Durerea fusese împinsă adânc în interiorul Dorei, dar era totuși acolo, probabil la fel de crudă ca mai înainte.

Ar face orice pentru a-i repara lucrurile, deși știa din experiență că nimeni nu ar putea pune viața altcuiva la drepturi. Se putea asculta, încuraja și iubi. Și ține apăsat când a fost adecvat.

Nu a făcut dragoste cu soția în acea noapte. Știa că îi provocase durere în noaptea nunții lor, deși știa și că ea îl primise bine, că latura fizică a căsătoriei lor va fi importantă pentru ea. Doamne, cum trebuie să fie jumătate de viață trăită în celibat? Și nimeni să nu încerce să-i spună că femeile nu au simțit dorințe și frustrări sexuale precum bărbații. Dar acum îi va da corpului o șansă de vindecare. El a luat-o in brate și a ținut-o pur și simplu. Rămăsese liniștită de la plimbarea lor în parc și el știa că mintea îi era pe mâine și decizia ei de a-și vedea mama.

Îi strecură un braț în jurul umerilor și o strânse cu el. Cu cealaltă mână, el îi cuprinse bărbia și o sărută.

Era eminamente sărutabilă. Avea o gură caldă, moale și dulce, iar când i-a trasat linia buzelor cu limba, ea le-a despărțit și el a reușit să-și atingă limba pentru a o atinge pe a ei. Acolo era căldură și umezeală și era primitoare. S-a întors spre lateral pentru a se apropia de el și a oftat adânc în gât.

A fost ceva surprinzător de minunat în ceea ce privește alintarea unei femei, când cineva nu avea intenția de a întreține relații sexuale complete cu ea. De fapt, a fost o experiență cu totul nouă pentru el. Îi sărută fruntea, tâmpla, urechea, bărbia, gâtul. Și mâna lui s-a mișcat peste ea, zburând în partea

laterală a unui sân, urmărind linia șoldului, planeitatea abdomenului ei, încercuind rotunjimea feselor. Era caldă, parfumată și dulce și. . . a lui.

Aceasta a fost cea mai mare minune dintre toate, cea mai mare minune - că ea era a lui. Soția lui, până la moarte, care ii v-a despărți. Și nu doar soția lui - ah, nu, nu doar asta. Era tovarășa lui, camaradul lui, prietena lui. Și da, ar fi prieteni. Erau deja, deși mai erau multe de știut unul despre celălalt și, fără îndoială, ar fi multe ajustări de făcut. Îi plăcea. . . oh, mai mult decât îi plăcea  oricine altcineva în lumea asta.

Mâna ei era ușoară pe spatele lui.

„Putem renunța la cămașa de noapte?” a întrebat el, cu gura pe a ei. „Dar numai dacă te simți confortabil să fii in pielea goala  cu pielea cu mine.”

„Presupun că se face între persoanele căsătorite, nu-i așa?” a spus ea, sunând atât de mult ca domnișoara Debbins din Inglebrook, încât a zâmbit în întuneric.

„Nu trebuie să facem nimic din ceea ce fac„ oamenii căsătoriți ”, i-a spus el. „Vom face doar ceea ce vrem să facem”.

- Foarte bine, spuse ea și s-ar fi așezat în picioare dacă nu ar fi ținut-o pe loc cu brațul în jurul umerilor ei.

Își alunecă cămașa de noapte încet pe corpul ei, dându-i spatele degetelor peste coapsele ei în timp ce făcea asta și apoi peste stomac.

„Ridică-ți brațele pentru mine”, a spus el în cele din urmă, și-a scos rochia complet și a lăsat-o peste marginea patului. „Ești foarte, foarte frumoasă, Dora.”

„Asta pentru că camera este în întuneric”, a spus ea.

„Ah, dar mâinile, degetele și gura mea nu necesită lumină”, i-a spus el.

Nu se simțea ca o fată, fapt pentru care el a fost recunoscător. Avea corpul unei femei, nu voluptos, dar totuși foarte feminin. Era caldă, moale și mătăsoasă, iar dacă el nu era atent, avea să devină mai stârnit decât voia.

Era perfecțiune.

El îi mângâie sânii cu degete luminoase și îi sărută gura și mângâie carnea umedă cu limba lui.

„Poți să mă atingi și pe mine dacă vrei”, i-a spus el.

„Sa te ating ...” a început ea, dar el și-a aprofundat sărutul.

- Oriunde vrei, spuse el. "Sunt sotul tau. Sunt al tau. Sunt pentru plăcerea ta, precum și pentru orice altceva. ”

"Oh." Ea răsuflă încet în gura lui.

„Sper că acest lucru va fi întotdeauna o plăcere pentru tine și pentru mine”, a spus el.

"Va fi?" Era din nou domnișoara Debbins. „Oh, George, deja este. Nu ai nici o idee."

Da. Da el isi dadea seama.

Își mișcă mâinile în sus pe spatele lui până la umerii lui și în jos până la talie. Ea le-a alunecat în față și le-a încercuit peste pieptul lui, peste umerii lui, în jos pe brațe până la coate.

„Ești foarte drăguț”, a spus ea.

Dacă s-ar fi gândit în termeni de romantism, ar fi putut să se fi îndrăgostit un pic mai mult de ea în acel moment. Dar el gândea în termeni de plăcere - a ei mai mult decât a lui. Și în termeni de a o ține, de a o proteja, de a o prețui, de a-i ușura poverile, în special cele cu care se va confrunta mâine. El spera că a făcut ceea ce trebuie să o împingă în direcția de a o vizita pe mama ei. O apropie cu ambele brațe în jurul ei, prinzându-i mâinile între ei și o sărută încet.

- Dormi acum, spuse el. „Mâine seară vom face din nou dragoste.”

„Da”, a spus ea, așezându-și gâtul pe brațul lui și capul pe umărul lui. - Da, te rog, adăugă ea somnoroasă câteva clipe mai târziu.

George a zâmbit și i-a sărutat capul.

* * *

În după-amiaza următoare, Dora, George, Agnes și Flavian erau împreună în trăsura ducelui, în drum spre a face o vizita lui Sir Everard și Lady Havell în Kensington. George se îndreptase spre Arnott House ieri târziu pentru a-l întreba pe Flavian unde trebuia să se găsească casa și se întorsese la scurt timp cu vestea că Agnes insistă că, dacă Dora avea să o viziteze pe mama lor, atunci venea și ea.

Anul trecut Agnes refuzase să mearga. Era fericită de ceea ce învățase, protestase când îi povestise Dorei vizita lui Flavian, dar nu dorea să se familiarizeze cu mama care o abandonase când era puțin mai mult decât un copil.

Surorile, așezate una lângă cealaltă cu fața la cai, priveau afară prin ferestrele opuse, în timp ce soții lor purtau ceea ce părea o conversație încordată, deși Dora nu încerca să urmareasca ceea ce se spunea. În schimb, când mâna lui Agnes a găsit-o pe a ei pe scaunul dintre ele, ea a strâns-o și s-a simțit alunecând înapoi în acei ani în care fusese mai mult mamă decât soră pentru sora ei mai mica.

Era convinsă, nu ar fi făcut asta, dacă George nu ar fi indemnat-o la asta. Deși a fost extrem de nedrept. Nu exercitase nicio presiune. Nici măcar nu-i sugerase să vină. El doar îi zâmbise cu blândețe în timp ce ea se convingea să facă ceea ce credea că nu va face niciodată. El ascultase în timp ce ea își explica atât de mult, cât și lui, că dacă nu o face acum, probabil că nu ar face niciodată acest lucru și ar putea regreta întotdeauna și va continua să urască și să o plângă pe mama care o părăsise fără un cuvânt. Nu făcuse nimic pentru a o convinge înainte ca ea să decidă sau pentru a o descuraja atunci când decizia ei a fost luată.

Cu toate acestea, ea avea suspiciunea că el o condusese cumva la asta.

Ea îi atrase privirea peste scaune - genunchii lor se atingeau de fiecare dată când se legăna trăsura - și el zâmbi. Oh, zâmbetul acela! A fost un lucru puternic. A sugerat forță și sprijin și bunătate și aprobare. Era, de asemenea, un pic ca un scut. Cum a ajuns să vorbească ieri despre familia ei și despre cele mai tulburătoare evenimente din istoria familiei lor? Nu-și amintea că el pusese vreo întrebare directă sau intruzivă. Cu toate acestea, a vorbit. Cu toate acestea, nu-i spusese nimic despre propria sa familie sau despre teribilul dezastru care îi pusese capăt și îl lăsase singur și insingurat. I-ar spune vreodată? Avea suspiciunea neliniștită că el nu numai că era necunoscut pentru ea, dar și în multe privințe de necunoscut.

Cu toate acestea, a fost mult prea devreme pentru a trage această concluzie. Fuseseră căsătoriți de doar două zile. În curând, probabil mâine, vor pleca spre Penderris. Odată ajunși acasă, el își va deschide cu siguranță viața, așa cum ea îi deschise și pe a ei.

Îi zâmbi înapoi.

- Iată, spuse Flavian în cele din urmă în timp ce trăsura se îndepărta de pe drum. „Se pare că mergem într-o sălbăticie indisciplinată, dar există o grădină frumoasă și bine întreținută în jurul casei - cel puțin, a existat anul trecut când am fost aici."

Și într-adevăr încă mai exista. Casa în sine era un conac robust, cu un aer de ușoară neglijare, deși nu era deloc abandonat. Mâna lui Agnes se strânse convulsiv în legătură cu a lui Dora.

„Poate", a spus ea cu speranță, „nu sunt acasă".

„Nu am avut impresia anul trecut", a spus Flavian, aplecându-se în față pe scaunul său și prinzand-o de mâna liberă, „că sunt deseori departe de casă, Agnes".

„Mă îndoiesc că o voi cunoaște", a spus ea. „Nu-mi amintesc cu adevărat cum arăta ea - și nu am mai văzut-o de mai bine de douăzeci de ani."

Dora se uită doar la George pentru curaj. Niciunul dintre ei nu a vorbit.

Un servitor în vârstă a răspuns la ușă după ce George a lovit-o cu capul bastonului. Bărbatul se uită de la unul la altul, înainte ca ochii lui să se oprească cu recunoașterea lui Flavian. Se ridică înapoi de la ușă pentru a-i admite și luă cartea de vizită pe care i-o întinse George.

„Ducele și ducesa de Stanbrook și vicontele și Lady Ponsonby pentru Sir Everard și Lady Havell, dacă primesc", a spus George.

Bărbatul își mișcă capul și se îndreptă spre scări, într-o parte a holului. A reapărut un minut sau două mai târziu.

„Milord și milady vă vor primi în salon", i-a informat el și s-a întors pentru a-i conduce înapoi.

Dora i-ar fi plăcut să se întoarcă și să fugă, dar nu venise până aici doar pentru a juca laș. A luat brațul oferit de George și l-a urmat pe urmele servitorului. Agnes a venit în urmă cu Flavian.

Sir Everard nu a așteptat să fie anunțat. I-a întâlnit la ușa salonului, care era deschisă. Zâmbea binevenit.

Nu îmbătrânise deosebit de bine, își spuse Dora, deși era ușor de recunoscut ca fiind tânărul energic, pe vremuri frumos, pe care și l-a amintit din mai multe vizite îndelungate pe care le făcuse rudelor din

vecinatatea lor în timpul copilăriei. Fusese mult oftat de femei. Câtorva dintre cele mai tinere li se pusese pata pe el. Dar, în anii care au trecut de atunci, a câștigat un pic de burta, părul său deschis se diluase și se estompase, iar fața lui devenise mai rotundă și mai roșie. Probabil că era, credea ea într-un fel de șoc, cu mai puțin de câțiva ani mai mare decât George.

Ochii ei evaluau persoana lui Sir Everard Havell pentru că nu dorea să-și îndrepte atenția asupra celuilalt ocupant al camerei, care stătea chiar dincolo de el.

„Bine ați venit  toți", a spus el, cu tonul său strălucitor și puțin cam îndrăzneț. „Avem o cunoștință anterioară cu vicontele Ponsonby, nu-i așa, Rosamond? Atunci, domnule, trebuie să fiți ducele de Stanbrook. Și doamnele. . . "

Dora nu a auzit ce avea de spus despre ei. Își îndreptase privirea spre femeia pe care o numise Rosamond.

Îmbătrânise destul de vizibil. Ei bine, bineînțeles că a facut-o. Era cu douăzeci și doi de ani mai în vârstă. S-a îngrășat, deși s-a plictisit bine, iar kilogramele în plus au fost distribuite proporțional și au devenit suficient de multe. Părul ei, pe când era la fel de întunecat ca al Dora, era un uniform gri-argintiu. Fața ei era căptușită, linia maxilarului mai puțin definită, așa cum era inevitabil, deși păstra încă urme ale frumuseții sale anterioare. Ochii ei erau încă întunecați și neclintiți.

Părea străină. Câteva clipe a fost aproape imposibil de a concilia aspectul acestei femei în vârstă cu amintirea unei mame vibrante, râzând, tinerețe, dansând cu fiecare dintre fiicele ei la rândul său, dând impresia că pentru ea a răsărit și a apus soarele ei și asupra fiului ei absent. Dar necunoașterea a durat doar acele momente înainte ca Dora să vadă în Lady Havell mama pe care și-o amintea.

Sir Everard încerca să ia mâna lui Dora și să se plece peste ea, dar ea îl ignoră. Într-adevăr, ea practic nu o cunoștea.

„Dora?" Buzele mamei ei abia se mișcau și se auzea un sunet foarte mic în spatele cuvântului, dar, Doamne dragă, a vorbit cu vocea amintită. "Și . . . Agnes? "

„Ducesa a moștenit cu siguranță aspectul frumos al mamei sale", a spus Sir Everard, cu vocea lui încă înțepenitoare, „așa cum îmi amintesc de pe vremea când era o doamnă foarte tânără. Nu ai fi de acord, Stanbrook? "

Dora nu a auzit răspunsul lui George, dacă, într-adevăr, a făcut una. Se confrunta exact cu aceeași problemă pe care a avut-o întotdeauna cu fosta doamnă Brough. Nu știa cum să numească această femeie.

„Doamnă?" spuse ea înclinând capul. Era conștientă de faptul că Agnes făcea o curte ușoară și rigidă lângă ea, fără să spună un cuvânt.

„Ai venit", a spus mama lor, cu mâinile încleștate foarte bine în talie - și, oh, purta un inel de argint care fusese întotdeauna pe degetul mic al mâinii drepte. „Am citit în ziarele de dimineață anunțul despre căsătoria ta viitoare, Dora. Nunta a fost alaltăieri? Nu mă așteptam să vii, dar m-am îmbrăcat pentru vizitatori în fiecare zi, de când am citit anunțul doar cu o mică șansă. . . O, amândoua v-ați descurcat extrem de bine. Sunt mai mulțumita decât pot să spun. Dar unde s-au dus manierele mele să

cerșească? Nici măcar nu l-am salutat pe ducele de Stanbrook și pe vicontele Ponsonby. ” S-a cufundat într-o reverenta și i-a privit pe rând.

„Stati jos, stati jos”, i-a îndrumat Sir Everard. „Omul nostru se va întoarce aici cu tava de ceai în câteva clipe.”

Totul a fost îngrozitor, îngrozitor de dureros, Dora a găsit-o în timp ce Sir Everard vorbea și nimeni altcineva nu avea niciun cuvânt de spus. A fost o încercare chiar mai rea decât se temuse ea să fie. Când a vorbit în cele din urmă, Sir Everard părea să se prăbușească ușurat, dar nu a văzut reacția lui la ceea ce a spus.

„Am fost bântuită de dezertarea ta încă din noaptea în care s-a întâmplat”, a spus ea, adresându-se mamei sale cu cuvinte pe care nu plănuise să le rostească - nu plănuise cu adevărat nimic dincolo de vizită. „M-am săturat să fiu bântuita. Am venit aici pentru a putea vedea singura că a trecut mult timp și femeia pe care mi-o amintesc, mama pe care mi-o amintesc, nu mai există. Am văzut și acum sunt mulțumita. Sunteți Lady Havell, doamnă. Ai doar o asemănare trecătoare cu mama mea. ”

Se ascultă singură, îngrozită de grosolănie, totuși bucuroasă că găsise curajul să spună adevărul. Ar fi fost absurd dacă ar fi sorbit ceai și ar fi vorbit despre banalități și apoi ar fi plecat.

Mama ei se uită înapoi la ea, cu fața fără expresie. Dar mâinile îi erau strânse, înfipte si albe, în poala ei.

- Știu, a continuat Dora, că tatăl meu a fost la fel de vinovat ca și dumneavoastră - cu atât mai mult, de fapt, în acea noapte. Chiar dacă ar fi existat adevăr în ceea ce a spus el, a fost de neiertat să te acuze atât de public. Pot să înțeleg că cuvintele sale au fost o umilință intolerabilă pentru tine și că perspectiva de a trăi în continuare ca soție părea nedurabilă. Pot chiar să înțeleg atracția unui bărbat mai tânăr și a unei noi iubiri atunci când căsnicia ta a fost atât de evident nefericită. Dar ceea ce nu pot înțelege - sau cel puțin ceea ce nu pot ierta - este abandonul tău complet față de noi, precum și de tata. Ce ți-am făcut? Ai fost mama noastră, mama noastră și am avut nevoie de tine. Agnes era un copil. Nici nu putea să înțeleagă. Știa doar că mama ei plecase, că probabil ai plecat pentru că nu era suficient de iubitoare. ”

Își dădu seama că vocea îi tremura. La fel și ea. Era și ea fără suflare. Se așezase pe o canapea de doua locuri, George lângă ea. El a acoperit una dintre mâinile ei cu ale sale, deși nu a strâns-o sau a spus nimic.

- Presupun, spuse Agnes, l-ai iubit pe Sir Everard. Înțeleg că uneori o nouă poveste de dragoste poate părea mai atrăgătoare decât căsătoria pe care o aveți deja. Dar mai ispititor decât dragostea copiilor? Poate că sunt nedreapta cu tine, totuși, pentru că probabil, chiar și probabil, nu l-ai fi ales pe Sir Everard în locul nostru dacă tata nu te-ar fi împins să faci asta. A fost deosebit de urât să facă acest lucru dacă într-adevăr ați fost nevinovati, așa cum l-ați asigurat pe Flavian că sunteți când a venit in vizita aici anul trecut. Cu toate acestea, vorbim cu tata și îl tratăm cu onoare și respect. Poate că este greșit să avem un astfel de. . . dublu standard."

Mama lor a vorbit în cele din urmă.

- Ți-am scris, Dora, a spus ea. „Ți-am trimis ambele cadouri pentru zilele tale de naștere până când tăcerea m-a convins că tatăl tău trebuie să le rețină. În plus, scrisorile și darurile nu erau o ispășire adecvată pentru abandon. Nu te-am putut lua cu mine când am plecat. Tatăl tău m-ar fi urmărit și te-ar fi dus înapoi, iar asta ar fi fost mai dureros pentru tine decât să te las în urmă. În plus, pe atunci nu

aveam încotro, nicăieri să te duc. Nu că m-am gândit la asta până mai târziu, trebuie să mărturisesc. Am fugit din impuls și, când inima mea a început să mă doară pentru tine cu o durere cumplită, am ales să stau departe, mai degrabă decât să mă întorc la tine și la tatăl tău. Dar a fi separat pentru totdeauna de copiii mei mi-a frânt inima în două. Nu s-a reparat niciodată. ”

- Va asigur, Dora, Agnes ... începu Sir Everard.

Dora și-a clatinat capul și l-a privit neîncrezător. Se clătină, iar culoarea de pe față se adânci.

A început din nou. „Vă asigur, Înălțimea Voastră, doamna mea, că mama voastră nu a făcut nimic pentru a merita umilința pe care a suferit-o în mâna tatălui vostru în acea noapte, mai mult decât am făcut-o eu. Un pic de flirt. . . Ei bine, toată lumea cochetează, știi. A fost complet inofensiv. Nu aveam mai multă idee de fugă decât. . . Ei bine, decât să zboare pe Lună. Dar când tatăl tău a spus ce a făcut, am fost obligat, ca onorabil domn, să fac una dintre cele două alegeri - fie să-i bat o mănușă în față și să-l chem la duel, fie să o iau pe Rosamond și să aștept cu răbdare până când îi pot oferi protecția. numelui meu pentru tot restul vieții ei. ”

„Însă, în calitate de domn cavaleresc”, a spus Flavian, cu vocea plină de ironie, „nu erai onorat să-i iei în considerare pe copiii lui Lady Debbins”. Nu era o întrebare.

Servitorul a ales acel moment să aducă tava de ceai, încărcată cu băuturi și delicii pe care niciunul dintre ei nu și le-a dorit. Lady Havell nu făcu nicio mișcare pentru a turna sau a face referire la băuturi răcoritoare. Când slujitorul a părăsit camera, tăcerea a fost puternică și grea.

- Îmi cer iertare pentru că am venit aici neinvitata pentru a-ți tulbura pacea, spuse Dora ridicându-se în picioare. „Nu intenționam să vorbesc atât de dur. M-am gândit, presupun, să intind un fel de ramură de măslin. Cu toții facem alegeri în viață și trebuie să trăim apoi cu consecințele. Și unele alegeri nu sunt ușor de făcut. Am trăit suficient de mult pentru a înțelege acest lucru, precum și faptul că aproape niciodată nu ne putem întoarce dacă regretăm o anumită cale pe care am luat-o. Dar vă mulțumim pentru amabilitatea de a ne primi. ”

„Nu-mi amintesc de tine”, a spus Agnes, adresându-se mamei lor, „cu excepția câtorva imagini intermitente care nu sunt niciodată episoade complete. Dar știu că ați făcut ceva foarte bine. Dora a fost o mamă minunată pentru mine în anii de creștere. Era caldă, iubitoare și hrănitoare. Ar fi putut să învețe să fie așa numai de la tine, pentru că tata a fost întotdeauna o figură îndepărtată, lipsită de umor, care se ocupa de nevoile noastre materiale, dar nu ne-a acordat niciodată prea mult din atenția sau din dragostea lui. Trebuie să fi fost dificil să fii căsătorita cu el ”.

William Keeping fusese un alt astfel de bărbat, își spuse Dora, deși, desigur, nu fusese nici băutor, nici bărbat deschis gelos.

Și ceilalți se ridicaseră. George încă nu rostise niciun cuvânt. A făcut-o acum, totuși. Îi întinse o mână mamei ei, care tocmai se ridica în picioare.

„Mă bucur că am făcut cunoștință, doamnă”, a spus el. „Îți promit că îți voi prețui fiica pentru restul zilelor mele.”

Dora o privi pe mama ei mușcându-și buza, în timp ce ochii ei se înălțau suspicios.

„Nu mi-am dorit niciodată altceva decât fericirea ei”, a spus ea, „deși comportamentul meu a sugerat altceva, presupun. Mulțumesc, Înălțimii Voastre. Aș spune că Dora este o doamnă norocoasă, dar cred că ești un om la fel de norocos ”.

El îi zâmbi.

- Doamnă, spuse Dora înainte de a se opri și a-și lăsa capul să se uite la mâini. A început din nou. „Mamă, poate ai vrea să începi să-mi scrii din nou la Penderris Hall din Cornwall. Voi primi acele scrisori și voi răspunde. ”

„Voi face asta, Dora”, a spus mama ei.

„Voi avea un copil in toamna”, a șoptit Agnes.

"Oh." Mama ei își întoarse privirile înfricoșate asupra ei. „Sunt foarte bucuroasă, Agnes.” Era probabil însă că ea observase deja.

"Va trebui . . . vă anunț ”, a spus Agnes.

"Mulțumesc."

Și apoi s-au întors în trăsură, la mai puțin de o jumătate de oră după ce o părăsiseră. Sau a fost o eternitate? Dora și Agnes nu mai stăteau împreună. Agnes avea spatele la cai, cu brațul lui Flavian în jurul umerilor, cu fața ascunsă în golul dintre umărul și gâtul lui. Dora stătea lângă George, fără să-l atingă.

„Îmi pare rău că te-am adus, iubirea mea”, a spus Flavian.

Asta a făcut-o pe Agnes să se ridice. „Nu ai făcut așa ceva”, l-a informat ea. „I-am spus lui George că vin și tu ai spus că mă vei însoți.”

„Am avut întotdeauna un p-pic de d-dificultate cu m-memoria mea”, a spus el blând, exagerându-și în mod deliberat bâlbâitul.

„Nu-mi pare rău că am venit”, a spus ea, sprijinindu-și din nou capul pe umărul lui. „Îi voi scrie după ce nasc. De ce ar trebui să îi scriu lui Papa, la urma urmei, și nu ei? ”

- Chiar așa, spuse el.

Dora dorea să se sprijine pe George, să simtă liniștea căldurii și puterii sale. Poate că știa. El îi luă mâna în a lui, le legă degetele și o ridică la buze. Se aplecă ușor lateral până când capul ei se înclină foarte natural pe umărul lui.

- Bravo, Dora, spuse el încet.

Trebuia să se concentreze foarte tare pentru a nu plânge.

Cum și-a găsit vreodată confortul în viața ei, se întrebă ea, înainte de a exista vocea calmă a lui George, ochii amabili, umărul ferm și brațele adăpostite?

Poate că ar fi fost puțin alarmată de pierderea spiritului de independență, dacă i-ar fi scutit un gând.

Inima o durea pentru mama pe care o pierduse în urmă cu douăzeci și doi de ani și pe care o regăsise astăzi și. . .

Si ce?

# 12

Agnes și Flavian au plecat spre casa lor din Sussex, la o oră mai târziu de când au ajuns cu toții înapoi pe Grosvenor Square. Dora și George s-au dus să-i vadă plecati la drum.

„Mă bucur că am fost cu tine”, a spus Agnes, „deși cred că voi fi supărata pentru câteva zile. Este o străină, totuși este mama noastră. Oh, nu știu ce să cred. Cum te simți, Dora? ”

„Nu este o străină pentru mine”, i-a spus Dora, „și totuși este. Dacă ea îmi scrie, voi scrie înapoi. Oh, a fost atât de rău din partea tatei, Agnes, să-i rețină scrisorile și darurile. Deși poate a crezut că este în bine. M-am săturat să dau vina, să mă supăr și să urăsc. ”

S-au îmbrățișat, amândoua cu lacrimi în ochi.

„Cel puțin ne avem una pe cealaltă”, a spus Agnes. „Te iubesc mai mult decât pot spune vreodată, Dora.”

După ce s-au întors la casa Stanbrook, Dora a urcat la etaj să se întindă în camera de dormit a ducesei. Totuși, nu putea adormi, obosită pe cât era. Și-a amintit mereu spusele mamei sale că s-a îmbrăcat pentru vizitatori în fiecare zi după ce a văzut anunțul viitoarei nunți a Dora, iar amintirea a făcut-o să o doară gâtul cu lacrimi nevărsate. Dar cum să-i fie milă de mama ei? Agnes așteptase zi de zi, săptămână după săptămână când era mică. Obișnuia să sprijine una din păpușile ei în fereastră în fiecare seară când se culca singură, să vegheze în timp ce dormea și în fiecare noapte îi spunea păpușii tot ce va trebui să-i arate mamei când va veni acasă. Dar uneori închidea păpușa într-un dulap și se ascundea sub cuverturile de pat și refuza chiar să-i dea lui Dora un sărut de noapte bună.

O, cum durea inima cuiva uneori, chiar și cu amintirile unor evenimente din trecut și cele mai bine uitate.

Cât de fericită fusese săptămâna trecută când tata venise la Londra și acceptase să o duca la altar la nuntă. Cum vorbele lui din dimineața nunții ei îi încălziseră inima. Cu toate acestea, tata a alungat-o pe mama și apoi și-a păstrat scrisorile și darurile către fiicele ei. Cum ar fi putut să rețină cadouri pentru un copil de cinci ani?

Oh, dar era cu adevărat obosită, obosită, obosită să repartizeze vina.

Probabil că a adormit. S-a trezit când ceva cald i-a acoperit mâna, care era în afara cuverturilor de pat. Era mâna lui George. Stătea pe marginea patului, privind-o în jos cu îngrijorare. Obrajii îi erau umezi, și-a dat seama când, cu cealaltă mână a lui, i-a uscat ușor cu o batistă mare de in. Ea i-a zâmbit și și-a întors mâna sub a lui pentru a o strânge.

„Ești foarte bun la asta”, a spus ea.

„La. . . ? ” Ridică sprâncenele.

„La confort,” a spus ea. - Dar cine te mângâie, George?

Ar fi putut jura pentru o clipă că a fost o durere profundă pe care a văzut-o în ochii lui, dar apoi au zâmbit cu o bunătate care era aproape ca un scut.

„Îmi atrag confortul din a-l oferi”, a spus el.

Ea l-a crezut. Auzise multe despre el de la prietenii săi și de la soțiile lor și de la Agnes și experimentase bunătatea lui pentru ea însăși. Dar întrebarea a rămas. Cine l-a mângâiat? Era conștientă de un imens bazin întunecat de singurătate în el. Îl recunoscuse în Inglebrook când venise să-i ceară să se căsătorească cu el, dar în acel moment se gândise la asta doar ca la o absență de prieteni apropiați și la lipsa unei soții. Bănuia acum, deși - mai mult decât bănuit - că singurătatea lui mergea mult mai adânc de atât.

„Atunci, dă-mi mângâiere.” Se întoarse pe spate și-i deschise brațele. Dar ajunsese sub cuverturi când venise aici. Îi trase înapoi cu o mână și îi deschise din nou brațele. „Și lasă-mă să te consolez”.

Se uită din nou în ochii ei pentru o clipă și apoi prin cameră. - În dormitorul ducesei? el a spus.

„Eu sunt ducesa”, i-a spus ea.

- Ei bine, spuse el încet, și așa ești.

Amândoi erau complet îmbrăcați. Ba chiar purta încă cizmele sale Hessian. Împinse cuverturile înapoi mai departe și se urcă pe pat fără să le scoată sau altceva, ceea ce ar putea însemna pur și simplu că era obosit și intenționa să se întindă lângă ea și să doarmă.

Nu intenționa așa ceva - sau încă nu, oricum. Și ea începuse. Doamne, de fapt îl invitase în patul ei. In plina zi. Ce fel de femeie usoara ar crede-o?

Dar nu au existat dovezi că el se gândea deloc și, foarte curând, gândul rațional a fugit și din mintea Dorei. Gândise îmbrățișările de aseară imposibil, minunat de intime, după ce el și-a dezbrăcat cămașa de noapte și amândoi erau goi. Dar astăzi, când amândoi erau complet îmbrăcați. . . Ei bine, astăzi a mângâiat-o cu mâini dure, căutătoare și cu o gură solicitantă și urgentă, iar ea l-a explorat la fel de îndrăzneț, în ciuda barierei mai multor straturi de diferite haine. Și astăzi, el i-a ridicat fustele suficient de sus și a îngenuncheat între coapse după ce le-a întins larg cu genunchii și a desfăcut prohabul pantalonilor săi în talie, și-a strecurat mâinile sub fese și a venit cufundându-se adânc în ea - totul în câteva clipe, păreau, și toate pe deplin vizibile pentru amândoi.

Respirația lui Dora i-a prins-o în gât, iar mâinile ei s-au îndreptat către umerii lui îmbrăcați în totalitate, în timp ce el se apleca deasupra ei, iar picioarele ei in ciorapi de mătase s-au răsucit în jurul lui și picioarele ei s-au așezat pe pielea caldă și suplă a cizmelor sale.

„Te rănesc?” Ochii îi erau plini de dorință.

"Nu."

Și oh, my - oh, my! - s-a retras și a plonjat din nou și ea și-a strâns mâna pe picioare, și-a întins picioarele și și-a ridicat șoldurile și au călărit cu putere - nu au existat alte cuvinte care să descrie ce s-a întâmplat chiar dacă mintea ei ar fi vrut sa caute cuvinte. Nu știa cât a durat și nu ar fi știut chiar dacă ar fi existat un ceas în linia ei vizuală, pentru că nu exista așa ceva ca timpul. Ochii ei erau atintiți asupra lui și ai lui asupra ei, totuși nu exista nicio jenă, nici măcar o conștientizare reală că se priveau unul în celălalt în timp ce se cuplau. Ar fi putut continua pentru totdeauna în ceea ce o privea pe Dora. Dar minunatul,plăcerea minunată s-a transformat în cele din urmă într-o nevoie aproape dureroasă și totuși mai plăcută decât plăcerea și în cele din urmă atât de urgentă încât totul din ea se strânse și se încordă

împotriva lui, iar mâinile lui vin din nou sub ea și o țineau cu putere în timp ce el se îndrepta spre interior și stătea acolo.

Universul s-a destrămat - ceea ce a fost cel mai prostesc gând care se poate imagina, Dora a decis câteva secunde sau câteva minute mai târziu, după ce ea simțise din nou în adâncul ei acel jet minunat al eliberării lui și el s-a desprins de ea și se întinsese lângă ea, cu brațul sub capul ei. Erau calzi, ciufuliți și respirau greu și - oh, Doamne! - așa se comportau oamenii căsătoriți? A fost normal?

Dacă nu era, nu-i păsa. Oh, nu-i păsa.

- Mulțumesc, Dora, murmură el împotriva urechii ei după mult timp. „Ești într-adevăr un confort enorm pentru mine."

Și tristețea s-a întors. Căci nici măcar dăruindu-se lui, așa cum tocmai făcuse, nu putea să aline cu adevărat acea durere pe care era sigură că o văzuse în ochii lui pentru un moment nepăzit cu puțin timp în urmă. Poate, ah, poate ar fi împărtășit-o când s-ar fi dus la Penderris. Poate că îi va spune exact despre ce fusese apariția contelui de Eastham la biserică în timpul nunții lor.

Însemna mai mult decât părea să însemne, era perfect sigură.

„Mergem acasă mâine?" îl întrebă ea.

„Cred că sunt acasă acum", a spus el. „Nu aici neapărat în casa Stanbrook, ci aici cu tine în brațe".

Pentru cineva care spusese că nu va exista romantism în căsătoria lor, el chiar nu se descurca deloc rău.

- Dar da, spuse el. - Vom merge acasă, Dora. Acasă în Cornwall. Mâine."

* * *

Călătoria dintre Penderris Hall și Londra a fost întotdeauna una lungă. Orele petrecute în interiorul trăsurii erau plictisitoare, iar George găsise întotdeauna că era aproape imposibil de citit - cartea se mișca prea mult în mână, în ciuda faptului că trăsura lui avea arcuri foarte bune. Iar peisajul trecător încetase să mai fermece de mult. Cabine de taxare, nevoia de a schimba caii, nevoia de a mânca și de a dormi la hanuri, vremea, uneori sub formă de ploi torențiale sau, ocazional, chiar zăpadă care a făcut drumurile impracticabile - toate au făcut ca călătoria să pară mai lungă de fiecare dată când a reușit.

Dar de data aceasta nu a găsit întoarcerea acasă nici lungă, nici plictisitoare. A văzut totul prin ochi proaspeți, în timp ce Dora a comentat scenele trecătoare și oamenii. Îi plăceau aspecte ale călătoriei pe care le luase întotdeauna de la sine. O amuza, de exemplu, că li se faceau plecaciuni și ca oamenii se zgaiau la ei oriunde mergeau, că existau întotdeauna un salon privat la dispoziție chiar și atunci când se opreau neașteptat pentru o masă, că cele mai bune camere erau întotdeauna gata pentru ei și cele mai bune alimente. a fost servit în timp util.

„M-aș putea obișnui să fiu ducesă", a spus ea în prima seară când își terminau cina.

„Sper că poți”, a spus el, „din moment ce ești blocata să fii ducesă pentru tot restul vieții tale.”

Se uită la el în gol pentru o clipă și apoi se dizolvă în râs.

Îi plăcea să o audă râzând.

Nu râdea deloc într-o dimineață după ce călătoriseră timp de o oră sau ceva, într-o tăcere însoțitoare. Dar ea zâmbea și ochii ei erau strălucitori de veselie.

„Ce te amuză?” el a intrebat.

„O”, a spus ea și a părut mortificată că el observase. „Poate doar că sunt fericita.”

„Fericirea te face să zâmbești?” el a intrebat. Dar a constatat că și acum zâmbea.

Atunci a râs direct. „Mă simțeam amețită când mi-am dat seama că sunt în drum spre casă cu soțul meu”, a spus ea. „Mă gândeam că, probabil, visez, că am căzut într-o transă în timp ce încercam să nu o ascult pe Miranda Corley căutând drumul ei dureros printr-o piesă asezată  pe pianoforte și că mi-a creat această minunată viață imaginară.

„Miranda Corley nu a fost elevul tău vedetă?” el a intrebat.

- Biata Miranda, spuse ea. „Nu mă îndoiesc că are o duzină de calități grozave. Un talent muzical nu este printre ei. ”

„A fost un vis minunat?” el a intrebat.

- Ei bine, ia în considerare, George. Se întoarse să o privească, la fiecare centimetru, pe Miss Debbins pe care o întâlnise anul trecut. „Cu puțin mai mult de o lună în urmă stăteam în cabana mea umilă, luând ceai și avându-mi grijă de propria mea afacere, când a venit un duh frumos și bogat care să-mi ceară mâna în căsătorie. Era chestia basmelor. Dar se pare că este real, pentru că nu mă trezesc cu eforturile regretabile ale Mirandei de a produce muzică, nu-i așa? ”

"Bogat?" el a intrebat-o. "Esti sigura?"

Asta i-a dat o pauză și ea s-a înroșit. "Nu esti?"

"Sunt." El îi luă mâna în a lui și le legă degetele. „Și frumos, Dora? Chestii de basme? ”

- Ei bine,  ești, spuse ea, așezându-se pe spate. "Si e. Poate nu pentru tine. Dar pentru mine? Da."

Au stat din nou în tăcere în timp ce el se gândea la ceea ce spusese ea. Era prințul fermecător pentru Cenușăreasa ei, nu-i așa? Nu putea să știe cât de aproape de un basm i se părea unirea lor, deși el vorbise despre asta înainte de căsătoria lor în termeni practici, banali. Să o aibă așa lângă el, tovarășa și iubita sa, soția lui, era minunat, dincolo de cuvinte. Spusese că nu va exista romantism, dar se gândise la cuvânt în termeni de pasiune fierbinte și tânără. Descoperea și el o poveste romantică de vârstă mijlocie - mai liniștită și mai puțin demonstrativă, dar totuși. . . bine, romantic.

„George”, l-a întrebat ea, „de ce te-ai căsătorit cu mine? Adică de ce eu? ”

Încă nu știa de ce și nu putea spune decât adevărul.

"Nu știu." Întoarse capul ca să o privească. Ochii ei erau ațintiți pe mâinile încleștate de pe scaunul dintre ei. Le-a ridicat mâinile spre coapsă. „Știu doar că atunci când m-am gândit să mă căsătoresc ca pe ceva ce voiam să fac, nu era căsătoria în abstractul căreia mă gândeam, ci căsătoria cu tine. M-am simțit bine când m-am gândit și s-a simțit bine când te-am revăzut. S-a simțit bine în timpul lunii la Londra și s-a simțit foarte bine în ziua nunții noastre. De atunci s-a simțit bine ”.

Ea și-a ridicat capul pentru a se uita în ochii lui. Ea nu a răspuns. Ea a zâmbit în schimb. I-a plăcut zâmbetul.

Vremea nu a fost bună în timp ce au călătorit peste Devon și în Cornwall, marea fiind adesea la vedere în stânga lor. Cerul era persistent cenușiu, cu nori grei, iar vântul a lovit trăsura dinspre vest. Drept urmare, marea era agitată și un cenușiu cu pete de spumă. Cel puțin ploaia s-a oprit, dar totul trebuie să pară foarte trist pentru cineva care nu fusese acolo înainte. Ca un băiat, își dorise ca totul să fie perfect pentru întoarcerea miresei sale.

„Mi-aș dori să te fi putut aduce aici în soare”, i-a spus el într-o dimineață târzie, când se aflau la mai puțin de zece kilometri de casă, „dar nu am nimic de spus în ceea ce vremea decide să facă”.

"O, dar soarele va străluci la un moment dat", a spus ea. A inspirat ca și cum ar spune altceva, dar nu a făcut-o. Când a vorbit, a fost cu un zâmbet în voce. „George, hai să vorbim despre ziua nunții noastre.”

Instinctiv s-a apăsat mai departe înapoi în scaunul său.

„Trei sau patru minute nu fac o zi”, i-a spus ea. „Să uităm acele minute și să ne amintim de toate celelalte. Vreau să mi-o amintesc ca fiind cea mai minunată zi din viața mea. ”

Ah, Dora.

„Și al meu”, a fost de acord, așezându-și umărul pe al ei. „Care este cea mai prețioasă amintire a ta?”

„Oh, este dificil”, a spus ea. „Presupun că momentul în care episcopul le-a spus tuturor celor adunați în biserică că suntem bărbat și soție și că nu suntem bărbați - presupun că nici el nu însemna nici o femeie - a fost să ne despartă. Acesta a fost cel mai prețios moment din viața mea. Dar au existat multe alte momente memorabile ”.

„Văzându-te că pășești în naos pe brațul tatălui tău”, a spus el.

„Văzându-te așteptându-mă”, a spus ea, „și știind că ești mirele meu”.

„Punând inelul pe deget”, a spus el, „și simțind cât de perfect se potrivește”.

„Auzindu-te jurând să mă iubești și să mă prețuiești”.

„Văzându-te semnând registrul, folosind numele de fată pentru ultima dată și știind că fapta s-a făcut oficial și că erai soția mea pentru totdeauna”.

„Mergând înapoi de-a lungul bisericii și văzând atâtea fețe zâmbitoare, unele familiare, altele nu. Oh, și muzica, George. Aceea trebuie să fi fost o orga magnifica. ”

„Te voi duce să o vezi data viitoare când vom fi la Londra”, i-a promis el. „Și să canti la ea.”

„Ar fi permis?” a întrebat ea, cu ochii mari.

„Toate lucrurile ii sunt permise unei ducese”, a spus el și și-au zâmbit reciproc - nu, au rânjit.

„Petalele de flori  aruncate de Flavian și prietenii tăi au cazut asupra noastră când am părăsit biserica”, a spus ea.

„Decorațiunile metalice atașate trăsurii.”

„Linia de primire din pragul sălii de bal a lui Chloe și Ralph”, a spus ea, „și toată bunăvoința asta s-a îndreptat chiar asupra noastră”.

„Ne îmbrățișăm familia și prietenii”, a spus el. „Văzându-i fericiți pentru noi”.

„Mâncarea și tortul de nuntă.”

„Vinul și toasturile.”

- Verigheta mea strălucitoare, spuse ea. „Am continuat să ridic mâna în mod deliberat doar ca să o pot vedea.” A făcut-o acum.

„Noaptea nunții noastre”, a spus el încet, „deși asta s-a întâmplat în ceea ce a fost oficial a doua zi după nunta noastră. Imi pare rau ca-"

- Nu, spuse ea, întrerupându-l. „Nu trebuie să regretăm nimic. Nimic nu este perfect, George, iar ziua nunții noastre nu a făcut excepție. Dar a fost la fel de aproape perfectă ca în orice zi. Să ne amintim cu bucurie. Să încetăm să încercăm să o uităm doar pentru că era cel mai mic defect în el ”.

Un mic defect. Ah, Dora.

„Un simplu firisor de praf”, a spus el. „Un simplu bob de nisip. A fost și cea mai frumoasă zi din viața mea. ”

„. . . prima dată nu a fost asa? ” ea a intrebat.

A inspirat încet și a eliberat aerul. - Nu, spuse el. „Nu pentru prima dată. Uite, suntem acasă. ”

Trăsura se întorsese pe terenul Penderris, iar casa venea la vedere de partea dinspre Dora. Ar putea fi văzut ca un fel de loc respingator, presupunea el, mai ales pe vremea asta. Era un conac masiv din piatră gri, amplasat în grădini cultivate, care cel puțin afișa o anumită culoare în această perioadă a anului, chiar dacă soarele nu strălucea. Sub grădinile din față se afla un peisaj sălbatic de coastă, cu iarbă multa, ulex, și iarba neagra și pietre accidentate și, bineînțeles, stâncile înalte, care au căzut pe mai multe stânci și nisip auriu și marea de dedesubt.

"Oh." Părea uimită. „Este atât de vast. Cum naiba voi învăța să fiu stapană aici? Chiar și casa tatălui meu ar părea nesemnificativă dacă ar fi așezată lângă ea. Cabana mea ar arăta ca o magazie de grădinar. ”

El îi puse un braț în jurul umerilor ei. „Am o menajeră perfect competentă, care a fost cu mine dintotdeauna”, i-a spus el. „M-am căsătorit cu tine pentru că voiam o soție și o prietena, nu pentru că aveam nevoie de o stapană pentru Penderris.”

Își întoarse fața de la fereastră și îl privi cu ceea ce credea el ca pe aspectul ei practic și sensibil. Acum era dantelat cu o notă de exasperare.

„Ce prostie de spus”, a spus ea. „De parcă cineva se poate căsători cu un duce și se așteaptă să scape de a fi pur și simplu soția și prietenul său. Cât m-ar disprețui toți slujitorii tăi! Și vor vorbi cu alți slujitori și comercianți și vor vorbi cu angajatorii și clienții lor și, foarte curând, toată lumea, pe kilometri, mă va privi cu dispreț și lipsa de respect. Nu sunt doar soția ta, George. Sunt, de asemenea, cerul să mă ajute, ducesa ta. Și nu îndrăznești să-mi zâmbești așa, de parcă aș fi o simplă distracție pentru tine. Va trebui să învăț să fiu stapană în acest sens. . . acest conac și nu încerca să-mi spui nimic contrar. ”

Atât pentru celebra ei seninătate interioară. Biata Dora. În timp ce el așteptase cu nerăbdare să vină acasă cu ea, ea se apropia clar de ea cu o agitație din ce în ce mai mare. Chiar dacă el nu i-a impus nicio așteptare, ea și-a impus-o ei însăși. El îi strânse umărul și o sărută.

„Ține minte, a spus el, că există inimi fluturând de spaimă în acel conac. Nu pentru că vin acasă. Sunt o cantitate cunoscută. Se datorează faptului că vei veni, noua ducesă de Stanbrook. Ar fi destul de intrigați dacă ar ști că ești înspăimântata de ei. ”

A oftat. „Ti-am povestit despre Miranda Corley acum câteva zile”, a spus ea. „Este surdă, ca să spunem cu amabilitate, și sunt zece degete mari atașate la mâini în loc de doar două cu opt degete. De asemenea, are o vârstă la care se confruntă cu toată răzvrătirea urâtă a tinereții asuprite. Cu toate acestea, părinții ei cred că este o minune muzicala și m-au angajat să-i cresc geniul. Iti spun asta, astfel încât să înțelegi ce vreau să spun atunci când spun că aș prefera în acest moment să mă confrunt cu o lecție triplă cu Miranda decât să mă confrunt cu sosirea mea la Penderris. ”

Râse când trăsura se opri la poalele treptelor din față și își retrase brațul de pe umerii ei.

"Suntem acasă."

* * *

Reține doar că există inimi fluturând de spaimă în acel conac. . . pentru că vii, noua ducesă de Stanbrook.

Dora a ținut ferm aceste cuvinte în minte pentru restul zilei. Se adaptase la noile circumstanțe din viața ei și o va face din nou. În plus, nu era lipsită de experiență în a fi stapană a unei case. Doar că Penderris era la o scară atât de mare. Atât de grandios decât orice alt loc în care trăise.

Cel puțin a fost cruțată aici de primirea formală pe care o primise la Stanbrook House în seara nunții, poate pentru că fusese imposibil să se prevadă exact când vor sosi. Cu toate acestea, până când s-a așezat la un prânz târziu cu George, se întâlnise cu majordomul, care îi întâmpinase la ușile din față la sosirea lor, și pe menajera, o doamnă plăcută, matronală, care se uitase cu apreciere la Dora, dar fără orice dezaprobare deschisă. Dora o anunțase că așteaptă cu nerăbdare mâine o întâlnire mai lungă și poate un tur al bucătăriilor.

A întâlnit-o pe Maisie, slujnica care fusese numită la Londra, în vestiarul ei, care era la fel de mare ca toată camera ei de dormit în cabana ei. A fost lasata sa petreaca o oră sau ceva singură în camera de dormit a ducesei, probabil ca sa se odihneasca. În schimb, se așeză pe scaunul de la fereastra, cu genunchii îmbrățișați la sân, uitându-se peste parc la stânci și la mare în depărtare. Cu frumusețea totală a tuturor avea de gând să se obișnuiască. George a dus-o apoi la o scurtă plimbare în parcul interior și apoi a venit timpul să se îmbrace pentru cină, care a fost luată în funcție de orele de la țară, mai devreme decât fusese la Londra. Cina a fost servită într-o sufragerie mare la o masă care părea să se

întindă aproape pe toată lungimea sa. Din fericire, locul ei fusese așezat alături de soțul ei în capul mesei,

A fost o revenire uimitoare, dar nu nefericită. În câteva zile, era sigură, se va familiariza cu împrejurimile sale și cu noile sale îndatoriri și va putea să se relaxeze și să se simtă ca acasă.

Ceva o deranjase încă din momentul sosirii ei. Sau poate a fost absența a ceva. Se așteptase la semne ale primei ducese, oricât de ușoare ar fi. Nu văzuse încă prea mult din casă, desigur, pentru că George o luase afară, la cererea ei, când ar fi putut să ceară un tur rapid al casei. Dar, din ceea ce văzuse, nimic nu sugera că Penderris fusese vreodată altceva decât casa unui burlac până acum.

Dora ar fi trebuit să se simtă ușurată, pentru că se simțise o oarecare neliniște în zilele din trăsură pentru că știa că este a doua ducesă, că predecesoarea ei locuise aici și că a domnit aici de aproape douăzeci de ani. Intrase în camera de dormit a ducesei, simțindu-se un pic ca un intrus, temându-se că va avea cumva ștampila celeilalte femei. Ceea ce a găsit în schimb a fost o cameră frumoasă decorată în diferite nuanțe de verde mușchi și auriu, dar care era, de asemenea, destul de impersonală, ca o cameră de oaspeți sau ca o cameră care așteaptă să ia personalitatea ocupantului său.

Nici în altă parte nu existau semne de atingere a unei femei - nici în salon, nici în sufragerie, nici măcar în grădini. De asemenea, nu au existat semne că ar fi existat odată un copil aici, un băiat, un tânăr, fiul casei. Totul a făcut-o pe Dora să se simtă puțin neliniștită. Desigur, atât prima ducesă, cât și fiul plecaseră de mai bine de zece ani, iar de atunci Penderris fusese folosit ca spital și casă de convalescență. Poate că s-au dat recent ordinul ca orice semn rămas să fie eliminat din respect pentru ea. Dacă era așa, atunci fusese o mișcare tactică din partea cuiva, dar destul de inutilă. Nici o viață de doi oameni nu ar trebui să fie atât de distrusă din locul în care fusese casa lor.

Era aproape ca și când nu ar fi fost niciodată.

Dar Dora era obosită după lunga călătorie. Poate că mâine, când va face turul întregii case, va vedea tot felul de dovezi ale primei familii a lui George - poate o creșă încă plină de cărți și jucării, poate camera unui tânăr încă păstrată așa cum fusese, poate un portret al ducesei. Dora habar nu avea cum arăta.

După cină, George îi trase mâna prin braț și o conduse din sufragerie. Dar, în loc să o ducă în salon, a dus-o la etaj, în ceea ce el a descris drept camera de zi a ducesei. Era între camerele lor și camerele de dormit dincolo de fiecare. Dora nu se uitase la ea mai devreme. Era o cameră confortabilă, se gândi ea imediat, mobilată cu mobilier tapițat cu aspect confortabil. Un foc a trosnit în vatră și lumânările din cele două candelabre au dat o lumină caldă, veselă.

Impresia generală a camerei pe care a avut-o Dora a fost un lucru trecător, însă atenția ei s-a concentrat aproape imediat asupra unui obiect familiar - pianofortele ei, arătând bătrân și uzat, arătând ca acasă.

"Oh!" a exclamat ea și și-a retras brațul de la George și a făcut câțiva pași grăbiți în cameră înainte de a se opri din nou și de a se întoarce în față spre el, cu mâinile ținute de buzele ei.

Zâmbea. „Sper”, a spus el, „nu te-ai felicitat pentru că ai scăpat de el în cele din urmă”.

Ea a clătinat din cap și și-a mușcat buza superioară - și l-a pierdut din vedere.

„Nu plânge”. El a râs încet, iar ea i-a simțit mâinile strângându-i umerii. „Ești atât de nefericita să il vezi?”

- Este un lucru atât de urât, a spus ea, glisându-și lacrimile cu ambele mâini. „Nu mi-a plăcut să spun nimic despre asta. Mi-am luat rămas bun de la el la cabană și am sperat că oricine a cumpărat locul va avea ceva folos pentru el. Ce te-a făcut să te gândești să-l aduci aici? ”

„Poate o dorință de a te mulțumi”, a spus el. „Sau poate o amintire de a te asculta cântând la el foarte scurt timp a doua zi după ce ți-am cerut să te căsătorești cu mine. În principal, dorința de a iti face pe plac - și  mie însumi. Ești mulțumita? ”

- Știi că sunt, spuse ea. „Mulțumesc, mulțumesc, George. Cât de bun ești și cât de bun cu mine. ”

„Este plăcerea mea să te mulțumesc”, i-a spus el, cu mâinile strângându-i umerii. – Vei canta la el, Dora? După ce ne-am băut ceaiul? ”

- Bineînțeles că o voi face, spuse ea. "Dar înainte. Nu pot astepta."

A cantat o oră. Niciunul dintre ei nu a rostit un cuvânt în acea perioadă, nici măcar între bucăți. Nici el nu a aplaudat și nu a arătat niciun alt semn de apreciere - sau plictiseală. Dora a cantat fără să-l privească nici măcar o dată, dar era conștientă de el în fiecare moment. Ea cânta pentru el, pentru că el îi ceruse să cânte, dar și mai mult pentru că se gândise să-i aducă pianoforte de la Inglebrook, pentru că se arătase atât de încântat de surpriza ei, pentru că era acolo, ascultând. S-a simțit mai deplin căsătorită în acea oră decât o făcuse în orice moment înainte. Era fericită conștient. Cuvintele, chiar și privirile, erau inutile și acesta era probabil cel mai fericit gând din toate.

În timp ce au băut ceai după aceea și au discutat confortabil despre o varietate de subiecte, Dora s-a gândit la cât de foarte dulce a fost căsătoria și la cât de norocoasă va fi căsătoria în cele din urmă.

"Timp de culcare?" i-a sugerat după ce tava a fost scoasă.

- Da, a fost de acord. "Sunt obosita."

"Prea obosita?" el a intrebat.

- O, nu, îl asigură ea. „Nu prea obosita”.

Cum ar putea fi vreodată prea obosită pentru a face dragoste? Sau pentru el? Era, desigur, fără îndoială, îndrăgostită irevocabil de el. Recunoscuse asta pentru sine cu mult înainte de acum. Cu toate acestea, nu a făcut nicio diferență reală. Erau doar cuvinte - a fi îndrăgostit, iubire romantică.

Nu avea nevoie de cuvinte când realitatea era atât de frumoasă.

13

George a petrecut cea mai mare parte a dimineții următoare acasă, mai întâi cu secretarul sau, apoi cu administratorul său. Avea ceva de făcut din moment ce plecase o vreme, mai întâi la nunta lui Imogen și apoi la a lui. Dora, arătând îngrijită și îmbrăcată în una din noile ei rochii și cu părul pur și simplu stilat, îl anunțase la micul dejun că va petrece dimineața cu doamna Lerner, menajera, și că intenționează să viziteze și bucătăriile și să facă cunoștință a bucătarului și a unora dintre servitorii de interior. Ea intenționa să le memoreze toate numele în câteva zile și spera că ii vor acorda timp  până când o va face. Cu toate acestea, avea grijă să nu calce pe degetele de la picioare, pentru că a înțeles că unii bucătari își păzeau domeniul cu destulă gelozie și se simțeau geloși in ceea ce priveste amestecul chiar de la stăpâna casei.

George ascultase cu drag și se întrebase ce impresie isi vor face slugile despre ea. Nu făcuse nici o încercare de a arăta ca o ducesă - de fapt arăta mai degrabă ca un profesor de muzică de provincie - sau să se comporte ca una. Cu toate acestea, intenționa să fie ducesa și amanta noii sale case. O va face în felul ei.

„Chiar și doamna Henry, menajera mea din Inglebrook, ar putea fi suparată dacă ar simți că îi încalc îndatoririle”, adăugase ea.

George ar paria că slugile sale o vor respecta în curând pe soția  lui și chiar vor ajunge să o iubească. Se îndoia că prima sa soție, Miriam, îi cunoștea pe nume, dar pe foarte puțini dintre servitori. Dar nu intenționa să facă comparații.

Plănuise să sugereze o plimbare pe plajă după-amiaza, dar vremea a continuat să fie neplăcută. O dimineață înnorată, înfricoșătoare, a dat loc unei după-amieze ploioase și cu vânt și a fost forțat să se gândească la unele distracții interioare. Nu a fost greu, pentru că, desigur, nu văzuse încă o mare parte din casă. Aflase la prânz că activitățile ei de dimineață nu o duseseră mai departe decât camera de dimineață și bucătăriile.

A luat-o într-un tur al restului.

Mai întâi a vrut să vadă unde au rămas toți în anii în care Penderris era spital. El i-a arătat camerele pe care le ocupaseră fiecare dintre Supraviețuitori și timpul a trecut repede în timp ce își amintea  câteva povești despre fiecare dintre ei - la instigarea ei.

- Ti se poate părea ciudat că mă gândesc cu drag la acei ani, spuse el în timp ce stăteau la fereastra camerei lui Vincent. Se confrunta cu marea, deși nu reușise să aprecieze priveliștea. Îi plăcuse să asculte marea, totuși, după ce i-a revenit auzul, și-și ținuse fereastra deschisă chiar și în cele mai nefaste zile, astfel încât să poată mirosi aerul sărat. „A fost o mulțime de suferința și, uneori, era aproape de nesuportat să mă uit când era atât de puțin ce puteam face pentru a o ușura. Dar, în multe privințe, aceștia au fost cei mai fericiți ani din viața mea. ”

„Îndrăznesc să spun că ai văzut suferința umană în cea mai gravă perioadă și felul in care indura oamenii suferinta și rezistența umană în cel mai bun moment”, a spus ea. „Nu știu toți răniții care au petrecut aici, desigur, doar cei șase care ți-au devenit prieteni. Dar sunt ființe umane extraordinare și cred că trebuie să fie oameni atât de puternici, vitali, iubitori, cel puțin parțial din cauza tuturor suferințelor lor, mai degrabă decât în ciuda ei. ”

„Am fost privilegiat să-i cunosc”, a spus el în timp ce o conducea în camera în care Imogen stătuse trei ani. Dădea cu vedere la grădinile din bucătăria din spatele casei.

- Cred că da, spuse ea. „Și au avut un privilegiu enorm să te cunoască.”

Poate că era puțin părtinitoare.

"De ce ai făcut-o?" ea a intrebat.

„Sa imi deschid casa ca spital?” spuse el în timp ce se uita la paturile regimentate de flori multicolore din grădina din spate cu care urnele și vazele din casă erau ținute umplute. „Chiar nu știu de unde a venit ideea. Am auzit spunând că unii artiști și scriitori nu știu de unde vin ideile lor. Nu mă pun la egalitate cu ei, dar înțeleg ce înseamnă. Casa se simțea goală și apăsătoare. M-am simțit gol și asuprit. Viața mea era goală și lipsită de sens, viitorul meu gol și neatrăgător. De fapt, nu era altceva decât goliciune în mine și în interior. De ce mi-a trecut brusc prin cap să-mi umplu casa și viața cu soldați îngrozitor de răniți? S-ar putea să fie văzut exact ca o soluție greșită pentru ceea ce m-a facut sa sufar. Dar uneori, cred, când cineva pune o întrebare din cea mai profundă nevoie și așteaptă un răspuns fără a se strădui prea disperat să-l inventeze, răspunsul vine, aparent de nicăieri. Desigur, nu este așa. Totul vine de undeva, chiar dacă undeva depășește conștiința noastră conștientă. Dar mă încurc în gânduri. Ar fi trebuit să mă opresc după „Chiar nu știu” ca răspuns la întrebarea ta. ”

- Poate, spuse ea încet fără să se întoarcă de la fereastră, ideea ți-a venit cel puțin parțial pentru că fiul tău era ofițer și a murit. Și pentru că soția ta nu-și putea suporta durerea și ți-a zdrobit inima deja frântă ”.

Avea impresia că i-ar fi plantat un pumn foarte greu până la abdomen. Se simți prins de respirație și crud de durere bruscă.

"Cine știe?" spuse brusc după o tăcere, se pare că niciunul dintre ei nu se va rupe. „Lasă-mă să-ți arăt camera în care Ben a învățat să meargă din nou și Flavian a învățat să facă față furiei sale.”

- Îmi pare rău, spuse ea, încruntându-se când se întoarse de la fereastră și îi luă brațul oferit.

- Sa nu iti para, îi spuse el. Auzi claritatea tonului său și făcu un efort să-l corecteze. „Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru tot ceea ce alegi să-mi spui, Dora. Tu ești soția mea." Acum vocea lui părea doar rece. Ca să nu mai vorbim de nenaturala.

Camera în care a dus-o a fost transformată înapoi într-un salon rar folosit, de vreme ce el nu se distra niciodată la scară largă. La un moment dat, totuși, existau bare rezistente pe toată lungimea acestuia, unul fixat de perete, celălalt la mică distanță de acesta și paralel cu acesta, ambele la înălțimea potrivită pentru ca Ben să poată ține ambele părți ale corpului, în timp ce forța greutatea pe picioarele și talpile zdrobite și învăța să le miște într-o aparență de plimbare. Fusese o priveliște dureroasă de văzut. Și foarte inspiratoare.

„Nu am văzut niciodată pe cineva mai hotărât să facă ceva care se pare că era imposibil”, i-a spus lui Dora după ce a descris invenția. „Fața i se umplea de transpirație, aerul era adesea albastru cu limbajul său și este de mirare că nu și-a scrâșnit dinții în pulbere când nu și-a folosit gura pentru blestem. Avea să meargă chiar dacă trebuia să străbată cărbunii iadului pentru a o face. ”

„Și într-adevăr el merge acum cu cele două bastoane”, a spus ea.

- Din pură încăpățânare infernală, spuse el zâmbind. „Am fost cu toții foarte fericiți când, în cele din urmă, s-a convins că utilizarea unui scaun cu rotile nu era o recunoaștere a înfrângerii, ci chiar opusul. Totuși, asta nu s-a întâmplat decât după ce a cunoscut-o pe Samantha și a plecat în Țara Galilor. De asemenea, călărește și înoată ".

- Și Flavian? îl întrebă ea.

„Aveam o geantă de piele umplută suspendată de tavan pentru a fi folosita de cumnatul tău", a spus el, „și mănuși de piele pe care să le poarte în timp ce-i bătea umplutura. A învățat să vină aici când gândurile sale erau atât de deznădăjduite încât nu reușea să scoată niciun cuvânt, permițându-i chiar și bâlbâitul. Frustrarea sa a avut un mod de a se elibera în violență și a speriat un număr de oameni până la moarte. De aceea l-am adus aici. Familia sa nu știa cum să facă față lui. "

„A cui idee a fost punga bătută?" ea a intrebat.

- Al medicului? el a spus. "A mea? Nu îmi aduc aminte."

„Cred că probabil a fost a ta", a spus ea.

„Mă transformi într-un erou, nu-i așa?" el a intrebat-o.

- O, nu, îi spuse ea. „Ești un erou. Nu ai nevoie ca eu să proclam ceea ce este deja așa. "

El a râs și a dus-o la galeria de portrete a familiei, care se întindea pe toată lățimea casei de pe partea de vest a etajului superior, unde soarele era mai puțin o problemă decât ar fi fost la est.

Poate că ar fi dus-o înapoi în salon, se gândi el mai târziu, când era prea târziu. Petrecuseră deja o bună parte din după-amiaza în camerele spitalului și nu era prea devreme pentru ceai, mai ales când avea o surpriză care o aștepta după aceea. Dar îi plăcea să-i arate casa lor și să-i urmărească adevăratul interes. Îi iubea compania și știa că acum aparține aici, că nu era un simplu vizitator care avea să plece mai devreme sau mai târziu.

Așa că a dus-o la galerie.

Familia Crabbe a putut fi urmărită într-o linie neîntreruptă până la începutul secolului al XIII-lea, când primii strămoși consemnați au primit o baronie pentru unele exploatări militare care l-au adus în atenția regelui. Titlul mutase în viconte și conte și în cele din urmă duce. George a fost al patrulea duce de Stanbrook. Au existat portrete care ajungeau până la început, cu foarte puține omisiuni.

„Am eșuat la un test de istorie în războiul civil când aveam opt ani sau acolo", a spus George pentru Dora. „Nu aș putea să adun niciun entuziasm pentru Cavaliers și Roundheads și nu aș fi primit niciun răspuns corect dacă nu aș fi fost fascinat de faptul că regelui Carol I i s-a tăiat capul. Tatăl meu m-a pedepsit trimițându-mă aici să învăț istoria propriei mele familii. Era moartea iernii și bietul meu tutore a fost trimis cu mine, poate ca pedeapsă pentru că nu mi-a aprins interesul. La un test de a doua zi, stabilit de tatăl meu, am primit fiecare răspuns corect și chiar mi-am exasperat tutorele scriind un eseu pentru fiecare când ar fi fost suficientă o singură propoziție. Am iubit galeria încă de când cred că aș fi putut să o văd ca pe un fel de cameră de tortură ".

Ea a râs. „Mâine urmează să fac testul?" îl întrebă ea.

"Mă îndoiesc că ai avea suficientă stimulare pentru a te descurca bine", a spus el. „Nu este iarnă și nu țin un baston gata în bibliotecă, așa cum a făcut tatăl meu, deși, ca să fim sinceri, nu l-a folosit niciodată pe mine - sau pe fratele meu”.

Se mișcau încet de-a lungul galeriei în timp ce el identifica oamenii din fiecare portret. El și-a ținut scurt comentariul pentru a nu o plictisi, dar ea i-a pus numeroase întrebări și a văzut asemănări cu el în mai mulți membri ai familiei care datează din secolul trecut sau cam așa, în ciuda perucilor elaborate sub formă de pudră și a petelor negre ale feței și a cantităților mari de catifea și dantelă.

„Ah”, a spus ea cu o plăcere evidentă când au ajuns la portretul mare de familie care fusese pictat cu mult timp înainte de moartea mamei sale când avea paisprezece ani. Și-a amintit că se credea foarte mare în timp ce era pictat, pentru că nici pictorul, nici tatăl său nu trebuiau să-i spună nici măcar o dată să stea liniștit - spre deosebire de fratele său, care se răsucise, căscase, zgâria și se plânsese prin aproape întregul proces obositor. „Arăți foarte mult ca tatăl tău, George. Fratele tău seamănă mai mult cu mama ta - iar Julian arată ca el. Îți este dor de fratele tău îngrozitor? Și era mai tânăr decât tine. ”

„Da, mi-e dor de el”, a recunoscut el. „Din păcate, el a intrat în ghearele alcoolului și a jocurilor de noroc când era un om foarte tânăr și nu a putut părea niciodată să se elibereze chiar și atunci când majoritatea contemporanilor săi au terminat cu anii lor de ratacire și s-au stabilit până la vârsta adultă sobră. Dacă nu ar fi murit atunci când a murit, nu ar mai fi rămas practic nimic din proprietatea sa pe care o va moșteni nepotul meu. Se părea pentru o vreme că Julian avea să-i urmeze urmele, dar a avut norocul să o cunoască pe Philippa, o simplă domnișoară de la școală la acea vreme. A așteptat să crească, deși tatăl ei l-a trimis pe bună dreptate să facă bagajele și el nu a mai privit-o de câțiva ani. El a folosit timpul pentru a se face demn de ea și acceptabil pentru tatăl ei. Am fost și sunt foarte mândru de el -  și imi e foarte drag. ”

Dora se întorsese să-l privească. „Am putut vedea când l-am întâlnit la Londra că îl iubești cu drag”, a spus ea, „și că îți întoarce privirea. Va fi un demn succesor al titlului. ”

„Dar nu prea curând, sper”, a spus el.

"Oh." Ea a râs. „Nici eu nu sper. Mai degrabă îmi place de tine chiar aici cu mine. ”

"Iti place?" El lăsă capul în jos și o sărută scurt pe buze.

Se întoarse înapoi la perete și, pentru prima dată, i se păru că nu ar fi trebuit să o aducă. Căci se uita la peretele gol de dincolo de acel portret de familie și apoi aruncă o privire peste umăr spre el, cu sprâncenele ridicate.

„Dar acesta este ultimul?” îl întrebă ea. „Nu mai sunt?”

- Nu, spuse el. "Nu inca."

Avusese paisprezece ani când a fost pictat tabloul, cu trei ani înainte de moartea tatălui său. Acum avea patruzeci și opt de ani. Asta a făcut un decalaj de treizeci și patru de ani. Nu a avut niciodată un portret de familie făcut cu Miriam și Brendan. Și niciunul dintre ei oficial.

Nu se gândise destul de curând la cum ar arăta peretele acela gol pentru Dora.

„Poate”, a spus el, cu vocea puțin cam înțepenitoare, „vom face din asta un proiect pentru iarna viitoare, Dora. Îmi amintesc că este o afacere lungă și plictisitoare, care stă la portret, dar ar trebui să se facă. Aș vrea să o fac. Voi găsi un portretist de renume și îl voi aduce aici să stea. El ne poate picta în zilele în care este prea frig și trist ca să ne aventurăm în aer liber ”.

Dar ea se întorsese cu fața spre el acum și ochii îi erau a lui, cu o încruntare nedumerită între sprâncene.

„Nu există picturi despre tine cu soția și fiul tău?” îl întrebă ea. „Nu l-ai eliminat din respect pentru sentimentele mele, din întâmplare, nu-i așa? Chiar nu era nevoie să faci asta, George. Trebuie să-l pui la loc. Nu mă supăra căsătoria pe care ai avut-o timp de aproape douăzeci de ani, înainte să știu chiar de existența ta. Nu sunt geloasa. Ai crezut că voi fi? În plus, ele fac parte din toată istoria familiei pe care ai afișat-o aici. ”

În loc să răspundă, s-a întors pe călcâie și a făcut câțiva pași lungi de-a lungul galeriei, cizmele sale sunând pe podeaua din lemn lustruit. Se opri la fel de brusc ca începuse, dar nu se întoarse la ea.

„Nu există portret, Dora”, a spus el. „Ar fi trebuit să fie, probabil, dar nu m-am apucat niciodată să-l aranjez. Nimic nu a fost ascuns departe de vederea ta. Au făcut parte din viața mea de mulți ani, Miriam și Brendan, apoi au murit. De atunci s-au întâmplat multe - la Penderris, în viața mea. Acum esti aici, soția prezentului meu și a viitorului cât ne va fi acordat. Prefer să nu privesc în urmă, să nu vorbesc despre trecut, nici măcar să mă gândesc la asta. Vreau ce am cu tine. Vreau prietenia noastră, vreau... căsătoria noastra. Am fost fericit cu asta și am simțit că și tu ești fericita. ”

Nu o auzise venind în spatele lui. Brațul lui se smuci și apoi se înțepeni când ea îi puse o mână.

„Îmi pare rău”, a spus ea.

Se răsuci. „Nu continua să spui că îți pare rău.”

Mâna ei se ridică drept, ca și când ar fi opărit-o și rămase suspendată deasupra nivelului umărului, cu palma întinsă, cu degetele întinse. Pentru o clipă, a apărut o privire de alarmă pe fața ei.

- Îmi pare rău, spuse ea din nou.

Umerii i se lăsară. Nici nu-și mai amintea ultima dată când își pierduse cumpătul. Și acum il pierduse cu Dora.

„Nu”, a spus el, „eu sunt cel care trebuie să-mi pară rău, Dora. Îmi cer într-adevăr iertare. Te rog să mă ierți. Când m-am căsătorit cu tine, mi-am dorit foarte mult ca viața să fie nouă și bună pentru amândoi, neimprimată de amintirile din trecut. Până la urmă, trecutul nu are nicio existență reală. A dispărut. Prezentul este realitatea pe care o avem și pentru acest fapt sunt recunoscător. Îmi place prezentul. Tu? Ai regrete? ”

L-a deranjat că a trecut o clipă înainte ca ea să scuture din cap și să-și lase brațul în lateral.

„Am visat întotdeauna să fiu căsătorita cu un bărbat care mi-ar putea plăcea”, a spus ea, „chiar dacă nu mi-am irosit viața așteptând să apară”.

„Și poți să mă placi?” el a intrebat. A descoperit că-și ține respirația

- Pot, spuse ea grav. Și apoi a zâmbit, o expresie care a început în ochii ei și s-a întins pe gură. "Si o fac."

„Cred,” a spus el, strângându-și mâinile la spate, „ar trebui să coborâm la ceai”.

* * *

În ciuda unei anumite cantități de nervozitate, Dora se bucurase destul de mult de dimineață. Ea stabilise o relație de lucru atât cu doamna Lerner, cât și cu domnul Humble, bucătarul, deși credea că acestuia din urmă trebuie să i se fi gresit numele în mod grav. A simțit că le-a câștigat aprobarea prudentă. Se întâlnise cu mai mulți angajați din bucătărie după ce domnul Humble îi înșirase pentru inspecție și îi dojenise un băiat pentru ghemuit și o femeie de serviciu pentru că avea o pată pe șorț, deși era încă doar dimineața. Dora era încrezătoare că își va aminti fiecare servitor și chiar va fi capabilă să atașeze numele corect persoanei corecte.

Se bucurase din plin de după-amiaza, în ciuda faptului că ploaia împiedicase plimbarea pe plaja pe care așteptase cu nerăbdare. Dar erau atât de multe de descoperit în casă, încât nu a fost foarte dezamăgită. Și într-adevăr a fost minunat să ii fie arătata de George însuși, care a iubit atât de clar casa și i-a plăcut să vorbească despre ea. Se bucurase din plin de reminiscențele sale despre colegii săi Supraviețuitori și de anii în care toți rămăseseră aici. Și îi plăcuse vizita la galerie și ascultându-l identificându-și strămoșii în portretele lor și descriind puțin din istoriile lor. Știa, în mod normal nu era un bărbat vorbăreț. El a preferat să asculte și era foarte iscusit să atragă pe alții, inclusiv pe ea, să vorbească despre ei înșiși. Devenise absorbit de istoria familiei sale acolo în galerie, totusi, aratase relaxat si multumit.

Dar acum își dorea să nu fi mers deloc acolo.

A fost ceva oribil de greșit.

Orice străin care nu știa nimic despre familie ar presupune, după ce a fost în galerie, că George a fost burlac până acum, deși chiar și atunci străinul s-ar putea aștepta că ar fi avut un portret al său pictat la un moment dat în ultimii treizeci de ani. Dar, în realitate, se căsătorise la doar trei ani după pictura de familie. Fiul său se născuse anul următor. Și, deși atât soția, cât și fiul dispăruseră acum, ei trăiseră în familie de mulți ani. Aproape douăzeci. Chiar aici. La  Penderris Hall.

Partea cu adevărat nedumeritoare a fost că George și-a iubit istoria familiei. Acest lucru fusese evident în această după-amiază, precum și faptul că era mândru de acele portrete, ajungând înapoi într-o linie neîntreruptă de câteva secole. De ce, atunci, a rupt lanțul neglijând să comande un portret al propriei sale familii?

Se îndreptară în tăcere către salon, cu mâinile încleștate la talie, cu ale lui la spate. Dora se cutremură în interior când se gândi la reacția lui la întrebarea ei despre portretul absent. Se intorsese cu spatele și se îndepărtase grăbit. Chiar dacă se oprise aproape imediat, nu se întoarse spre ea. Și apoi temperamentul i se răsturnase și el se aprinsese. Pentru o clipă părea un străin destul de înspăimântător. O, își revenise foarte repede și i-a cerut scuze. Dar rămăsese cu sentimentul că i se spusese în termeni incerti că

trecutul lui era în afara ei. Și pentru toți ceilalți. Nu părea să existe nicio înregistrare a acestuia, niciun semn, nici o urmă a acestuia.

Cu atâtea cuvinte îi spusese că tot ce se întâmplase în viața lui între vârsta de șaptesprezece și treizeci și cinci sau treizeci și șase nu era treaba ei. Un decalaj imens, întunecat de ani. Și avea dreptate, desigur. Fosta lui căsătorie nu era treaba ei. Cu excepția faptului că el era soțul ei și ar trebui să existe o deschidere între partenerii de căsătorie, nu-i așa?

Și cu excepția faptului că el a determinat-o cumva să-și verse propria istorie a vieții cu toate scheletele și demonii ei înainte ca ei să părăsească chiar Londra.

Dora a mers alături de soțul ei și și-a dat seama că nu-l cunoaște deloc și poate niciodată nu o va face. Căci cum s-ar putea cunoaște un om dacă ar experimenta doar prezentul cu el și nu ar ști nimic din trecut care l-ar fi modelat în persoana lui? Trăise aproape patruzeci și opt de ani de viață înainte ca ea să se căsătorească cu el.

Mintea ei a atins fără să vrea acest episod din biserică, când fratele vitreg al primei ducese îl acuzase pe George că și-a ucis soția. Dora nu a crezut, nici măcar pentru un moment. Si totusi . . . Și totuși, ceva îl provocase pe contele de Eastham să vină la nunta lor pentru a face o astfel de scenă publică.

Ce s-a intamplat? Ce se întâmplase cu adevărat?

Un foc i-a așteptat în salon, în ciuda faptului că a intrat bine în iunie, iar tava de ceai era transportată chiar în momentul în care au ajuns acolo. George a mulțumit celor doi lachei și Dora a zâmbit. I-a plăcut asta la el. Îi plăcea că slujitorii nu erau invizibili pentru el, așa cum păreau să fie pentru atât de mulți oameni care au fost întotdeauna așteptați pe mâini și pe picioare.

- Vremea nu a fost bună cu tine până acum, Dora, nu-i așa? spuse el în timp ce le turnă ceaiul.

„Dar va fi”, a spus ea. „Imagineaza-ți minunarea mea când mă trezesc într-o dimineață pentru a găsi soarele sclipind dintr-un cer albastru pe o mare albastră.”

„Sper să fiu acolo pentru a fi martor”, a spus el.

S-au așezat de ambele părți ale șemineului și au discutat confortabil. Maniera lui era relaxată, plăcută, chiar afectuoasă. Îi zâmbea des și chiar și atunci când nu, ochii îi erau amabili. Iritabilitatea, furia din galerie păreau aproape ca un vis. Dar Dora s-a trezit întrebându-se despre bunătatea lui aproape perpetuă, ochii lui zâmbitori. Erau un fel de scut? Pentru a opri alte persoane să nu vadă? Să vadă lumea și ceilalți oameni așa cum a vrut el să îi vadă, în ciuda a ceea ce a fost închis adânc în el?

Sau își imagina că există întuneric profund în el?

„Am un cadou de nuntă pentru tine”, a spus el după ce și-a așezat ceașca și farfuria goale înapoi pe tavă.

"George!" Vorbi mustrător. „Nu este nevoie să  continui cu daruri abundente. Cadoul tau de nuntă a fost un pandantiv cu diamante și cercei și au fost mai mult decât suficiente. Nu am deținut niciodată nimic la fel de prețios. ”

„Bijuterii!” Făcu un gest respingător cu o mână de parcă nu ar fi nimic de o valoare reală. „Este ceva mai personal, ceva ce cred că îți va plăcea.”

„Îmi plac diamantele mele”, l-a asigurat ea.

„Îți va plăcea asta mai mult.” S-a ridicat în picioare și i-a luat mâna în a lui. „Vino. Lasa-ma sa-ti arat."

Arăta ca un băiat dornic, se gândi ea.

O luă jos și trecu pe lângă ușa camerei pe care o știa că era biblioteca, deși nu văzuse încă în niciunul dintre apartamentele de la parter. S-ar putea să exploreze întreaga săptămână următoare înainte de a vedea totul, sau așa se pare. Se opri în fața ușii de lângă bibliotecă.

„Este sala de muzică”, i-a spus el, cu mâna pe clanța ușii. „Are mai degrabă vedere la grădina de trandafiri decât la mare și am crezut întotdeauna că este o atingere deosebit de inteligentă. A existat întotdeauna doar un pianoforte cu coadă aici, în afară de scaunele care așteaptă publicul. Are un ton excelent și te vei bucura să cânți, cred, ori de câte ori te poți rupe de propriul pianoforte în camera ta de zi. ”

Ea își dădu capul în lateral și își ridică privirea spre el. Întârzia deliberat să deschidă ușa.

„Nu este nici grădina de trandafiri și nici pianoforte cu coadă care sunt cadoul tau de nuntă”, a spus el.

- Atunci scaunele?

El zâmbi și deschise ușa, stând într-o parte, pentru ca ea să-l poată intra în cameră.

Pianofortele cu coadă, care stătea aproape singur în mijlocul unei camere mari, cu tavan înalt, era într-adevăr un instrument magnific. Acest lucru a fost imediat evident pentru Dora. Avea linii elegante, plăcute, iar luciul său înalt strălucea chiar și în lumina plictisitoare care venea prin ferestre. S-a reflectat în podeaua de lemn foarte lustruită. Afară înfloreau trandafiri. Dar ochii ei nu s-au concentrat asupra niciunuia dintre aceste lucruri frumoase.

"Oh." Stătea înrădăcinată într-un loc chiar în interiorul ușii.

O harpă de dimensiuni mari, sculptată elegant și cu modele elaborate și arătând ca și cum ar putea fi din aur solid, stătea pe o parte a pianoforte, un scaun aurit întins spre ea. "A mea? Este a mea?"

- Doar cu condiția să-mi permiți să ascult ocazional ori de câte ori canti, spuse el din spatele umărului ei. „Nu, corectează asta. Nu există condiții. Este un cadou, Dora - cadoul meu de nuntă pentru tine. Da, este a ta. ”

Amintirile anului trecut și prima ei întâlnire cu ducele de Stanbrook au venit în grabă înapoi la ea. Când îi distrase pe oaspeții vicontelui Darleigh la Middlebury Park, cântase mai întâi la harpă înainte de a trece la pianoforte. Toată lumea fusese amabilă și plină de recunoștință, dar ducele - George - se ridicase în picioare când terminase la harpă și scosese scaunul de pian pentru ea. El a fost cel care a condus-o la etaj, în salon, pentru băuturi răcoritoare, după care i-a umplut o farfurie și i-a adus o ceașcă de ceai, înainte de a se așeza lângă ea și de a vorbi cu căldură de talentul ei.

Se îndrăgostise puțin de el în seara aceea, nebuna și impaunata așa părea la vremea aceea.

„Nu am văzut nimic mai magnific. Este o operă de artă ”, a spus ea, traversând camera spre harpă și atingând frumusețea solidă a cadrului său cu respect, înainte de a-și trece ușor degetele peste corzi. O undă moale de sunet le-a urmat mișcarea. N-a îndrăznit nici măcar să intrebe cât costase.

Și era a ei.

„Când eram fată”, a spus ea, „am fost vrăjită de o veche harpă uzată la care nimeni nu cânta vreodată acasă la unul dintre vecinii noștri. Nu mă puteam opri din a-mi trece mâna peste corzile sale doar pentru a auzi sunetul care venea de la ei. Mai mult decât orice în lume, am vrut să scot muzică adevărată din ea. Mama mea a aranjat cu vecinii aceia pentru a-i permite profesorului meu de muzică să mă însoțească acolo în anumite zile și să mă învețe să cânt. Uneori mi-au permis să merg acolo singura și să exersez. Mama l-a convins pe tata să-mi cumpere mica harpă pe care o mai am, cea pe care o luam cu mine când vizitasem bolnavii și bătrânii de la Inglebrook. Nu am mai întâlnit o adevărată harpă până când vicontele Darleigh - Vincent - m-a angajat să-i dau lecții de pianoforte și am văzut-o acolo în sala de muzică din Middlebury Park. Nici în visele mele nu mi-am imaginat că aș avea vreodată una ”.

- Dar acum o ai, spuse el.

Se învârti în jur. Încă stătea chiar în ușă, cu mâinile încleștate la spate, strălucind de plăcere.

"Ce am făcut să merit asta?" îl întrebă ea.

"Stai să văd." Își ridică privirea spre tavanul pictat, aurit, ca și când s-ar fi gândit profund. "Ah, da." Se uită înapoi la ea. „Ai fost de acord să te căsătorești cu mine.”

„De parcă orice femeie cu mintea sa sanatoasă ar fi refuzat”, a spus ea.

- Ah, dar tu nu ești orice femeie, Dora, spuse el în timp ce traversa camera spre ea, și cred că m-ai fi refuzat dacă nu m-ai fi plăcut puțin. Am cumpărat harpa pentru tine, pentru că am crezut că te va face fericita. Și, din motive egoiste. Căci dacă ești fericita, atunci și eu sunt fericit. ”

Dora se simți din nou neliniștită brusc. Căci îi venise din nou gândul în timp ce ea îl privi în ochii lui zâmbitori că era un om teribil, teribil de singuratic. Încă. Și i-a trecut prin minte că el ar putea face față singurătății sale doar dând, făcând fericiți pe alți oameni. Nu primind. Nu știa cum să primească.

Cine îi luase acea abilitate?

Nu trebuia să-i aducă pianoforte aici. Nu avusese nevoie să cheltuiască o avere pe o harpă pentru ea. Se căsătorise cu ea și era bun cu ea. A fost suficient. Oh, a fost mai mult decât suficient.

- Nu trebuie să plângi, spuse el încet. „Este doar o harpă, Dora, și nici măcar nu știi sigur că este una bună.”

Ea ridică ambele brațe și îi cuprinse fața în mâini.

- O, da, spuse ea cu convingere. - Mulțumesc, George. Este cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată. Îl voi prețui toată viața, mai ales pentru că mi l-ai dat. Și poți să mă asculți cântand oricând dorești. Trebuie doar să întrebi - sau să vii când cant singura. Sunt soția ta. Sunt și prietena ta. ”

A făcut ceea ce nu mai făcuse până acum. L-a sărutat. Pe buze. A rămas foarte nemișcat până când ea a terminat, deși buzele lui s-au înmuiat cu ale ei.

„Canti acum pentru mine?” el a intrebat-o.

„Sunt foarte ruginită”, îl avertiză ea. „A trecut mult de o lună de când am cântat ultima dată la harpă la Middlebury. Dar da. Voi canta pentru tine. Bineinteles ca o sa cant."

A ajustat poziția scaunului pentru ea și s-a așezat puțin în spate și într-o parte a ei, în timp ce ea își trase harpa de umăr până când s-a simțit confortabil. Apoi a întins mâinile peste corzi. Harpa ei.

Închise ochii și cânta melodia simplă și bântuitoare a unui cântec popular vechi. Ca majoritatea cântecelor populare antice, a fost frumos și tragic.

Dar viața nu trebuia să fie tragică.

Era?

14

Viața lui George s-a schimbat treptat, dar sensibil în următoarele săptămâni.

În primul rând, era mulțumit de minune. Viața lui a urmat vechea rutină într-o mare măsură - a petrecut câteva ore cele mai multe zile pe pământ, uneori în companie cu administratorul său, alteori singur. Culturile sale crescuseră într-o undă de promisiuni verzi, iar mieii deveneau oi mici, iar oile arătau ca și când ar avea în curând o mare nevoie de tuns. Și-a petrecut timpul în biroul din spatele casei, deoarece îi plăcea să știe exact ce se întâmplă cu fermele sale, în ciuda faptului că avea un steward competent, de încredere.

Diferența era că tot timpul când era ocupat cu propria afacere știa că soția lui era ocupată și în îndeplinirea atribuțiilor sale de stapană a Penderris Hall, chiar dacă ea a recunoscut că menajera și bucătarul ar putea funcționa foarte bine fără ea, ca să nu mai vorbim de majordom. La fel ca el, ea trebuia să cunoască și să înțeleagă funcționarea interioară a casei sale și totuși susținea că slujitorii ar disprețui-o dacă nu arăta un interes. Și mâncărurile sale preferate au fost cu siguranță servite puțin mai frecvent decât înainte, se gândi George, deși nu a avut niciodată vreo reclamație cu privire la ceva ce a servit bucătarul său.

Adevărata diferență era că, atunci când nu era la serviciu, orele nu mai erau lungi și goale. Căci avea un însoțitor constant, cu care putea discuta despre evenimentele zilei și despre orice alt subiect care i se întâmpla. Avea un tovarăș cu care putea să stea liniștit ore în șir în timp ce citeau amândoi sau în timp ce citea și ea, mai productivă decât el, broda sau croșeta sau facea imprimeuri. Uneori îi citea cu voce tare. Avea un tovarăș care își împărtășea plăcerea în scrisorile care apăreau adesea lângă farfuria lui de mic dejun - și acum și a ei. Au căpătat obiceiul de a-și citi cele mai multe scrisori cu voce tare.

Sophia și Vincent mai publicaseră o altă carte pentru copii - o altă aventură a lui Bertha și Dan cel orb; A doua sarcină a Sophiei părea să se desfășoare bine - la fel ca și cea a lui Chloe, Samantha și Agnes; Imogen și Percy rămăseseră la Londra pentru o vreme mai mult decât plănuiseră, deoarece numeroasele rude ale sale, aproape fiecare bărbat și femeie, au presupus că vor fi încântați să fie adunați în fericirea lor de după luna de miere, deși erau deja un cuplu căsătorit ferm si cu vechime deja - Percy scrisese acea scrisoare specială; lui Melody Emes îi ieșeau primii dinți și Hugo se întreba dacă va mai ști vreodată în această viață ce inseamna să doarmă - se pare că a mers pe jos cu bebelușul noaptea, astfel încât dadaca care a fost plătită să îndeplinească sarcina să se poată odihni; Bunicul galez al Samanthei își revenise din frigul pieptului care îl trăsese de înainte de Crăciun; Doamnei Henry, fosta menajeră a lui Dora, i se oferise angajare temporară la Middlebury Park; Mama Dorei încă se lăuda cu minunea din acea zi când ambele fiice ale ei o vizitaseră și trimiseseră două scrisori până acum. În ambele, ea explicase cât de fericită fusese când a văzut că crescuseră până la a fi atât de frumoase doamne și că amândouă făcuseră căsătorii fericite și avantajoase.

Percy raportase într-un post-scriptum al scrisorii sale pe care George l-ar fi tinut secret de Dora dacă nu ar fi fost ea care ar fi citit-o cu voce tare că contele de Eastham, după ce și-a revenit din indispoziția sa, s-a dus acasă în Derbyshire. George se întrebă în sinea lui dacă va fi ultima veste pe care ar fi auzit-o despre fostul său cumnat. Dora nu a făcut niciun comentariu decât pentru a ridica sprâncenele și a pune o întrebare dintr-un cuvânt.

"Indispoziție?"

„Aparent”, a spus George vag și, în afară de o privire lungă și dură, s-a mulțumit să o lase asa.

Și a existat muzica care acum i-a umplut viața. Abia a trecut o zi în care nu cânta la pianoforte în camera de zi sau la harpa din sala de muzică - sau ambele. Uneori a cântat la pianul cu coadă, deși în curând l-a pronunțat ușor dezacordat, lucru care nu i-a fost evident propriei urechi. El nu a citit niciodată în timp ce ea canta. Muzica pe care a produs-o a fost plăcută în sine, dar efectul liniștitor pe care l-a avut asupra lui a fost pură bucurie. Și asta a avut mai mult de-a face cu ea decât cu muzica în sine. În degetele sale era adevărat talent, dar în sufletul ei era o frumusețe profundă. Nu văzuse niciodată pe cineva atât de absorbit de interpretarea ei, cum soția lui era imediat ce începuse. Se îndoia că avea vreo idee cât de grațioasă ar fi prezentat o figură în timp ce se îndrepta ușor spre muzică - sau cât de frumoasă era fața ei în timp ce cânta.

Nopțile lui erau pline de plăcere și mulțumire. Nu au făcut întotdeauna dragoste și atunci când au făcut-o nu a fost întotdeauna cu o pasiune acerbă. Într-adevăr, rareori era, deși îi aducea întotdeauna plăcere nealiată, la fel ca și ei, era sigur. Dar chiar și atunci când nu făceau dragoste, ea se mulțumea să se întindă în brațele lui și să doarmă toată noaptea înghesuita în el. Uneori, el reținea somnul doar astfel încât să poată savura senzația caldă a ei, mirosul părului și pielii ei, sunetul moale al respirației ei. Propria lui soție în propriul pat - dar nu la fel de impersonală ca asta. Dora în patul lor.

Și apoi au existat și celelalte schimbări din viața lui.

În afară de un mic nucleu de vecini pe care George îi considerase de multă vreme prieteni, nimeni nu îl vizitase neinvitat de ani de zile, la fel cum nu vizitase pe nimeni în afară de acei prieteni. Acum, un număr mare de oameni au venit, după cum era cuvenit, să-i aducă omagii noii ducese de Stanbrook. Prietenii lui au venit, la fel ca și cei care erau cunoscuți prietenoși pe care îi întâlnea regulat la biserică sau pe strada satului. Au venit oameni pe care abia îi cunoștea, la fel și câțiva dintre cei care erau dușmanii săi, deși inamic era un cuvânt mult prea dur în majoritatea cazurilor. Erau în mare parte doamne care fuseseră prietene ale lui Miriam, deși mai puține prietene, probabil, decât personae cu care se insotea in plimbari, lingusitori, femei care se lăsaseră atrase de rangul și frumusețea ei mari și se pregăteau în fața vecinilor lor pentru că erau prietenii și confidenții speciali ai dragii. ducese. Erau aceleași doamne ca cele care se agățaseră de cuvintele lui Eastham după moartea lui Miriam - deși el fusese Meikle atunci, nu moștenise de la tatăl său până mai târziu - și îl privisera pe George însuși ca pe un criminal . Poate că încă au făcut-o.

Toți acești oameni au venit și, potrivit Dorei, vizitele trebuiau returnate. El a pus la îndoială ideea, dar ea a insistat că faptul de a fi ducesă nu o pune mai presus de dictatele comportamentului social curtenitor.

„În plus, îi explică ea„„ vecinii sunt importanți, George. Ar trebui să-și cultive întotdeauna părerea bună atunci când se poate face acest lucru fără a-și compromite principiile. Uneori vecinii pot deveni prieteni, iar prietenii sunt prețioși. ”

Cuvintele ei i-au dat o perspectivă asupra singurătății pe care trebuie să o fi simțit când s-a mutat la Inglebrook, o femeie necăsătorită, la vârsta de treizeci de ani. Cu toate acestea, când a cunoscut-o ani mai târziu, ea fusese bine stabilită și respectată în comunitate.

Nu a însoțit-o la toate vizitele pe care le-a facut , dar la unele. Și, deși a existat plictiseală în a purta o conversație politicoasă cu oameni cu care avea puțin în comun, a fost atins de satisfacția cu care au fost

primiți aproape peste tot. Și era mândru de soția sa, care s-a comportat cu demnitatea noului său grad și totuși cu accesibilitatea caldă a domnișoarei Debbins, care fusese până de curând. În general, era plăcuta, a văzut el, iar realizarea l-a încălzit. Miriam nu fusese placuta. Ca întotdeauna, s-a scuturat de comparațiile neinvitate.

Și și-a făcut doua prietene adevărate. Una a fost doamna Newman, soția vicarului, o creatură ușor decolorată de vârsta ei, care a înflorit cumva într-o animație caldă când Dora a vorbit cu ea. Cealaltă era Ann Cox-Hampton, soția unuia dintre prietenii lui George. La prima lor întâlnire, cele două doamne au descoperit interese similare în cărți, muzică și lucrări de ac și au vorbit fericit, așezate una lângă alta pe o canapea, în timp ce George și James Cox-Hampton, eliberați de necesitatea de a menține conversația generală, au vorbit despre culturi și vite și piețe și curse de cai.

În acele săptămâni de schimbare și mulțumire care au urmat revenirii sale la Penderris, George a respins amintirea acelei prime după-amiaze, când făcuse greșeala de a o duce pe Dora la galeria de portrete. De atunci nu mai fuseseră acolo și de atunci nu se mai referiseră la trecut. Poate că, uneori se gândea el, ar putea fi cu adevărat lăsat în spatele său și uitat sau, dacă acest lucru era imposibil, cel puțin ar fi trimis într-un colț îndepărtat al memoriei sale, unde nu ar avea niciun impact asupra prezentului său.

Prezentul a fost într-adevăr foarte dulce.

* * *

Într-o anumită după-amiază, Dora plătea singură după-amiaza. Deși știa că George a vizitat cu ea mai mulți vecini cu ea decât o făcuse vreodată înainte, ea știa, de asemenea, că era ceva ce nu-i plăcea cu adevărat. S-ar putea să nu fi venit ea însăși astăzi, deoarece soarele strălucea și aerul era cald și plaja a făcut semn. Dar îi spusese doamnei Yarby duminică la biserică că o va vizita astăzi dacă va fi convenabil, iar doamna o asigurase că într-adevăr așa este și că va aștepta cu nerăbdare vizita Inaltimii Sale. Primul gând amuzat al Dorei la sosirea ei a fost că era un lucru foarte bun că George nu venise cu ea, pentru că în mod clar doamna Yarby, avertizată, făcuse un eveniment cu E majuscul din viitoarea vizită.

Menajera, arătând de parcă fiecare centimetru de uniformă ar fi fost apretată nemilos, a condus-o pe Dora în sufragerie, a deschis ușa și a anunțat-o. Stând mândră în mijlocul camerei, ca și cum ar fi anticipat momentul de ceva vreme, se afla doamna Yarby, îmbrăcată în veșminte de după-amiază, care nu ar fi permis o a doua privire într-un salon din Londra, dar cu siguranță a făcut-o într-un sat de țară. . Așezate în jurul camerei, dar ridicându-se în picioare aproape ca una cu un foșnet de mătase și muselini erau alte cinci doamne, arătând ca și cum ar fi pe cale să plece la o petrecere în grădină cu regalitatea.

Trei dintre cele cinci fuseseră la Penderris Hall, dar poate că nu-și dăduseră seama că Dora intenționa în cele din urmă să returneze vizita fiecăruia. Poate că doamna Yarby îi convinsese că fusese aleasă pentru o atenție specială.

Dora a acceptat cu un zâmbet saluturile repetate ale gazdei sale - dl. Yarby, ghici ea, se dusese în altă parte sau fusese alungat de când Dora arătase clar că ducele nu va fi cu ea. I-a zâmbit și fiecăreia dintre celelalte doamne și și-a înclinat capul când a fost prezentată celor două pe care nu le mai întâlnise până atunci. Îi părea încă un pic ciudat să i se adreseze „Excelența Ta" și să fie tratată ca și cum ar fi fost o creatură în afară de ei.

Cu toate acestea, George, fără nici o aroganță conștientă, a dat o asemenea deferență de la sine.

Salutările s-au încheiat, Dora a fost condusă la scaunul de onoare de lângă șemineu cu cărbunii săi aprinși, iar tava de ceai a fost transportată aproape imediat - sau, mai bine zis, tăvile de ceai. Un serviciu de ceai argintiu strălucea pe primul cu ceea ce era cu siguranță cel mai bună porțelan. Mâncărurile somptuoase l-au acoperit pe celălalt, inclusiv sandvișurile fără crustă, cu mai multe umpluturi diferite, prăjituri și produse de patiserie și tarte de mere, mirosind a scorțișoară și biscuiți cu friscă batută și gem de căpșuni. Bucătarul familiei Yarby trebuie să fi fost ocupat de duminică, se gândi Dora.

Vremea a oferit un subiect de conversație plină de spirit timp de zece minute. Întrebările despre sănătatea dragului duce au murit la sfârșitul altor cinci. După aceea, toate doamnele s-au adresat mâncării de pe farfurii și au zâmbit puternic, ca și când ar fi perfect în largul lor.

Doar eu sunt, a vrut să spună Dora. Dar, bineînțeles, „doar eu" eram acum ducesă și, într-adevăr, putea înțelege foarte bine ce simțeau aceste doamne când își amintea cât de îngrozită fusese anul trecut, când ea și Agnes au fost invitate să ia masa la Middlebury Park cu vicontele și Lady Darleigh și toți oaspeții lor, fiecare dintre ei avea titlu și unul dintre ei era duce - ducele de Stanbrook.

S-a apucat să o facă pe doamna Yarby și oaspeții ei mai confortabili punând întrebări - despre ei, despre copiii lor, despre viața satului, despre portul frumos de mai jos. Și-a putut aminti că mama ei o învățase când era o tânără timidă care abia începea să fie admisă la întrunirile adulților. În principal, explicase mama ei, oamenilor le place să vorbească despre ei înșiși. Secretul unei bune conversații a fost să îi inducă să facă exact asta și apoi să pară interesați de ceea ce aveau de spus. Dar nu doar pentru a părea interesată, Dora adăugase singură în anii următori. Oricine trebuia de fapt să fie interesat.

Oamenii erau aproape invariabil interesați când cineva îi asculta cu adevărat. Toată lumea era atât de diferită de ceilalți.

Tăcerea rigidă și incomodă a fost în curând înlocuită cu vorbe animate și râsete și, inevitabil, conversația generală s-a rupt în tête-à-têtes mai mici, iar Dora nu a mai simțit că ea este centrul atenției tuturor, mai degrabă ca și cum ar fi fost o specie separată.

- Ducele, soțul tău, este un prieten drag al meu, spuse doamna de lângă ea.

"Oh?" Dora a zâmbit politicos și a făcut un efort pentru a-și aminti numele doamnei - era una dintre persoanele pe care nu le mai întâlnise până astăzi. Ah, era doamna Parkinson.

"Da." Doamna Parkinson a zâmbit grațios. „Am avut plăcerea să i-o prezint pe cea mai draga prietena a mea ducelui și a ilustrilor sai oaspeti la Penderris Hall acum câțiva ani. Ea și cu mine ne-am făcut debutul împreună când eram fete și în curând am devenit inseparabile. S-a căsătorit cu vicontele Muir. Aș fi putut să mă căsătoresc cu un om cu un titlu și mai impresionant dacă aș fi ales așa - aveam destule oferte, știe Dumnezeu. Dar, în schimb, m-am căsătorit cu domnul Parkinson din dragoste - era un frate mai mic al lui Sir Roger Parkinson, știi. Domnul Parkinson a murit acum câțiva ani și m-a lăsat într-o stare

de colaps nervos și de inimă, iar draga meu Gwen, care era și văduvă până atunci, deși nu cred că și-a simțit pierderea la fel ca mine, a venit sa rămâna cu mine ca să ma sprijine. „Orice în lume pentru tine, cea mai dragă a mea Vera, au fost primele ei cuvinte în ziua în care a ajuns în trăsura fratelui ei, contele de Kilbourne. În timp ce era încă cu mine, am prezentat-o la Penderris Hall, iar baronul Trentham a plăcut-o și s-a căsătorit cu ea - deși înțeleg că nu s-a născut cu titlu. Nici el nu a l-a moștenit de la tatăl său. Într-adevăr, se spune că tatăl său era în comerț. Biata mea Gwen - îndrăznesc să spun că a tăcut foarte mult despre asta până după ce s-a căsătorit cu ea. A scăzut sever in rang. ”

O, dragă, gândi Dora în tăcere.

„Trebuie să fii foarte mulțumită că ai participat la întâlnirea lor”, a spus ea. „Lordului Trentham i s-a acordat baronia de către Prințul de Țara Galilor, acum rege, după ce a condus un atac  cu succes în Portugalia. Este unul dintre marii noștri eroi de război. ”

- Da, bine, dacă spui asta, spuse doamna Parkinson. „Deși cineva se întreabă cum un bărbat care nici măcar nu este un gentleman născut ar fi putut fi ofițer și de ce i s-a permis să conducă un atac atunci când trebuie să fi existat o duzină de domni care ar fi fost perfect dispuși să o facă singuri fără a cere orice recompensă. Domnii nu se comportă cu o asemenea vulgaritate, nu-i așa? Lumea noastră nu mai este ceea ce era, Excelenta Voastră, pentru că sunt sigura că ați fi de acord. Domnului Parkinson i-a plăcut să spună că nu vor trece mulți ani până când nu vom avea gloata în Parlament. La acea vreme nu l-am crezut, dar acum nu sunt atât de sigura că nu avea dreptate. Nu pot decât să sper că Gwen este mulțumită de decizia ei impulsivă de a se căsători sub nivelul ei, sunt sigură. ”

„Cred că amândoi sunt extrem de fericiți”, a spus Dora și s-a gândit să pună o întrebare despre stimatul domn Parkinson, care ar putea transforma conversația pe o altă cale. Dar doamna a vorbit prima.

„Am fost foarte supărată pentru dumneavoastra, Doamnia Voastră”, a spus ea vocea ei brusc mai blândă și mai încrezătoare, „când am auzit despre întreruperea nunții tale”.

Ah.

Dar fusese prea mult să spere, presupuse Dora, că o asemenea bârfă sălbatică nu ar fi călătorit din Londra nici înainte de a face asta. Cu toate acestea, cu siguranță nu era prea mult să spere că nimeni nu va fi suficient de prost crescut pentru a menționa acest lucru în auzul ei sau a lui George.

„Mulțumesc”, a spus ea, „dar a fost o supărare foarte mică într-o zi altfel perfectă”.

Doamna Parkinson își puse o mână pe braț și se aplecă mai aproape.

„Te admir pentru că ai reușit să-ti pui o față curajoasă, ducesă”, a spus ea, „deși sunt încrezătoare că nu ai nimic de care sa te temi”.

Dora s-a uitat cu ascuțit la mâna care i se sprijinea pe braț și apoi la fel de clar în sus pe fața doamnei Parkinson.

"Frică?" a spus ea și a auzit frigul în propria voce.

Doamna Parkinson și-a scos mâna destul de grăbită de pe brațul Dora. Culoarea i-a pătat obrajii, iar ochii ei au înregistrat mai întâi supărare și apoi. . . răutate? Dar gura ei a zâmbit dulce.

„Era o doamnă care inspira pasiune tuturor bărbaților care o priveau”, a spus ea. „Deși nu si-a pus ochii niciodată în mod deliberat asupra vreunuia. Prima ducesă, vreau să spun. Era blondă și cu ochii albaștri, înaltă și zveltă și cu totul mai frumoasă decât orice femeie are dreptul să fie. Aș fi putut fi geloasa pe ea dacă nu ar fi fost și cea mai dulce persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Ducele o adora și o păzise gelos. Nimeni nu putea să o privească fără să-i atragă mânia. El chiar i-a urât pe cei din familia ei, deoarece ei o iubeau și doreau să o viziteze aici și să o facă să îi viziteze acasă. A ajuns la punctul de a interzice propriului ei frate să vină la Penderris și de a-i interzice propriului fiu să meargă și să stea cu unchiul și bunicul său, deși l-au dorit pe băiat. Cu toate acestea, el chiar l-a urât pe băiat pentru că pentru ducesă soarele a răsărit și a apus asupra lui. Declar că niciodată o mamă nu a iubit atât de mult un copil. Ea a fost inconsolabilă când a murit după ce ducele insistase să-și cumpere comisionul și să-l împacheteze în Peninsulă și chiar în dinții pericolului. Își împietrise inima împotriva tuturor rugăminților jalnice ale bietei mame a băiatului. Chiar dacă nu a împins-o peste acea stâncă, el a ucis-o totuși. Dar îndrăznesc să spun că cele mai rele pasiuni ale sale au murit odată cu ea. De atunci a fost un om diferit. Ești cu totul alt fel de femeie, desigur. ”

Dora încerca cu disperare să se gândească la un mod de a reduce la tăcere femeia. Ar fi sărit în picioare și ar fi înăbușit-o destul de ferm dacă nu ar fi fost pe deplin conștientă de celelalte doamne din jurul lor, toate vorbind și râzând deodată, se pare. Dar, din fericire, doamna Yarby a venit în cele din urmă în ajutor.

"Doamna. Parkinson ”, a spus ea destul de tăios,„ vei fi destul de plictisitoare pentru Excelenta Sa prin monopolizarea atenției ei ”.

Doamna Parkinson îi întoarse un zâmbet dulce gazdei sale. „Îi povesteam Excelentei Sale despre vremea când faceam pe petitoarea la Penderris Hall pentru cea mai draga prietena a mea, care era încă vicontesa Muir la acea vreme”, a spus ea.

„După cum am auzit”, a remarcat doamna Eddingsley, „doamna l-a întâlnit pe lordul Trentham în timp ce mergea singură și își răsucea glezna când a pășit din greșeală pe terenul Penderris. A venit peste ea și a dus-o la casă. Mereu am crezut că este o poveste deosebit de romantică, cu un final fericit. ”

- Ai dreptate, doamnă Eddingsley, spuse doamna Parkinson. „Dar draga mea Gwen nu și-a pierdut timpul în chemarea mea și a implorat să o aducă înapoi la mine acasă, atât de jenată că a fost prinsă pe pământul ducelui. Cu toate acestea, am fost destul de înțeleapta ca să insist ca ea să rămână la Penderris în timp ce glezna i se vindeca. Mi-a fost foarte clar că dragostea adevărată avea nevoie de o mână de ajutor. ”

Câteva dintre doamne au chicotit.

Ce groază absolută de femeie, se gândi Dora. Se întrebă ce naiba a determinat-o pe Gwen să vină să stea cu ea. Totuși, a avut un lucru bun, sau probabil că nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Hugo. Cât de ciudate ar putea fi răsucirile sorții.

„Prima dată când soțul meu m-a dus pe plajă”, a spus Dora, „mi-a arătat căderea abruptă a pietrelor în care s-a întâmplat acel accident și stânca adăpostită pe care Lord Trentham stătea când a fost martor la el”. Le-a zâmbit tuturor doamnelor. „Nu este o minune să trăiești aproape de nisipurile aurii și de mare? Mă simt minunat de binecuvântata, că am trăit toată viața pe uscat ”.

După cum spera, mai multe doamne au avut ceva de spus despre acest subiect, iar conversația a rămas generală până când Dora s-a ridicat pentru a-și lua la revedere. Deși fusese ultima care a ajuns, a înțeles că nimeni nu va face nicio mișcare de a pleca până nu va face asta. I-a mulțumit doamnei Yarby pentru ospitalitate, a zâmbit în timp ce le-a spus tuturor celorlalți o după-amiază bună și a plecat să scape.

A fost regretabil că s-a gândit la plecarea ei ca la o evadare, s-a gândit în timp ce era transportată înapoi acasă, în landou. Doamna Yarby se străduise să o distreze cu stil, iar celelalte doamne fuseseră amabile și măgulitoare de respect.

Dar femeia aia! O, rai milostiv, femeia aia.

Doamna Parkinson era o plictisitoare și o slugarnica care barfea si injosea pe altii - și acestea erau calitățile ei bune. Ce naiba încercase să realizeze cu ultimele lucruri pe care le spusese? Femeia abunda ciudă? Dar de ce? Din cauza răutății? Dar de ce? Dacă Dora ar fi putut să-și oprească urechile, ar fi făcut-o. Ca un copil, ar fi fredonat puternic în timp ce o făcea. Dar fusese imposibil având în vedere unde se afla, iar acum se temea că gândurile și visele ei vor fi bântuite de toate micile detalii urâte pe care doamna Parkinson le-a comprimat cu măiestrie în acel minut sau două.

În timp ce landoul se apropia de casă, Dora putea vedea că George stătea în partea de jos a treptelor din fața ușilor din față, urmărind cum vine. Părea foarte familiar, cu mâinile încleștate în spatele lui, cu fața strălucind de plăcere.

Nu a așteptat ca vizitiul să coboare din cutie, ci a deschis ușa trasurii, a coborât treptele și a ridicat ambele mâini după ale ei.

„Mi-a fost dor de tine”, au spus împreună în timp ce ea cobora și amândoi au râs.

Dora își ridică fața după sărutarea lui. El a ezitat pentru cel mai scurt moment, în timp ce ea și-a amintit că erau în prezența slujitorilor și că ar trebui să se comporte cu mai mult decor.

O sărută încet pe buze.

„Sunt atât de fericită că sunt acasă”, i-a spus ea.

15

Ea i-a spus în timpul cinei despre vizita ei la doamna Yarby.

„Oricine ar crede”, a spus ea, „că sunt cineva special”.

- Dar tu ești, o asigură el. „Și, în plus, ești ducesă.”

Asta a făcut-o să gândească - și apoi să râdă încântată.

- Ești un măgulitor, George, îi spuse ea, dând un deget în direcția lui.

El i-a povestit despre după-amiaza lui, pe care nu o petrecuse pe plajă, deoarece ea nu fusese cu el. Mersese de-a lungul promontoriului și aproape că își pierduse pălăria în vânt.

„Sunt foarte bucuros că nu am făcut-o”, i-a spus el. „Aș fi arătat ușor nevrednic alergând după ea prin parc. Ducii nu sunt niciodată nedemni, știi. ”

Îi plăcea să râdă.

Și totuși era ceva. . . A fost acolo toată cina și a fost acolo după ce s-au retras în camera ei de zi. A ales să cânte ceva destul de melancolic pe pianoforte. Nu l-a recunoscut și nu a întrebat. Acel ceva era încă acolo după ce ea se așezase dincolo de vatră de el și el aprinsese focul, chiar dacă era vară și ziua fusese una călduroasă. Au citit o vreme. Cel puțin asta era ceea ce făceau aparent. Dar el a continuat să arunce o privire spre ea. Era aproape sigur că nu întoarse o singură pagină.

Ea ridică privirea, îi atrase atenția și zâmbi. "O carte bună?" îl întrebă ea.

- Da, spuse el. "Si al ta?"

"Da."

El și-a închis-o pe a sa, ținând un deget în pagină pentru a-și marca locul. Nu a mai spus nimic. Experiența îl învățase că tăcerea atrăgea adesea confidențe atunci când cealaltă persoană avea în mod evident ceva în minte. Și Dora avea în mod clar ceva pe al ei.

Sunt atât de fericită că sunt acasă, îi spusese ea la întoarcerea din sat. Dar nu exista o fericire reală în tonul ei - sau chiar simplă oboseală după o după-amiază plină. Mai fusese altceva, ceva care se învecina cu disperarea. Și ea îl initiase pe sărut în timp ce erau în plină vedere pe terasă cu servitori în jurul lor. Asta nu era ca ea.

A întors o pagină pentru prima dată, dar apoi a închis cartea cu o clipă decisivă.

„Am cea mai bună autoritate”, a spus ea, „că ești un prieten drag al doamnei Parkinson”.

"Ce?"

„Totuși, nu cel mai drag prieten al ei”, a adăugat ea, ridicând un arătător. „Acel loc din inima și stima ei este rezervat lui Gwen. Doamna Parkinson ți-a prezentat-o tie și colegilor tăi Supraviețuitori aici, înțeleg, și a fost o petitoare potrivita pentru ea și Hugo. ”

Asta îi fusese în minte? Nu, nu a crezut. Dar oricum era amuzat.

„Și cea mai bună autoritate a ta a fost însăși doamna, presupun?” el a spus. „Există cel puțin un adevăr în ceea ce ți-a spus. Într-adevăr, s-a asigurat foarte mult că Gwen a rămas aici după ce și-a luxat glezna, spre dezaprobarea lui Gwen însăși, care a fost mortificată de perspectiva de a impune unei case private prezenta unor străini. Totuși, cred că motivul doamnei Parkinson a fost altceva decât potrivirea. Ea a văzut în situația dificilă a lui Gwen un mod de a se încurca cu mine și cu oaspeții mei, toți, cu excepția lui Imogen, erau bărbați frumoși cu titluri și averi și niciunul dintre ei nu era căsătorit la acea vreme. Era extrem de atentă la cea mai draga prietena a ei din lume și venea aici în fiecare zi și stătea câteva ore. Cred că Flavian avea distincția de a fi preferatul ei. Erai în mare pericol să nu-l ai drept cumnat, Dora. ”

„Ceea ce scapă cu totul de înțelegerea mea”, a spus ea, clătinând încet din cap, „este motivul pentru care Gwen rămânea cu o femeie atât de îngrozitoare, în primul rând”.

„Se pare că s-au cunoscut ca fete care debutează în societate”, a spus el, „și au continuat după aceea un fel de corespondență. Când doamna Parkinson și-a pierdut soțul, cred că lui Gwen i-a părut destul de rău pentru ca ea să-i ofere compania pentru o vreme. Cred că a ajuns să-și regrete bunăvoința la scurt timp după sosirea ei, dar în cele din urmă a fost răsplătită când și-a răsucit glezna deja șchioapă pe pământul meu și un anume uriaș blând a coborât din rândul stâncilor pentru a o scoate și a o duce aici. ”

„Nu există adevăr în prima afirmație a doamnei Parkinson?” îl întrebă ea. „Nu este prietena ta dragă?”

A scuturat din cap. - Vai, spuse el.

Se lăsă pe spate în scaun, își încrucișă brațele peste stomac și își apucă coatele. Zâmbetul ei a dispărut. Și știa că ea venea la ea - orice ar fi.

„M-a compatimit”, a spus ea, „pentru întreruperea nunții noastre”.

"Ah." Își scoase degetul din carte și așeză volumul pe masa de lângă el. „Presupun că era inevitabil ca cuvântul unei scene atât de dramatice să ajungă aici. Sper că nu a spus nimic altceva care să te supere. ”

Dar știa că trebuie sa fi fost spus si altceva. Trecutul pur și simplu nu ar muri și l-ar lăsa singur, nu-i așa? Nu mai vorbiseră despre asta din acea groaznică zi din galerie și fuseseră fericiți. Viața fusese bună. Dar iată-l din nou.

O putea vedea ezitând înainte de a vorbi.

„Cred ca”, a spus ea, „eram consolată pentru că nu puteam inspira nicio mare pasiune în tine - din cauza vârstei și a aspectului meu, presupun. Nu este un lucru rău să fii de vârstă mijlocie, simpla și neatractiva, totuși, pentru că aparent devii fierbinte și gelos si posesiv și poate chiar violent când simți un atașament pasional față de o femeie. Macar . . . Cred că asta este ceea ce presupunea doamna Parkinson. Cred că a încetat să mă placă atunci când nu am fost de acord cu insinuările ei că Hugo era un parvenit vulgar și Gwen s-a căsătorit sub nivelul ei social. ”

Vorbea încet și destul de tonifiat, cu ochii pe focul pe moarte.

George își întinse degetele în poală, le înfășură în palme și le relaxă din nou.

„Nu trebuie să ai o mare credință în ceea ce are de spus doamna Parkinson, Dora”, a spus el. „Chiar și din ceea ce mi-ai spus, pot vedea că cuvintele ei erau pline de contradicții. Nu te-am tratat cu nicio

poveste de dragoste sau pasiune de la căsătoria noastră, dar am o profundă considerație pentru tine. Vârsta și aspectul tău te fac mai draga mie decât dacă ai fi o tânără fată de o tinerețe orbitoare. Ești frumoasă pentru mine și ai tocmai vârsta potrivită pentru a-mi fi tovarășa și prietena. Ești perfecta în toate privințele ca iubita a mea. ”

- Nu am crezut-o, îl asigură ea, întorcându-și privirea spre el, încruntându-se între sprâncene. „Este o persoană răutăcioasă, urâtă, una dintre cele mai neplăcute persoane pe care a fost vreodată nenorocirea mea să o întâlnesc. Sunt fericita cu căsătoria noastră așa cum este, George. Nu-mi pot imagina că ești gelos, posesiv sau violent. Ești tot ce este opus, de fapt. Nu te agăți de ceea ce iubești. Îi dai în schimb aripi și îl lași să zboare. Trebuie doar să știu și să vorbesc cu colegii tăi Supraviețuitori pentru a înțelege asta. ”

Îi venea ciudat să plângă. „Și apoi mi-aș dori să nu fi zburat”, a spus el.

„Nu, nu este adevărat pentru tine.” Își lăsă capul pe spate pe scaun și îl privi cu blândețea a ceea ce nu putea fi decât afecțiune. Fruntea ei dispăruse. „Ți-e dor de prietenii tăi când sunt departe. Te simți chiar un pic singuratic fără ei. Dar nu iti doresti absolut să ii fi făcut atât de dependenți de tine încât ar fi nevoie să fie încă aici, locuind la Penderris. Ești fericit cu independența și fericirea lor. Nu are rost să o refuzi chiar dacă te simți atât de înclinat. Te-am văzut cu ei. Și mi-ai dat aripi cu darurile tale de pianoforte și harpă. Sunt chiar mai mult decât parțial împăcata cu mama mea pentru că m-ai încurajat să o vizitez și să vorbesc cu ea. Cu toate acestea, nu voi zbura. Nu vreodată, pentru că m-am căsătorit cu tine și ești bun cu mine. O să rămân.

Ochii ei rămăseseră asupra lui, în timp ce el o privea constant înapoi și știa cu oarecare uimire că ea spunea adevărul. Dar de ce uimire? Se căsătorise cu ea, astfel încât să aibă un tovarăș de-o viață, cineva al său care să rămână. Dar . . . ea spusese „pentru că nu aș putea dori niciodată să te părăsesc”. Nu i se oferise niciodată un cadou atât de neprețuit. Cum ar putea îndrăzni să o accepte fără să se agațe disperat de ea?

„Sper”, a spus el, „nu-ți dau niciodată motive să regreți acea promisiune”.

„Contele de Eastham trebuie să-ți fi iubit foarte mult soția”, a spus ea.

Degetele i se înfășură din nou în palme. A simțit o sclipire de durere când una dintre unghii a pătruns în piele. Ce-?

„Sora lui trebuie să-i fi fost foarte dragă”, a spus ea. „Numai asta ar explica să meargă la Londra și să ne întrerupă nunta la fel ca el. Trebuie să fi fost foarte supărat să afle că erai pe cale să te recăsătorești. Nu a fost deloc bine făcut de el să reacționeze așa cum a făcut el. Într-adevăr, a fost șocant de rău pentru el. Dar când emoția devine cea mai bună dintre noi, cu toții ne putem comporta prost. Poate că cel mai bine ar fi să-i dai beneficiul îndoielii și să-l ierți. Îndrăznesc să spun că regretă profund ceea ce a făcut atât de impulsiv. Pot să-i scriu? Sau asta i-ar provoca doar mai multă durere? ”

A inspirat brusc și a lăsat respirația să iasă mai încet. „Aș prefera foarte mult să nu o faci, Dora”, a spus el. „S-ar putea să ai foarte bine dreptate. Îi plăcea Miriam și ea pe el. Îi era greu să creadă că s-ar fi putut sinucide. A fost mai ușor, presupun, să creada că am împins-o, mai ales că el și cu mine nu ne-am plăcut niciodată în mod deosebit ”.

„I-ai interzis să-ti viziteze soția aici?” întrebă ea, încruntându-se, cu vocea tulburată. „Și ai refuzat să-i permiți fiului tău să-și viziteze bunicul și unchiul acasă?”

Oh Doamne!

„Niciodată acesta din urmă”, a spus el, „și nu întotdeauna prima. Când am făcut-o, existau motive. Nu am avut o căsnicie fericită, Dora, Miriam și eu. Am fost forțați să ne căsătorim când eu aveam șaptesprezece ani și ea avea douăzeci. Tatăl meu era pe moarte și, dintr-un motiv nebunesc, a vrut să mă vadă căsătorit înainte să plece, iar tatăl ei a crezut că este timpul să ia un soț. Am întâlnit-o pentru prima dată când i-am propus căsătoria - în prezența tatălui ei și a mea. Am întâlnit-o pentru a doua oară la nunta noastră a doua zi - licența de căsătorie fusese deja procurată ”.

- Era frumoasă, spuse Dora.

Ah, doamna Parkinson chiar i-a umplut urechile. Se întrebă ce făcuseră celelalte doamne în timp ce femeia se confruntase cu Dora. Cu siguranță, doamna Yarby nu ar fi permis ca astfel de discuții să rămână necontrolate în salonul ei, dacă ar fi auzit-o.

„Incredibil de frumoasa”, a spus el. „A fost una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată”. Dar nu o zecime la fel de frumoasa pentru el ca a doua soție. Cuvintele ar fi sunat forțat și fals dacă le-ar fi spus cu voce tare, totuși.

„Ai cumpărat comisionul fiului tău și l-ai trimis în Peninsula împotriva dorințelor ei?” ea a intrebat.

Simți o dorință bruscă de a avea gâtul doamnei Parkinson între cele două mâini ale sale.

„Împotriva ei, da”, i-a spus el. „Dar nu împotriva lui”.

„Îmi pare foarte rău”, a spus ea. - Că a murit, vreau să spun.

A tras adânc aer în piept și a ținut-o o vreme înainte să o lase să plece. „Uneori cred,” a spus el, „că Brendan nu a avut nici dorința, nici intenția de a se întoarce în viață din Peninsulă. Și aceasta este povara pe care trebuie să o port asupra sufletului meu, atâta timp cât am respirație în corp, Dora. Poate că acum întrebările tale s-au încheiat. ”

Se ridică în picioare și ieși din cameră fără să se uite înapoi.

Au trecut multe ore mai târziu până s-a culcat. Într-adevăr, se așteptase pe jumătate să se arate zorile la orizontul estic când își întoarse drumul de-a lungul promontoriului. Dar era încă întuneric după ce își aruncase hainele și își croise drum în camera de dormit. Se aștepta să găsească patul gol. Dar era ghemuita în centrul lui, adormită profund, cu un braț aruncat pe jumătatea lui.

Stătea în întuneric, privind-o multe clipe înainte de a-i îndepărta cu grijă brațul și de a se întinde lângă ea. El a strâns-o în brațe și a tras paturile peste amândoi, în timp ce ea se strângea spre el, mormăind incoerent în somn. El și-a cuibărit obrazul în vârful capului ei, a închis ochii, a respirat în mirosul cald și reconfortant al ei și a dormit.

* * *

Dora adormise, temându-se că și-ar fi stricat căsnicia cu curiozitatea ei. George a arătat foarte clar în mai multe ocazii că nu va permite nicio intruziune în amintirile sale despre prima căsătorie, dar ea oricum pricepuse. Și nu a fost o mângâiere faptul că a făcut-o nu doar din curiozitate, ci din convingerea că el ar fi trebuit să vorbească despre trecut, pentru a exorciza unii dintre demonii pe care era sigură că pândeau acolo. Și oh, au existat dovezi că avea dreptate.

Uneori cred că Brendan nu a avut nici dorința, nici intenția de a se întoarce viu din Peninsulă. Și aceasta este povara pe care trebuie să o port asupra sufletului meu atâta timp cât am respirație în trup.

La ce se referise?

Dar ea nu ar ști niciodată. El nu va oferi niciodată voluntar informațiile și ea nu va mai întreba niciodată.

A adormit, temându-se de căsătoria ei, dar s-a trezit la ceva timp după zori, pentru a se trezi cufundată, ca de obicei, în brațele lui. Când venise? Știa că ieșise afară, dar nu făcuse nicio mișcare pentru a-l urma. Nu-l auzise întorcându-se, dar era atât de bucuroasă - atât de bucuroasă - că venise acasă.

„Dacă nu ar fi destul de barbar”, a spus el încet pe vârful capului, „aș fi destul de fericit să o fierb pe doamna Parkinson în ulei”.

A fost atât de neașteptat încât ea a explodat în râs împotriva pieptului său gol și și-a ridicat fața spre a lui.

„Este barbar”, a fost de acord. „Știai totuși că doar îi ador pe barbari?”

Ochii lui zâmbiră în ai ei. Părul lui era ciufulit, argintul se amesteca cu întunericul. Avea nevoie de bărbierit. Arăta superb.

„Îmi pare foarte rău pentru aseară”, a spus el. - Dar nu o lăsa niciodată pe femeia aceea să semene îndoieli în mintea ta, Dora. Te-am ales în mod conștient și am ales și mai înțelept decât știam pe atunci. Ești frumoasă pentru mine și ești atrăgătoare și ambele calități cuprind înfățișarea ta, caracterul și mintea ta, și chiar sufletul tău. Nu am regretat nici măcar un moment să merg în Gloucestershire pentru a te găsi din nou și a te revendica pentru a fi a mea. ”

Ea i-a zâmbit și și-a mușcat buza în același timp. Cuvintele lui au făcut-o să vrea să plângă. Dar el părea tulburat în ciuda cuvintelor sale, iar ea a putut vedea că nu terminase.

„Prima mea căsătorie a fost dificilă și nefericită”, a spus el. „Am avut prietenii mei, iar Miriam i-a avut pe ai ei. Doamna Parkinson era una dintre ele, deși era o doamnă foarte tânără în acele vremuri. Am cumpărat comisionul lui Brendan nu doar pentru că l-a implorat de la mine și cu siguranță nu pentru că mama sa s-a opus categoric, ci pentru că am crezut că este potrivit pentru el - singurul lucru corect. Moartea lui va cântări foarte mult asupra mea pentru tot restul vieții mele, la fel ca și nefericirea lui înainte de a muri, dar nu mă lasă să mă învinovățesc ”.

Ea îi privi fața în timp ce vorbea. Ea îi dădea fapte, credea ea, fapte care băteau de emoție, dar el avea o lesă strânsă asupra acestui lucru. Ah, George. Erau multe altele pe care nu le spunea.

- Și despre altceva despre care te-ai întrebat, a continuat el. „Acea absență în galeria unui tablou al familiei mele. Viața mea a fost nefericită mulți ani, Dora, nenorocită, irevocabil. Nu mi-am dorit să o imortalizez în vopsea pentru ca generațiile viitoare să o privească. Poate că m-am înșelat. Poate că toate celelalte portrete ascund secrete pe care le știau doar cei din imaginea de acolo. Poate că nu a fost chemarea mea de a priva generațiile viitoare de treizeci de ani de istorie a familiei. ”

El închise ochii și ea îl auzi înghițind. Ea a întins o mână peste pieptul lui, dar ce putea să spună? Cuvintele slabe de confort sau liniște nu ar fi inutile. Tot ce putea face era să fie aici cu el. A deschis din nou ochii și i-a zâmbit.

„Viața mea este fericită acum”, a spus el, iar ea și-a mușcat din nou buza pentru a reține lacrimile, „și sunt mulțumit că toată lumea o vede, atât acum, cât și în viitor. Va fi un portret după toată familia mea. Tu ești familia mea, Dora. ”

Ea își sprijini fruntea de pieptul lui.

„T-am răspuns la întrebări?” el a intrebat. „Ești mulțumita?”

- Da, spuse ea.

Oh, mai erau încă o mie de întrebări pe care ea le putea pune, pentru că ceea ce îi spusese el era chiar ca vârful unui aisberg, bănuia ea. De ce căsătoria lui fusese atât de nefericită? Irevocabil de nefericit, îl numise. Dar era un om atât de amabil, plin de acomodare. Cu toate acestea, nu ar mai întreba. Dacă ar vrea să afle mai multe, atunci i-ar spune. Între timp, tot ce putea face era să încerce să-l facă mai puțin nefericit cu a doua căsătorie. Și asta nu ar fi dificil. Viața mea este fericită acum, spusese el. Ea trebuie să aibă încredere că el a spus asta, că el a simțit-o, că o va simți mereu.

„Am menționat aspectul, mintea, caracterul și sufletul”, a spus el. „Am menționat, de asemenea, că te găsesc atractiva sexual?”

Ea își dădu capul înapoi, își strânse buzele și se încruntă în gânduri înainte de a clătina din cap. "Nu. Nu ai făcut-o."

„Ah”, a spus el, „dar da. Te găsesc atrăgătoare sexual, Dora. ”

"Tu?"

"Nu mă crezi?"

„Poate”, a spus ea, „ar fi bine să-mi arăți ce vrei să spui”.

Și și-au zâmbit încet unul la altul și oh, ea l-a iubit, l-a iubit, l-a iubit.

I-a arătat-o, luând toate cele cincisprezece minute să o facă. După aceea, s-a întins din nou în brațele sale, caldă, cam transpirată, cam fără suflare și a încercat să-și amintească impresia ei despre el anul trecut, când se întâlniseră la Middlebury Park. Fusese frumos cu siguranță, deși un pic auster, amabil și fermecător, încrezător și sigur pe sine, omul consumat și aristocrat, un om fără necazuri sau nevoi, un om asupra căruia soarele trebuie să fi strălucit întotdeauna. În visele ei făcuse din el un fel de prinț de basm.

Omul adevărat era foarte diferit, mult mai vulnerabil.

Mult mai adorabil.

El dormea din nou, își dădea seama din respirația lui. Destul de repede a dormit și ea.

* * *

- Ah, spuse George în timp ce se uitau prin scrisorile lor la masa de mic dejun în dimineața următoare, „Imogen și Percy s-au întors în Cornwall. Se pare că au găzduit ei înșiși un mare bal și au invitat fiecare membru al familiei sale la a treia și a patra generație - cuvintele lui Percy - cu avertismentul că a fost rămas bun de la Londra până cel puțin în primăvara anului viitor și că nu ar avea rost să organizeze alte petreceri în onoarea lor după luna de miere. Trebuie să fim fermi cu rudele doritoare, declară el ”.

- Îmi place Percy, a spus Dora.

„Am fost îngrozit când l-am întâlnit pentru prima dată”, i-a spus George. „Părea nepoliticos și înfricoșător și răutăcios și cam la fel de nepotrivit pentru Imogen pe cât era posibil. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că, de fapt, sunt perfecti unul pentru celălalt. Ah, trebuie să iti citesc asta. ”

Și el a citit un paragraf plin de plângeri cu privire la faptul că menajeria de funduri canine și feline a Lady Lavinia Hayes a crescut considerabil în mărime de când a fost ultima dată la Hardford, chiar dacă ea a încercat să le țină ascunse în camera celei de-a doua menajere - și totuși nu fusese în măsură să-i explice lui Percy de ce acea cameră anume era numită astfel.

„Lady Lavinia”, a explicat George, „este sora în vârstă a ultimului conte și a trăit la Hardford toată viața. Ea ia îngrija vietati rătăcite atât din soiul animal, cât și cel uman. Nu ai văzut câinele lui Percy, nu-i așa? Ti l-am mai descris? Potrivit lui Percy, a fost cel mai urât și mai scârțâit din lot când a mers pentru prima dată la Hardford și s-a atașat de el ca un lipici, în ciuda descurajării sale îngrozite și viguroase. El mărturisește că este încă exasperat că îl urmărește peste tot, dar este perfect evident pentru oricine are o jumătate de creier că îl adoră ”.

Dora râse.

- Mai ai o scrisoare de la doamna Henry? el a intrebat.

„Se întoarce să locuiască în cabana din Inglebrook”, i-a spus ea. „Lucrează pentru domnul și doamna Madison, noul profesor de muzică și soția sa, și se bucură de copiii lor, deși îi este dor de mine. Cu greu ar putea spune altfel, totuși, atunci când îmi scrie. ”

„Dar nu ar scrie deloc dacă nu i-ai lipsi”, a spus el

- O, dragă, ascultă asta, George, spuse ea. „Corley se plânge de el oricui îl va asculta. Domnul Madison i-a informat că își pierd banii și timpul fiicei lor și își încearcă răbdarea până la limită insistând să-și continue lecțiile. Se pare că am apreciat mult mai mult talentele superioare ale Mirandei, dar - o,

Doamne! - asta se întâmpla pentru că aveam o ureche muzicală, în timp ce „unii oameni” nu. Puse scrisoarea jos cu o mișcare a capului. „O, omul curajos și prost. Pur și simplu trebuie să aud versiunea Sophiei despre aceasta. Cu siguranță va scrie să-mi spună. ”

Ea ridică privirea și se alătură râsului lui George. El întinse mâna și îi acoperi una cu mâinile.

„Cealaltă scrisoare a ta este de la mama ta?” el a intrebat.

"Da." O lasase la urmă. A simțit întotdeauna o frământare de emoții neexaminate când a văzut scrisul de mână familiar în exteriorul unei scrisori și s-a gândit la mama ei și și-a amintit de acea vizită la Londra. Dora a rupt sigiliul și a citit ceea ce era scris în mâna atentă dinăuntru. „Nu este nimic foarte uimitor. Au fost la o petrecere de cărți cu câțiva prieteni. Au făcut o plimbare lungă în Richmond Park într-o după-amiază și au făcut un picnic acolo pe iarbă. Amândoi au lucrat în grădina lor. Ei nu au reușit să țină sălbăticia la distanță cu un singur grădinar angajat acolo, însă chiar acest fapt face grădina lor de flori mai prețioasă pentru ei. Există flori de hrănit și buruieni de alungat. ”

Se opri acolo și își mușcă puternic buza superioară. Își aplecă capul înainte peste scrisoare.

„Dora?” Mâna lui George era din nou asupra ei. "Ce este?"

„Nimic”, l-a asigurat ea, stergandu-și lacrimile și bâjbâind cu batista pe care i-a apăsat-o în mână. „Ce prostie din partea mea! Doar că spune că buruienile ar putea să înflorească în pustie cu binecuvântarea ei, dar nu și în paturile ei de flori. Este exact ceea ce am spus mereu despre grădina mea de la Inglebrook. Eu ... Oh, iartă-mă. Ce prostuț." Ea a lăsat scrisoarea pe farfurie și si-a întins batista peste ochi.

A așteptat în timp ce ea și-a uscat ochii, și-a suflat nasul și și-a ridicat capul pentru a-i oferi un zâmbet destul de apos, cu ochi roșii. Apoi privirea ei se întoarse spre ferestre.

"Se pare că azi va fi la fel de minunat ca ieri", a spus ea. „Astăzi nu merg în vizită. Poate că vom putea coborî pe plajă mai târziu. Am un dor de a-mi descălța pantofii și ciorapii și de a intra în apă. Este copilăresc? ”

- Da, spuse el. „Dar copiii sunt creaturi înțelepte, spontane și am face bine să le imităm mai des decât noi.” Rămase tăcut o clipă, privind-o. „Dora, hai să o invităm pe mama și pe soțul ei aici.”

Ochii i s-au mărit în șoc. "Sa stea?"

„Ei bine, cu greu ar fi practic”, a spus el, „să-i invităm la ceai într-o după-amiază, nu-i așa?”

Ea se uită muta la el.

„Să-i invităm pentru câteva săptămâni”, a spus el, „sau pentru o lună. Sau mai mult, dacă dorești. Cred că tânjești să o cunoști din nou pe mama ta și poate că Sir Everard Havell nu este chiar ticălosul pe care l-ai presupus întotdeauna. Lasă-i să vină. Cunoaște-i. ”

„Nu te-ar deranja?” îl întrebă ea. „Poate că nu ar fi bine primiți aici.”

"Bineînțeles că ar fi", a spus el. „Sunt mama și tatăl vitreg al ducesei de Stanbrook, nu-i așa? Socrii ducelui? Sunt sigur că știi până acum că putem conta pe vecinii noștri pentru a-i primi în mod corespunzător. Scrie-i mamei tale după micul dejun, în timp ce eu îi scriu lui Imogen și Percy. Spune-i că

voi trimite trăsura după ei. Ne putem distra cât timp sunt aici. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa, acum că ai întâlnit majoritatea vecinilor noștri și ai făcut schimb de vizite de curtoazie cu ei? ”

„Nu ai făcut niciodată prea multă distracție aici?” îl întrebă ea.

„Nu la nici o scară mare”, a spus el, „și nici la mică scară. Dar . . . vremurile s-au schimbat și mă bucur să mă schimb cu ele. Ți-ar plăcea să găzduiești cine, poate câteva petreceri? ”

"Un bal?" ea a spus.

Arăta surprins o clipă și apoi îi zâmbi. "De ce nu?" el a spus. „Bietul Briggs va avea o apoplexie. Sau poate nu. Îi place să se plângă că este insuficient. ”

- O, dar îl voi ajuta, spuse ea, cu mâinile lipite de sân.

„Ai o lume de experiență în organizarea unor baluri mari, presupun?” el a spus.

„Cât de dificil poate fi?” îl întrebă ea.

Rânjetul lui persista. „Poate voi fi destul de amabil”, a spus el, „să nu iti reamintesc de această întrebare la o dată ulterioară”.

Ea îl privi cu seriozitate atunci, amintindu-și brusc ce începuse toate astea.

„George”, a spus ea, „ești sigur că îi inviți pe mama și sir Everard?”

„Sunt perfect sigur”, a spus el, din nou serios. - Dar ce zici de tine, Dora? Trebuie să fie așa cum vrei. ”

„Mi-e atât de teamă”, a spus ea.

Ridică sprâncenele.

„De când am vizitat-o”, a explicat ea, „am visat că ceva ce credeam irevocabil spart poate fi reparat din nou - încet și precaut. De la distanță. Ce se întâmplă dacă ea vine aici și descopăr că este imposibil? Va fi ca și cum as pierde-o din nou. ”

Se ridică în picioare, întinse o mână spre a ei și o trase în brațe.

„Nu cred cu adevărat că acest lucru se va întâmpla”, a spus el. „Dar dacă doresti să lasi lucrurile să rămână așa cum sunt, atunci așa vor fi. Vrei să te gândești la asta pentru o zi sau două? ”

- Nu, spuse ea după o scurtă ezitare. „Voi scrie in dimineața asta. Și George? Pot să spun că trăsura ta va fi deja pe drum până când îmi va citi scrisoarea? Pentru ca ea să știe că vorbim cu adevărat? Ca să nu spună nu? Ca să nu mai trebuiască să aștept prea mult? ”

Râse încet de vârful capului ei.

„Ar fi mai bine să ne mutăm”, a spus el, „altfel trăsura va sosi pentru ei chiar înainte ca scrisoarea ta să fie scrisă”.

El a fost foarte, foarte bun, Dora s-a gândit puțin mai târziu, când au stat împreună în bibliotecă, scriindu-și scrisorile, pentru a convinge alți oameni să-și rezolve problemele și să fie fericiți. Dar ce-i cu el însuși? Îi spusese destul noaptea trecută încât să pară că îi spusese totul. Dar știa că nu este așa.

Se temea, ca el era înțepenit de durere și suferinta, dar, dintr-un anumit motiv, a preferat să le poarte singur. De ce nu ar împărtăși cu ea? El o încurajase să-și împărtășească durerea față de plecarea mamei sale, iar un lucru bun iesise din asta - oh, poate o mulțime de bine. Durerea, chiar și durerea de demult, s-ar putea vindeca. Reprimarea lui, refuzul de a vorbi despre asta chiar și cu soțul, nu ar face asta. Poate că diferența era că mama ei era încă în viață, în timp ce soția și fiul său erau morți. Poate că nu părea nici o cale de a vindeca rănile trecutului.

Dar oh, și-ar fi dorit să știe măcar care sunt rănile. Nu erau doar durere, nu-i așa?

Realizarea faptului că într-adevăr mai mult decât durerea l- a împovărat pe soțul ei și i-a provocat durerea a fost aproape mai mult decât a putut suporta Dora. Dar chiar voia să știe? Răspunsul a fost cu siguranță nu. Dar...

Trebuia să știe.

Dacă căsnicia lor avea să fie vreodată fericită, atunci trebuia să știe.

Și totuși, ea trebuia să-i respecte și dreptul la viață privată.

Ea clătină din cap și își întoarse atenția asupra scrisorii ei.

16

Dora era încântată de perspectiva de a fi gazdă la balul propriu. De asemenea, a experimentat un pic de panică la realizarea că nu avea experiență în organizarea unui eveniment atât de măreț. Poate că ar fi trebuit să înceapă cu o cină sau cu o petrecere mică, selectă și să se extindă de acolo. Dar nu ar putea fi atât de dificil, nu-i așa? Și într-adevăr, nu a putut, a descoperit ea curând, pentru că rolul ei în planificarea balului trebuia să fie unul foarte mic.

S-a îndreptat spre biroul domnului Briggs în aceeași după-amiază după plimbarea ei pe plajă cu George. Dar, aproape înainte ca ea să poată menționa cuvântul „bal" către secretarul soțului ei, el a impins pe biroul său spre ea o listă de invitați impresionant de lungă pe care o pregătise pentru examinarea ei. De asemenea, el avea proiectul provizoriu al unui model de invitație. La scurt timp după aceea, a chemat-o pe doamna Lerner în sufrageria ei, dar anunțul ei despre evenimentul care a venit nu a atras nicio exclamație de surpriză din partea menajerei. În schimb, ea a produs o listă scrisă cu planuri și detalii pe care Excelenta Sa ducesa, ar putea dori să le privească.

Când Dora a coborât scările a doua zi dimineața, în speranța că nu îl întrerupe pe bucătar într-un moment deosebit de aglomerat, a descoperit că într-adevăr era. Dar domnul Humble a condus-o la un capăt al mesei lungi de bucătărie din lemn, a așezat-o cu o ceașcă aburitoare de ceai și doi biscuiți mari de ovăz și stafide proaspăt scosi din cuptor și i-a pus o listă lungă de delicatese sugerate pentru sala de băuturi răcoritoare la bal și un meniu potențial pentru cina așezată la unsprezece. În acel moment, Dora nu era nici măcar surprinsă în mod nejustificat. Servitorii unei case mari, învăța ea, știau totul aproape înainte ca stăpânul și stapana lor să știe. Domnul Humble chiar a informat-o că știa de un număr de persoane aflate la mai puțin de cinci mile de Hall, care ar fi încântate să ofere ajutor suplimentar de care ar avea nevoie el și majordomul și menajera de la o zi sau două înainte de bal până la o zi sau cam după aceea. Excelenta Sa ducesa nu trebuie să-și îngrijoreze capul.

Dora a fost destul de surprinsa să descopere când l-a condus pe grădinarul sef la pământ într-una din serele de dincolo de grădina din spatele casei că avea deja idei despre ce flori vor înflori și ce verdeață ar fi gata pentru umplerea urnelor și vazelor ar decora sala de bal și holul principal și scara și alte camere care ar fi folosite în seara balului. Și aproape că se aștepta când a mers la grajduri pentru a-l consulta pe randas, că avea deja planuri bine puse la dispoziție pentru manipularea unui număr mare de trăsuri și cai. Așteptările ei s-au dovedit destul de corecte – „Excelenta ei" nu trebuie să-și îngrijoreze capul.

Domnul Briggs o anunțase mai devreme că se afla în procesul de a descoperi și a angaja cea mai bună orchestră disponibilă - sub rezerva, bineînțeles, a aprobării „Excelentei ei". De asemenea, începuse să elaboreze un program sugerat de dansuri potrivite pentru un bal de țară, deși trebuia să știe dacă Excelenta Sa dorea să includă valsuri. Deși valsul a fost deja dansat pe scară largă la Londra, chiar și la Almack's, a explicat el, au existat oameni în părțile mai rurale ale Angliei care încă îl considerau o invenție oarecum scandaloasă. Dora l-a instruit să includă două seturi de valsuri, unul înainte de cină și unul după.

* * *

Invitațiile nu fuseseră încă scrise când Dora a vizitat-o pe Barbara Newman la vicariat într-o dimineață. Barbara își învăța fiicele mai mici, în vârstă de opt și nouă ani, să tricoteze. Stăteau una lângă alta pe o canapea, la fel de lipite ca două agrafe, purtând ace groase și lână groasă, cu aspect identic de concentrare încruntată pe fețe. Dora le iubea deja cu drag, la fel ca și mama lor. Uneori era dificil să înțelegem ceea ce atrăgea pe cineva catre altcineva  ca sa devina prieteni, deasupra nivelului de cunoaștere prietenoasă. Nu i se întâmplase des, dar se întâmplase deja de două ori la Penderris. Era foarte bine binecuvântată.

„Toată lumea este cât se poate de încântată de balul tău”, a spus Barbara de îndată ce au fost prescrise primele salutări. „Nu a existat nici unul sau niciun fel de divertisment măreț în Hall în memoria vie. Cât de încântător este să se întâmple acum când ducele este în sfârșit un om fericit ”.

Dora o privi surprinsă. „Dar de unde ai știut?” ea a intrebat.

Barbara râse. „Vă imaginați cu adevărat că a rămas o persoană la mai puțin de cinci mile de aici care nu știe?” ea a spus.

Dora a râs și ea. Dar atenția prietenei sale a fost capturată de lacrimile tăcute ale celei mai tinere dintre cele două fete, care aruncaseră o cusătură și credeau că munca ei a fost distrusă. Barbara a ridicat cusătura, a trecut-o prin buclele pe care le rulase și i-a întors acele fetiței cu zâmbete și cuvinte de încurajare.

Balul, apoi, se gândi Dora, în timp ce se îndrepta spre casă mai târziu, se va întâmpla de la sine, aproape fără ajutorul ei. Cu siguranță nu s-a mai întors acum, nu?

„M-aș putea obișnui cu ușurință să am o armată de servitori”, i-a observat ea lui George când a găsit-o așezată în grădina de flori înainte de prânz, cu o carte deschisă pe poală. Ea a râs când el și-a ridicat sprâncenele și a părut amuzată. „Nu numai că au deja toate detaliile balului bine în mână, dar nu mi-au lăsat nici măcar o buruiană în oricare dintre paturile de flori pe care să o smulg”.

Într-un fel, credea ea, pe măsură ce treceau zilele, era păcat că era atât de puțin de făcut, așa cum aștepta într-o agonie de entuziasm și îngrozire amestecate sosirea mamei sale - sau întoarcerea trăsurii goale. Dar, treptat, în acele zile, altceva s-a întâmplat să-i șteargă gândurile când era inactivă. Sau, mai degrabă, ceva nu s-a întâmplat, ceva care s-a întâmplat întotdeauna cu regularitate de încredere în fiecare lună, dar care nu a reușit să se materializeze în urmă cu două săptămâni sau în oricare dintre zilele de atunci.

Ea l-a însoțit pe George într-un tur al fermei într-o zi și a ascultat explicații despre rotația și drenajul recoltei, miei și pășuni și tunsul oilor. A reușit să-l asigure în adevăr desăvârșit că nu se plictisește. Într-o altă zi, ea a mers cu el și cu administratorul său să se uite la câteva dintre căsuțele muncitorilor despre care administratorul credea că este nevoie de reparații și despre care George credea că trebuie înlocuite cu totul. În timp ce discutau problema, înconjurau clădirile, urcau pe scări și vorbeau cu câțiva dintre bărbații care locuiau în casele în cauză, Dora și-a chemat soțiile și a schimbat rețete și modele de tricotat cu câteva dintre ele în timp ce observa din interior starea dărăpănată a cabanelor lor.

S-a întors singură în dimineața următoare, cu niște produse de patiserie pentru familii și dulciuri pentru copii, toate pe care și le făcuse cu o seară înainte, după ce l-a asigurat pe domnul Humble, oarecum șocat de faptul că nu va arde bucătăria și nici nu va lăsa un mizerie în spatele ei. Ea și-a luat mica harpă cu ea și a cantat pentru unii dintre bătrâni și copii. Mai important, ea a fost capabilă să primească vestea - cu binecuvântarea lui George - că cabanele vor fi înlocuite înainte de venirea iernii.

În altă zi, Dora l-a însoțit pe George pe drumul lung pentru a-i vizita pe Julian și Philippa. I-a găsit la fel de încântători ca atunci când i-a cunoscut la Londra. Se temuse că s-ar putea supăra pe ea și chiar să o vadă, poate, ca pe un vânător de averi. Dar nu a văzut nicio dovadă a unui astfel de lucru. Bineînțeles că nu știau încă. . . Dacă era ceva de știut, asta era.

„Unchiul George este atât de clar fericit”, i-a spus Philippa lui Dora în timp ce se plimbau împreună pe un gazon până la iazul cu crini. - Uită-te la el.

Amândoi s-au întors pentru a privi înapoi spre locul în care Julian și George stăteau vorbind pe terasa din afara camerei de dimineață. George o ținea pe tânăra Belinda pe un braț, iar copilul sărea în sus și în jos. Pentru Dora se simțea ca și cum stomacul ei ar fi făcut o săritură.

Era fericit? s-a întrebat ea în timp ce conduceau acasă în trăsură mai târziu și se uită la profilul lui de lângă ea. Atât Philippa, cât și Barbara folosiseră acel cuvânt pentru a-l descrie. Dar dacă era, era cu siguranță un lucru fragil, ușor de distrus. Dacă ea ... Dar poate că nu a fost așa.

Își întoarse fața spre ea și o luă de mână.

"Ce este?" el a intrebat-o.

Ea clătină din cap. - O, nimic, spuse ea. „Sunt îngrijorat de venirea mamei mele. Și mă tem că nu va veni. ”

Ochii lui au căutat-o pe ai ei. "Asta e tot?" el a intrebat.

"Tot?" ea a spus. „Nu o cunosc de douăzeci și doi de ani, George, de mai mult timp decât o cunoșteam. Și Sir Everard Havell este omul care a luat-o de la noi, deși am înțeles că poate că l-a motivat mai degrabă un sentiment de onoare decât ticăloșia. Nu știu la ce să mă aștept nici de la ei - nici de la mine. Uneori poate fi mai înțelept să lăsați câinii adormiți să stea adormiti. ”

„Dar doar uneori?” el a intrebat.

„Oricum este o întrebare academică”, a spus ea oftând. „Au fost invitați și trăsura a fost trimisă.”

S-a mulțumit să lase asta. Poate că ar fi trebuit să răspundă cu adevărat la întrebările sale inițiale, întrucât ea nu se gândise de fapt la mama ei în acel moment. Dar nu făcuse asta și acum era prea târziu.

Au călătorit restul drumului spre casă, în ceea ce ar fi putut fi o tăcere confortabila, dacă nu ar fi încercat să se convingă la fiecare kilometru care trecea că suprafața neuniformă a drumului și zgomotul rezultat al trăsurii îi făceau să se simtă ușor ingretosată.

* * *

Fusese bine să aibă o zi de vară minunată în care să-și viziteze nepotul, se gândi George, dar era păcat că o mare parte din asta trebuise cheltuită în interiorul trăsurii. Și Dora arăta ușor slabita, deși susținea că doar nervozitatea față de vizita anticipată a mamei sale era cauza.

Seara a fost la fel de frumoasă ca și ziua, doar că era mai răcoroasă. A fost perfecta pentru o plimbare. El i-a sugerat una după cină și a luat-o să meargă de-a lungul unei carari rurale în spatele casei în loc de-a lungul promontoriului sau pe plajă. Culturile care se coceau fluturau în vânt ușor de ambele părți ale acestora, cu oile scăldate în depărtare, un pescăruș singuratic plana deasupra capului. Cerul devenea roz în vest. Aerul era cald și ușor sărat.

- Perfect, spuse el, inspirând adânc în plămâni.

"Și acesta este tot pământul tău", a spus ea, făcând semn spre stânga și spre dreapta. „Ce gând amețitor."

„Încerc să nu-l iau de la sine înțeles", a spus el, „chiar dacă a fost al tatălui meu sau al meu toată viața. Am încercat întotdeauna să-mi număr binecuvântările, chiar și în cele mai întunecate momente din viața mea - și cu toții le avem. Mereu am încercat să mă asigur că cei care trăiesc și lucrează pe pământul meu împărtășesc o parte din recompensa sa. Mi-e rușine că acele cabane au devenit atât de dărăpănate înainte să-mi dau seama că reparațiile la reparații nu mai erau nici fezabile, nici corecte. "

O trase într-o oprire la câțiva pași mai departe.

„Stai aici, Dora", a spus el, „unde traversează aceste benzi și privește înapoi. Întotdeauna a fost unul dintre locurile mele preferate de pe moșie sau oriunde altundeva. "

Merseseră ușor în sus, deși panta nu era chiar evidentă până când unul s-a oprit și s-a întors pentru a privi înapoi. Acolo erau câmpurile, separate de ziduri de piatră și garduri vii care mărgineau drumurile înguste. Sub ele se afla casa, pătrată și solidă, iar peluzele și grădinile cultivate care o înconjurau. Dincolo de ele și, spre deosebire de ele, se aflau stâncile și marea care se întindeau până la infinit, se pare. Apa a fost albastru intens în această seară, cu cerul deasupra ei o nuanță ușor mai ușoară care se amestecă în roz și roșu-portocaliu și auriu la orizontul vestic. A fost cel mai bun din toate timpurile pentru acest punct de vedere - deși, de fapt, aproape orice moment al zilei și orice vreme a fost cel mai bun din toate timpurile pentru a sta aici.

„Uneori frumusețea merge mai adânc decât cuvintele, nu-i așa?" spuse ea după o lungă tăcere.

Ah, a înțeles. Și ea a simțit-o - inima casei pulsând aici.

El îi puse o mână pe umăr și o strânse ușor. Miriam ura marea. Urâse Penderris. Dumnezeu să-l ajute, îl urâse. Își mișcă mâna spre ceafă și își mișcă degetele în cerc peste carnea moale de acolo.

"Vii aici adesea?" îl întrebă ea. "Singur?"

„Nu întotdeauna singur", a spus el. „Cred că fiecare dintre prietenii mei a venit aici cu mine cel puțin o dată în timp ce erau convalescenți la Penderris. Există ceva liniștitor in drumuri și câmpuri și despre oi și miei. Chiar și Ben a reușit să meargă până aici cu bastoanele sale, deși îmi amintesc că temperamentul

lui s-a destrămat la întoarcere când era evident că era epuizat și suferea. Dar, desigur, nu le-ar permite lui Hugo și Ralph să-și facă un scaun din mâini pentru el. ” Râse încet la amintire. „Majoritatea plimbărilor mele aici - și în altă parte - au fost totuși solitare. Presupun că sunt un om singuratic. Sau poate că nu am găsit tovarășul perfect de mers pe jos până de curând. ”

"Pe mine?" Ea se aplecă ușor înapoi în mâna lui.

„Mă simt complet confortabil cu tine, Dora”, i-a spus el, „și încă mă mir de minunata surpriză a acesteia. Tu ești tot ce am nevoie - tot ce am avut vreodată sau voi avea vreodată nevoie. Doar tu."

Și-a dat seama că era foarte aproape de a folosi cuvântul dragoste. Și ar fi putut să o facă în deplin adevăr, căci desigur că o iubea. Dar cuvântul era atât de poluat de conotațiile tinere ale pasiunii care respirau greu și ale romantismului cu ochii înstelați, încât i se părea un cuvânt nepotrivit de folosit, pentru că era un bărbat de patruzeci și opt de ani și dragostea pe care o simțea pentru soția sa a fost un lucru liniștit de mulțumire și adorare.

Da, adorare. A fost un cuvânt mai bun decât dragoste să-și descrie sentimentele față de ea. Dar poate că niciun cuvânt specific nu trebuia rostit cu voce tare. Acesta a fost lucrul cu adevărat confortabil la Dora. Cuvintele nu erau întotdeauna necesare.

El a devenit brusc conștient, totuși, că tăcerea dintre ei acum a căpătat o altă calitate și că există o anumită tensiune în mușchii gâtului sub mâna lui.

„Nu te simți confortabil?” el a intrebat-o.

Ezitarea ei l-a luat prin surprindere și l-a alarmat.

- Nu în acest moment precis, spuse ea.

O înconjură ca să stea între ea și priveliste. Lumina de seară se aplecă peste fața ei și o făcea să pară palidă și nefericită. Privirea ei ajunsese să se odihnească undeva în regiunea lavalierei lui.

Pescărușul de deasupra lor părea brusc plângător. Briza ușoară se simțea rece.

„Suntem căsătoriți de mai mult de o lună”, a spus ea.

Aproape șase săptămâni, credea el. El și-a scufundat capul puțin mai aproape de al ei.

„Nu s-a întâmplat nimic”, a spus ea. Când el nu spuse nimic, ea își drese glasul și continuă. „Ceva ar fi trebuit să se întâmple până acum. De fapt, cu mai mult de două săptămâni în urmă. Am sperat, dar. . . Ei bine, două săptămâni este mult timp. Îmi pare foarte rău. ” Acum își privea mâinile, întinzându-și palmele în sus.

Înțelegerea a răsărit ca un club în fundul capului. „Vorbești despre menstruatia ta?” el a intrebat-o.

- Da, spuse ea. „N-am avut niciodată - m-am gândit că ar putea fi din cauza. . . schimbarea circumstanțelor vieții mele, dar nu cred că poate fi așa. Și este posibil să fie. . . schimbarea vieții. Nu stiu. Dar mă tem foarte mult. . . M-am simțit - oh, nu tocmai ingretosată, dar puțin instabilă la digestie. Sper că este schimbarea. Sper foarte mult. Dar . . . Ei bine, nu cred că este. Îmi pare foarte rău. Știu că va strica totul dacă am dreptate. Ar fi trebuit să fiu mai atenta, deși chiar nu aș ști cum să nu fac asta ... Ar fi trebuit ... Se opri cu totul și își întinse mâinile pe față.

Până în acel moment, îi pusese umerii în mâini.

„Dora?” el a spus. „Ești insarcinata?”

„Mă tem că trebuie să fiu”, a spus ea. „Cred că este prea mult să sperăm că este schimbarea vieții.”

Încercă să se uite în fața ei, dar capul îi era coborât și la umbra brațului său. Fruntea lui aproape că o atingea pe a ei.

„Vei avea un copil?” el a spus. „Vom avea un copil? Dora? ” Ceva ciudat i se întâmplase vocii. Abia a recunoscut-o.

„Mă tem,” a spus ea. „Într-adevăr, în inima mea știu așa.”

„Voi fi tată?” Încă vorbea ciudat. Și apoi, încă o apucă de umeri, și-a aruncat capul înapoi, cu ochii strâns închiși. „Voi fi tată?”

"Îmi pare foarte rău."

Și în cele din urmă a auzit nenorocirea cumplită din vocea ei. Deschise ochii și coborî capul.

"De ce?" Ochii lui i-au întâlnit pe ai ei în timp ce ea și-a ridicat propriul cap. - Ți-e frică, Dora? Din cauza vârstei tale, poate? Este ceva ce nu ți-ai dorit cu adevărat? Atunci eu sunt cel care ar trebui să-mi cer scuze. Dar . . . Nu vrei să fii mamă? În cele din urmă?"

Mâinile ei îi apucară coatele. "Ba da. Vreau." Admiterea a ieșit sunând aproape ca un plâns. „O, da. Mi-am dorit întotdeauna, deși de multă vreme am crezut că este ceva care nu se va întâmpla niciodată. L-am scos din minte și din visele mele cu mult timp în urmă. Apoi, când m-am căsătorit la urma urmei, am presupus că este prea târziu, deși. . . Ei bine, deși ar fi trebuit să știu că era încă posibil. Și acum s-a întâmplat. Dar știu că nu mai vrei copii. Mi-ai spus asta foarte clar când mi-ai oferit căsătoria. M-ai ales pentru că eram mai mare, pentru că era imposibil, pentru că tot ce îți doreai era un tovarăș și un prieten. Și tocmai ai spus că sunt tot ce vrei. Îmi pare foarte rău."

Se simțea ca o brută. Avusese cu adevărat acea impresie? A spus asta de fapt? Și se aștepta ea că acum o va învinui, chiar dacă el era cel care o lasase grea?

Doamne Dumnezeule în ceruri, a fost posibil? O lasase insarcinata. Avea  să nască un copil. Avea să fie tată. Aveau să fie părinți împreună.

El a continuat să o privească în față câteva clipe înainte de a o strânge în brațe.

„Dora”, a spus el, „te-am ales pentru că erai tu, indiferent de vârstă sau capacitatea de a avea copii. În primul rând te-am dorit ca soție, ca prietena, ca iubita. Dar să fiu binecuvântat cu un copil pe deasupra tuturor acestor lucruri? Să fiu tată? ” El își mișcă o mână sub bărbie și îi ridică fața aproape de a lui. „Să am un copil cu tine? Poate exista atâta fericire în lume? Și ai crezut că voi fi supărat, chiar supărat? Ai crezut că te voi învinovăți când nu te-ai fi putut duce în starea ta actuală fără un ajutor considerabil din partea mea? Ah, Dora. Ce puțin mă cunoști. ”

Ea ridică o mână și își trecu spatele degetelor peste maxilarul lui. Arăta brusc melancolică.

„Suntem destul de bătrâni pentru a fi bunici”, a spus ea.

„Dar nu prea bătrâni, aparent, pentru a fi părinți.” El îi zâmbi. „Poți fi fericita acum că știi că sunt?”

- Da, spuse ea. „Adânc înăuntru am fost fericita oricum, dar am fost supărata să cred că poate nu ai fi”

Atunci ea striga brusc, căci el se aplecase cu toata energia unui barbat tânăr  care nu mai era și o strânse în brațe și o învârtea în timp ce brațele ei se strângeau în jurul gâtului său. El îi puse picioarele înapoi pe potecă și se îndreptă, încântat să constate că abia era înfășurat.

„Voi fi tată”, a spus el din nou, rânjind ca un idiot. „Ai fost pregătită pentru maternitate, Dora. Mă bucur atât de mult că ți-am făcut-o posibilă, încât copilul meu îl vei purta. Sunt onorat."

Ea l-a privit în amurgul crescând, iar el a văzut bucurie în zâmbetul ei.

A simțit-o în a lui.

Avea să fie tată! A simțit nevoia puerilă de a-l striga către lume ca și când nimeni altcineva din istoria universului nu ar fi fost vreodată atât de inteligent.

* * *

Viața a fost cea mai ciudată experiență inventată vreodată, a decis George mai târziu în acea noapte. Se trezise brusc, își amintea și își dăduse seama că euforia fusese înlocuită de panică.

Femeile au murit tot timpul la naștere. Și Dora avea treizeci și nouă de ani. Avea să aibă patruzeci de ani când se va naste bebelușul și va fi prima ei nastere.

Își alunecă brațul de sub capul ei, se îndepărtă de pat, ca să nu o trezească, și se duse să stea la fereastra deschisă, unde aerul se simțea binecuvântat rece pe corpul său gol.

El va convoca medicul local mâine. Dr. Dodd a născut probabil câteva sute de bebeluși în lunga sa carieră.

Câți dintre acești bebeluși fuseseră născuți morti? Câte mame ...

S-a sprijinit pe pervaz cu mâinile cu pumnii, și-a atârnat capul și a inspirat încet aerul ușor sărat. Cum ar fi putut-o pune în pericol atât de nepăsător, atât de iresponsabil? Dar cum să nu se fi căsătorit cu ea?

Abstinența?

Și totuși, totul amestecat cu teroarea lui, mai mult de jumătate înghițit de ea, era o euforie de bucurie care amenința că va izbucni din el în orice moment, așa cum a avut-o seara trecută când el o ridicase și o răsucise.

Avea să fie tată. A fost ca un mare miracol. Dacă era un miracol, va supraviețui pericolelor nașterii. Și dacă copilul o va face.

Asta a fost două prea multe dacă!

Dar . . . paternitate. Pentru prima dată s-a întrebat dacă bebelușul va fi un băiat sau o fată. Nu-l deranja ce era. Avea un moștenitor  în Julian. Ar fi peste lună cu fericire dacă ar fi o fiică. O, Doamne Doamne, o fiică, o fetiță a lui. Sau un fiu. I-ar plăcea ca ...

Și dintr-o dată, aparent de nicăieri, înlăturând atât panica, cât și euforia, durerea s-a izbit de el, o durere atât de dureroasă și atât de cuprinzătoare, încât s-a întrebat câteva clipe dacă ar putea supraviețui, sau dacă ar vrea.

Brendan.

Închise ochii strâns și își lipi articulațiile de pervaz până la durere.

Brendan. Ah, Brendan.

Nu s-a diminuat cu timpul, agonia durerii. Intensitatea acesteia s-a distanțat un pic mai mult, era adevărat, dar când a venit - și a făcut-o întotdeauna - l-a catapultat la fel de adânc în iad ca oricând.

- La revedere, ta ... La revedere, domnule. Ultimele cuvinte pe care i le spusese Brendan când a plecat să se alăture regimentului său. George nu-l mai văzuse înainte de a pleca în Peninsula și de moartea băiatului.

- La revedere, domnule. Nu tata, ci „domnule”.

George nu știa ce îi spusese băiatul mamei sale.

"George?" Sunetul a venit din spatele lui și s-a întors. „Trebuie să-ți fie frig. Nu poți să dormi? ”

Se îndreptă. „Nu în fiecare zi,” a spus el, „un bărbat învață că a fost suficient de isteț pentru a-i face un copil  soției sale”.

„Nu ar fi trebuit să spun că mi-a părut rău de atâtea ori seara trecută”, a spus ea. „Sau deloc, de fapt. Trebuie să fi sunat de parcă mi-ar fi părut rău pentru copil și nu aș putea fi niciodată așa - niciodată, George. Și probabil a sunat abject, de parcă aș fi fost înfricoșata înainte de mânia ta așteptată. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că îmi pare rău că visul tău de o a doua căsătorie fericită ar fi să fie spulberat de ceva atât de neașteptat, ceva ce ai spus în mod special pe care nu ți-l doreai. Am vrut să spun că îmi pare rău că va fi o pană împinsă între noi. M-am temut că nu vei dori copilul sau ca nu îl vei iubi. Teama de asta îmi frângea inima. Dar nu-mi pare rău de copil și nu mi-ar parea chiar dacă ai fi fost nemulțumit de asta. Aș fi fost doar întristat - pentru tine, pentru noi .”

O cuprinse brațele și o trase spre el.

„Am stat aici luptându-mă cu teroarea pentru calvarul din fața ta”, a spus el, „și mi-am simțit bucuria”. A adăugat ceva ce nu intenționase să spună cu voce tare. „Și simțind durerea pentru Brendan.”

El își lăsă fruntea în vârful capului ei și luptă cu durerea din gât, care amenința lacrimile.

„Vrei să cânt la pianoforte pentru o vreme în salon?” întrebă ea încet după ce trecuseră câteva momente tăcute. „Și poate să cobor mai întâi în bucătărie să prepar o oală de ceai? Așa o obișnuiam pe Agnes să doarmă când avea ceva în minte. ”

A fost tentant. O vizită rapidă la bucătărie pentru a prepara ceai și poate pentru a găsi niște biscuiți rămași, la fel ca un cuplu de copii obraznici? Și muzică?

„Cred că mă voi mulțumi să te țin în schimb”, a spus el, „în pat, unde este cald. Te-am trezit?"

„A fost absența ta cea care m-a trezit”, a spus ea în timp ce se întorceau în pat și ea s-a strâns la el în timp ce el a tras husa peste ei. „Prezența ta mă adoarme.”

„Trebuie să fiu măgulit, nu-i așa”, a întrebat-o, „să mi se spună că prezența mea te adoarme?”

Ea chicoti încet, cu respirația caldă pe pieptul lui.

Următorul său gând conștient a fost că ar fi trebuit să închidă perdelele pentru ca toată lumina soarelui să nu-i strălucească direct pe față.

Și apoi și-a dat seama că soția sa plecase deja de pe pat.

17

Nu a fost din cauza schimbarilor din  viața ei.

Domnia ei, a confirmat dr. Dodd în dimineața următoare, avea aproximativ o lună și jumătate de sarcina și, dacă era ceva în neregulă cu sănătatea ei, cu siguranță nu putea detecta ce ar putea fi și de ce ar trebui să aibă ceva vârsta ei spune la problema? Doamnele de douăzeci și nouă de ani năsteau tot timpul fără probleme. Ce a fost asta? Excelenta Sa ducesa spusese treizeci și nouă? Un bărbat a început să aibă probleme cu auzul după vârsta de șaizeci de ani, descoperea. Ei bine, doar treizeci și nouă? Atunci a mai fost timp să avem frați și surori ca tovarăși pentru acest prim pui. Abia anul trecut el o ajutase pe doamna Hancock la nasterea celui de-al cincisprezecelea copil al ei la vârsta de patruzeci și șapte și nu l-ar surprinde dacă ar fi chemat pentru al șaisprezecelea înainte ca ea să termine perioada fertila.

Dora s-a întrebat într-o oarecare distracție dacă a vorbit non-stop chiar și in timpul nasterii unui copil și a ghicit că probabil a făcut-o. Ea a realizat, și-a dat seama, ca era felul lui de a relaxa o femeie în timp ce el efectua proceduri intime pe corpul ei.

Un rezultat al vizitei sale a fost că cu mult înainte ca ziua să iasă - probabil chiar și înainte ca dimineața să iasă - era perfect evident că fiecare servitor din casă și, fără îndoială, și din afara ei, știa că se afla într-o stare interesantă, deși nu se făcuse niciun anunț oficial sau chiar neoficial și Maisie, slujnica lui Dora, o asigurase de la început că nu era nici o barfa. Înainte ca o altă zi să iasă afară, fiecare servitor pe o raza de kilometri în jur avea să știe și ei, iar odată ce servitorii ar fi știut, așa vor face și ceilalți.

Bănuielile ei au fost confirmate chiar mai repede decât se aștepta. Ann și James Cox-Hampton au venit in vizita după-amiaza următoare, iar Dora s-a plimbat în grădina de trandafiri din afara camerei de muzică împreună cu prietena ei în timp ce George a rămas înăuntru cu al lui.

„Dora”, a spus Ann, legând un braț printre ale ei și venind la punctul fără preambul, „ce am auzit despre tine?”

„Ce ai auzit?” A întrebat-o Dora, observând că în cele din urmă îi surprinsese pe grădinari, fiind neglijenți. Au fost cel puțin doi trandafiri care au trecut de faza lor cea mai buna.

„Că vă aflați în ceea ce ei numesc o stare delicată de sănătate”, a spus Ann. „Deși cum ar face față nouă luni de disconfort și necazuri dacă cineva ar fi delicat, nu știu. Ești într-o stare delicată? ”

- Deloc, îi spuse Dora. „Dar sunt însărcinată. Presupun că toată lumea știe? ”

- Toată lumea și câinele său, spuse Ann. „Ești mulțumita?”

"Mulțumita?" Dora râse. „Sunt extaziata. Nu poți ști, Ann. Ai avut toți copiii tăi când erai tânăra. Nu poți să știi cum este să vezi cum toți contemporanii tăi se căsătoresc și au familii și ... ”

„Și să trăiești fericit pentru totdeauna?” A râs și Ann. "Doar așteaptă. James declară că băieții noștri au uneori mai multe probleme decât merită, chiar dacă sunt plecați la școală o mare parte a anului și el mormăie că va trebui să-și ascuta sabia în curând pentru a ține la distanță pe toți oamenii care vor fi cu ochii pe fetele noastre cu intenție lascivă. El atribuie fiecărui fir de păr alb descendenților noștri. Și, desigur, îi iubește pe toți cu disperare. Sunt încântată pentru tine, Dora. Amandoi suntem. George a fost întotdeauna o figură atât de melancolică - până de curând. Transformarea în el a fost destul de remarcabilă. Este mulțumit? ”

„El declară că va striga vestea de pe metereze”, i-a spus Dora, „dacă nu ar fi un lucru nedemn de făcut - și dacă Penderris Hall ar avea metereze. Să ne plimbăm până la promontoriu? ”

Ann Cox-Hampton avea aceeasi vârsta cu ea, poate cu un an sau doi mai în vârstă. Avea cinci copii, doi băieți și trei fete, toți trecând de vârsta de zece ani. Și, la fel ca Barbara Newman, Dora simțise o afinitate imediată cu ea, poate pentru că era o doamnă desăvârșită și aveau multe în comun. Ann era o cititoare avida. De asemenea, și-a încercat mâna la scrierea de poezie și la pictura de portrete în miniatură. Ea a cântat la pianoforte și a cântat cu vocea, deși interesul ei real era în mandolina cu zece coarde pe care bunicul ei o adusese din Italia după marele său turneu cu aproape un secol în urmă. Ann o moștenise și învățase să cante la ea.

Se simțea minunat, își spuse Dora, să ai doi prieteni alesi și  care locuiau în apropiere. Și să aibă un soț care i-a plăcut atât de mult - și l-a iubit atât de mult. Și să fie insarcinata cu copilul lor. Oh, ea nu ar fi putut niciodată în cele mai sălbatice vise să prezică ceva în urmă cu doar trei luni.

Cu toate acestea, nici o fericire nu a fost niciodată de durată.

Maternitatea era o perspectivă nouă și minunată pentru ea, dar pentru George, bucuria se amesteca cu durerea, pentru că a fi parinte  nu era o experienta nouă pentru el. Avusese un fiu - Brendan - și bucuria lui de a anticipa sosirea unui nou copil trebuie să fie temperată de vinovăție  când primul său copil a murit.

Și, bineînțeles, pentru Dora a existat toată anxietatea față de mama ei. Încă nu venise. Dar nici trăsura nu s-a întors fără ea.

* * *

Sir Everard și Lady Havell au sosit după-amiaza târziu două zile mai târziu. Amândoi păreau obosiți, se gândi George în timp ce stătea pe scările din fața ușilor din față cu Dora, așteptând să-i întâmpine. Lady Havell părea, de asemenea, îngrijorată, deoarece fiica ei se uitase de când trimisese invitația pe drum și el trimisese trăsura. Arătau remarcabil, în ciuda circumferinței și părului argintiu al doamnei mai în vârstă. Dora îl apucă strâns de braț în timp ce lacheul care urcase pe cutie cu vizitiul său sări în jos pentru a deschide ușa și a coborât treptele.

- Dora, spuse Lady Havell în timp ce cobora pe terasă. "Excelenta."

Arăta de parcă era pe punctul de a-i face o reverenta. Probabil că Dora a văzut-o și ea, pentru că i-a dat drumul la braț și a coborât în grabă scările.

"Mamă!" strigă ea și se lansă în brațele Lady Havell. "Ai venit! Sunt atât de bucuroasa. Zilele au fost interminabile, neștiind dacă vei veni sau când vei ajunge. O, mamă, voi avea un copil. ”

Și apoi s-a dat înapoi, jenată brusc, un sentiment pe care George l-a împărtășit, deși și el era amuzat. Paria că Dora nu plănuise acel salut special. Dar fața Lady Havell se lumina cu un zâmbet cald, iar Sir Everard cobora din trăsura din spatele ei.

- Dar este minunat, Dora, spunea ea în timp ce George întinse o mână pentru a-i strânge mana lui Havell.

„Bine ai venit la Penderris”, a spus el.

„Acesta este un loc frumos, Stanbrook”, a spus Sir Everard, privind în mod apreciativ.

Vremea fusese bună pentru sosirea lor. Era o zi însorită și caldă și chiar și vântul aproape omniprezent se redusese la o adiere ușoară. Marea sclipea în depărtare.

„Doamnă”. George și-a îndreptat atenția spre Lady Havell și i-a oferit mâna. „Sunt onorat că ai venit. Am încredere că ai avut o călătorie plăcută, deși știu din experiență că este și una lungă și plictisitoare. ”

Între timp, Dora îl întâmpina pe Sir Everard, care se înclină în fața ei și i se adresează „Excelenta”. Își amintise George, își amintise, că o numise cu numele ei și al lui Agnes cu o ocazie anterioară. Probabil că și-a amintit-o.

- Sir Everard, spuse ea, întinzându-i mâna dreaptă. „Aș fi fericita să-mi spui Dora.”

- Dora, spuse el. „Aerul mării trebuie să fie de acord cu tine. Arăți remarcabil de bine. ”

- Ai auzit ce a spus ea, Everard? Întrebă Lady Havell. „Este însărcinată. Ea și Agnes amândouă. Cât de fericita sunt. ”

Dora și-a legat un braț prin al ei și a condus-o pe trepte până la casă. „Lasă-ne să te ducem în camerele tale”, a spus ea. „Trebuie să fii obosita.”

George a schimbat o privire ușor păcătoasă cu Havell și le-a urmat înăuntru. Totul avea să fie bine, se gândi el. Nu se știa niciodată sigur când sa-i încurajezi pe oameni să ia o acțiune pe care erau reticenți să o întreprindă singuri - chiar și atunci când părea lucrul corect de făcut.

„Felicitările sunt în ordine, atunci”, a spus Havell.

- Mulțumesc, spuse George. „Mă simt într-adevăr destul de mândru de mine”.

* * *

Nu a fost o decizie reală de luat, a descoperit Dora după acea scenă remarcabilă la sosirea mamei sale. Nu plănuise așa ceva. Se întrebase chiar în prealabil dacă va da mâna mamei sale sau doar își va înclina capul într-un salut politicos. Cu siguranță nu se gândise că va fi atât de copleșită de emoție când și-a revăzut mama și apoi atât de desconcertată în momentul în care și-a dat seama că era pe punctul de a-i face o reverenta, încât s-ar grăbi să scape treptele pentru a o îmbrățișa și va arunca orice ar fi ieșit din gura ei fără a fi filtrat mai întâi prin creierul ei. Îi spusese chiar mamei că așteaptă un copil.

Era puțin jenată să se fi comportat fără demnitatea rafinată pe care s-ar putea aștepta de la o ducesă și și-a cerut scuze față de George pentru că l-a jenat. El a râs și a asigurat-o că, de fapt, s-a bucurat de faptul că lumea a fost informată că va fi tată la vârsta de patruzeci și opt de ani.

Dar era imposibil să ne întoarcem și să-i salutăm pe mama ei și pe Sir Everard în orice alt mod și, în ansamblu, Dora s-a bucurat de asta. De ce să decidă dacă ar trebui să o ierte pe mama sau nu? Oricum nu s-ar putea schimba trecutul. De ce să-l lăsăm să distrugă prezentul și viitorul?

Mama ei era în mod clar fericită că se afla aici și Sir Everard nu părea nefericit. El a părut să se bucure de mersul pe moșie cu George în timp ce Dora a analizat planurile balului împreună cu mama ei, i-a arătat sala de bal și celelalte camere ale conacului și a dus-o să o întâlnească pe Barbara Newman la vicariat. Mama ei și Sir Everard au fost prezentați la o serie de alți oameni după biserică duminica următoare sosirii lor și, dacă cineva știa povestea lor - Dora nu se îndoia că toată lumea a făcut-o - nimeni nu s-a referit la aceasta sau nu a arătat nicio reticență la a face reverente le sau a da mâna. Sir Everard, desigur, își amintea Dora de demult, era capabil de un farmec deosebit, la fel ca și mama ei.

Sir Everard s-a dus cu ei când i-au vizitat pe domnul și doamna Clark într-o după-amiază - George avea de lucru cu administratorul său. Familia Clark fuseseră primii vizitatori la Penderris, dar abia acum Dora își întorcea vizita, promițând după biserică că va face acest lucru.

Nu se apropiase cu doamna Clark în timpul vizitei sale la Penderris. Își găsise comportamentul puțin prea indraznet, în special față de George, deși Dora a recunoscut că biata femeie fusese probabil pur și simplu uimită. Astăzi, atât ea, cât și soțul ei au făcut un efort mare pentru a face pe plac. Domnul Clark l-a atras pe Sir Everard într-o discuție despre meritele relative ale vieții în oraș față de viața la țară, în timp ce doamna Clark și fiica ei erau pline de amabilitate în timp ce discutau cu Dora și mama ei despre modele și bonetele și despre vreme și sănătatea lor. . Dora s-ar fi putut simți confortabilă până la urmă, dacă doamna Parkinson nu ar fi fost de asemenea prezentă și nu ar fi fost clar că cele două doamne erau prietene și că aceasta din urmă fusese invitată.

Dora reușise să evite orice, în afară de un salut din cap cu doamna Parkinson din acea după-amiază îngrozitoare de la doamna Yarby. Ea s-a așezat la o anumită distanță de doamnă în această după-amiază și a atras-o pe mama ei să se așeze lângă ea. Cu siguranță nu avea de gând să permită un alt astfel de tete-a-tete ca cel pe care îl suferise cu acea ocazie.

Cu toate acestea, a existat o altă surpriză, înainte ca jumătatea de ora acceptabilă din punct de vedere social a vizitei lor să se fi încheiat. A venit odată cu sosirea unui alt oaspete, a cărui apariție a surprins-o atât pe doamna Clark, cât și pe doamna Parkinson, încât Dora nu a crezut niciun moment că este neașteptat.

"Lordul meu!" A exclamat doamna Clark, sărind în picioare și zâmbind și înfiorându-se în timp ce era anunțat contele de Eastham. „Aș putea fi doborât de pe picioare cu o pană, declar."

- Ei bine, trebuie să spun că este o surpriză încântătoare, a spus doamna Parkinson, ridicându-se și facând o reverenta mai adanca decât gazda ei. - Nu mi-ai spus, dragă Isabella, că te aștepți la domnia lui.

„Dar cum aș putea, Vera", a întrebat-o doamna Clark, cu uimire, „când nu știam că este chiar în Cornwall?"

Fiica ei facea o reverenta, cu ochii ațintiți pe podea.

- Ce faci, Eastham? Spuse domnul Clark, scuturându-și oaspetele de mână. „În imprejurimi pentru o vreme, nu-i așa?”

„Sunt într-un tur al Țării de Vest”, a explicat contele de Eastham, „și în prezent stau la un han la doar trei mile distanță de aici. Am crezut că voi face o vizita la prietenii care mi-au fost atât de amabili cu mulți ani în urmă, când sora mea a murit. Dar . . . ducesa de Stanbrook? ” A început cu surprindere.

Dora îl privise într-o oarecare consternare. Îl mai văzuse o singură dată în viață - când îl acuza pe mirele ei de crimă și încerca să pună capăt nupțialelor lor. Încercase de atunci să-i privească acțiunile în cea mai simpatică lumină posibilă, dar a fost cu adevărat îngrozitor să se regăsească într-o cameră cu el fără nicio șansă decentă de evadare.

„Oh, permiteți-mi să vă prezint”, a spus doamna Clark. "Dar . . . oh, dragă, uitasem destul de mult. Ai cunoscut-o pe ducesă, nu-i așa? La Londra acum câteva luni. Oh, este foarte dureros. ”

„Vă rog, nu vă supărați, doamnă”, a spus contele, făcând o plecăciune către Dora și privind-o, cu îngrijorare în față. „Ducesă, permite-mi să-mi cer scuze acum pentru orice durere pe care ți-am provocat-o în timpul ultimei noastre întâlniri. Te asigur că nu ți-am spus niciun rău. Într-adevăr, întregul comportament al meu cu acea ocazie a fost prost considerat. Eu sunt slujitorul tău pentru a porunci. Mă voi retrage imediat din această casă și din aceasta vecinatate dacă este dorința ta. ”

Dora îl credea sincer, deși era greu de crezut că toate acestea nu fuseseră deliberate. Își înclină ușor capul.

„Vizita dumneavoastra este catre domnul și doamna Clark în propria lor casă, Lord Eastham”, a spus ea. „Nu trebuie să vă retrageți din cauza mea”.

„Domnul meu”, a spus doamna Clark, „îmi permiteți să-i prezint pe Lord Everard și Lady Havell. Lady Havell este mama Excelentei Sale ducesa. ”

Dora simțise că mama ei se înțepenește lângă ea de îndată ce contele a fost anunțat pe nume și știa că a făcut legătura cu ceea ce trebuie să fi auzit că se întâmplase la nunta Dorei.

După ce a recunoscut prezentările, contele a făcut mai întâi o scurtă conversație cu domnii și apoi, după ce doamna Clark i-a pus o ceașcă de ceai în mână, a venit să se așeze pe un scaun aproape de Dora și de mama ei. Apoi a continuat să se facă agreabil cu ei cu detalii despre călătoriile sale și întrebări despre propriile impresii despre Cornwall.

A fost probabil una dintre cele mai incomode jumătate de oră din viața Dorei, deși și-a recunoscut după aceea că nu-i părea cu totul rău că se întâmplase. Contele de Eastham i s-a arătat ca un monstru complet la nunta ei și, chiar și după ce i-a pus scuze pentru el, nu a fost în măsură să creadă în umanitatea lui. Acum a făcut-o. Era mai în vârstă decât George cu câțiva ani și l-a privit. Chiar și așa, el poseda rămășițele aspectului frumos de care trebuie să se fi bucurat în tinerețe, manierele sale erau atractive și conversația sa era amabilă. A părăsit casa lui Clarks în același timp cu care au făcut-o ai ei și a ajutat-o pe mama ei  sa urce în caleasca cu mare curtoazie înainte ca Sir Everard să facă așa ceva pentru Dora.

Și-a făcut plecăciunea după ce toți au fost așezați și s-a adresat lui Dora.

„Vă mulțumesc sincer, ducesă”, a spus el, „că mi-ați permis să rămân acasă. . . la vechii prieteni ai surorii mele și ai mei. A fost bine să-i revăd după atât de mult timp. Îmi voi aminti bunătatea ta și sper că va

veni vremea când mă vei ierta pentru comportamentul meu impulsiv și jignitor în ziua nunții tale. Servitorul tau, Lady Havell. Al tău, Havell. ”

Mâna mamei ei a căutat-o pe a lui Dora, în timp ce caleasca se îndepărta. „Cât de groaznic a fost acest lucru”, a spus ea. „Înclin să cred, totuși, că într-adevăr regretă că ți-a stricat ziua nunții, Dora. Îndrăznesc să spun că este greu pentru un bărbat să vadă pe văduvul surorii sale căsătorindu-se cu altcineva. Dragostea pentru un frate este diferită de dragostea pentru soț. În unele privințe este mai durabila din cauza legăturii relației de sânge. O soție poate fi înlocuită; o soră nu poate. ”

„Era sora lui vitregă”, a spus Dora. „Crezi că doamna Clark și doamna Parkinson au fost cu adevărat surprinse. A fost el?"

„Nu mi-a trecut prin minte”, a spus mama ei, „că poate nu erau. Vrei să spui că crezi că a vrut să te cunoască și a apelat la ajutorul lor? Dar chiar dacă așa este, Dora, nu ar fi un lucru rău. Ar sugera și mai mult că el a suferit remușcări și a dorit să-și ceară scuze personal. Ce crezi, Everard? ”

Sir Everard, astfel apelat, părea îngândurat. „Dacă bărbatul ar fi vrut să-și ceară scuze față de Dora”, a spus el, „s-ar fi putut să-i scrie. Sau s-ar fi putut prezenta la Penderris Hall și ar fi cerut să vorbească cu ea. Deși îndrăznesc să spun că Stanbrook ar fi avut ceva de spus cu oricare dintre aceste abordări. ”

„Întâlnirea ei a fost așa. . . clandestina, atunci? ” L-a întrebat mama Dorei.

- Sau pur și simplu întâmplător, spuse el ridicând din umeri. - Îi vei spune lui Stanbrook, Dora?

- Dar desigur, spuse ea. Nu i-ar trece prin cap să nu-i spună lui George. Deși nu a așteptat-o cu nerăbdare. Se simțea aproape vinovată. Poate că atunci când contele de Eastham s-a oferit să părăsească casa, ar fi trebuit să plece. Dar ar fi fost foarte răutăcioasă cu gazdele ei și s-ar fi aflat despre asta în preajma localitatii în cel mai scurt timp.

Oricum ar fi prin vecinatate. Dar cel puțin s-ar spune că ea și contele de Eastham fuseseră civilizati unul cu celălalt.

* * *

Se auzi o bătaie pe ușa dressingului lui George chiar înainte de cină, iar Dora îi răspunse chemării de a intra. Valetul lui tocmai terminase de înnodat lavaliera cu flerul său obișnuit pentru o arta elegantă, fără nicio ostentație suplimentară. George îl făcu cu mâna înainte să poată adăuga acul de diamant care stătea în așteptare pe sifonieră. Ceva o deranja pe Dora și fusese încă de la întoarcerea ei acasă după-amiază, deși ea negase acest lucru și doar zâmbea puternic când o întrebase.

„Ești gata să cobori?” S-a ridicat în picioare.

„Trebuie să știi ceva”, a spus ea. „Probabil vei fi. . . supărat de asta, deși nu cred că trebuie să iți faci griji. ”

Ridică sprâncenele și își încleștă mâinile de spate. „Sper că nu te simți rău”, a spus el.

- Oh, nimic de genul asta, îl asigură ea. „Mama și Sir Everard și cu mine am fost in vizita la familia Clark în această după-amiază. Și doamna Parkinson era acolo. ”

- Ah, spuse el. Ambele doamne fuseseră prietenele lui Miriam. „A fost atunci o vizită severă pentru tine, Dora? Sper că nu s-a repetat ceea ce s-a întâmplat la familia Yarby. ”

- Deloc, îl asigură ea. "Domnul. Clark l-a atras pe Sir Everard în conversație, iar doamnele au fost perfect amabile față de mama și de mine. Dar . . . un alt musafir a sosit în timp ce noi eram acolo. Doamna Clark a reacționat cu mare surpriză când a fost anunțat, la fel ca și doamna Parkinson, dar am avut sentimentul că îl așteptau. A fost contele de Eastham ”.

Ce dracu’? George simțea mai degrabă ca și cum ar fi fost aruncat capul într-o găleată de gheață.

„El călătorește în Cornwall”, i-a spus ea, „și stă la un han la câțiva kilometri de sat. El i-a vizitat pe Clarks pentru că au fost amabili cu el după aceea. . . după moartea surorii sale. Au fost încântați să-l vadă, la fel ca și doamna Parkinson. Dar mi s-a părut că vizita sa nu a fost surpriza pe care au pretins-o că este. Domnul Clark nu părea deloc surprins și domnișoara Clark părea doar jenată. Și apoi el - contele - a fost șocat să mă vadă ”.

„Doamne, Dora.” George a explodat în mânie. „Impertinența ei. Ai plecat imediat? Sper că Havell ... ”

Dar ea ridica ambele mâini, cu palmele întinse.

„Mi s-a dat impresia că întâlnirea a fost inventată”, a spus ea, „dar cred că motivul contelui a fost unul sănătos. Mi-a cerut scuze cel mai frumos pentru ce s-a întâmplat în ziua nunții noastre. El a recunoscut că s-a purtat foarte prost cu acea ocazie și mi-a cerut iertare în auzul tuturor, când ar fi putut să mă ia deoparte pentru a vorbi în privat și astfel șa se salveze de a la a fi jenat. Ești foarte enervat că am stat și am ascultat? ”

Enervat? Aproape că vibra de furie. Era și curios. . . frică.

„Îndrăznesc”, a spus el, „acei prieteni amabili din sat au scris pentru a-l informa despre viitoarea mea nuntă”.

- O, da, spuse ea. „Nu mă gândisem la asta. Și, desigur, toată lumea de aici știe ce s-a întâmplat la biserică. Poate că a simțit că într-adevăr ar trebui să-și ceară scuze pentru ca toți să audă, pentru că Clark a fost cu siguranță consternat când a auzit de utilizarea greșită a informațiilor cu care i-au furnizat-o. ”

„Dora”, a spus el, făcând un pas înainte și luându-i ambele mâini în a lui, „stai departe de el”.

„Sunt destul de sigură că voi putea face asta fără niciun efort”, a spus ea. „Mă îndoiesc că îl voi revedea. El își va continua călătoriile. Dar el s-a făcut foarte agreabil atât cu Sir Everard, cât și cu Mama în timpul ceaiului - și cu mine. Cred că într-adevăr îi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Și dacă știa că voi fi la Clarks, atunci era și mai lăudabil că a venit acolo să vorbească cu mine. Nu trebuie să fi fost ușor și ar fi putut foarte bine să fie evitat. „

„Dora”. El îi strânse mâinile mai strâns. "Doamna. Clark și doamna Parkinson se aflau în fruntea acuzațiilor vicioase, nefondate, care au fost aruncate după moartea lui Miriam. Ei, împreună cu Eastham însuși. Omul ți-a distrus ziua nunții. ”

- Oh, nu chiar, protestă ea. „Și cu siguranță nu mi-a distrus căsnicia, nu-i așa? În această după-amiază nu ar fi putut avea niciun motiv rău intenționat. Ce ar fi putut spera să realizeze dincolo de jenarea mea? Asta ar fi fost foarte puțină recompensă pentru o conspirație malefică. Se pare mult mai probabil că toți au dorit să repare niște garduri și îl apreciez chiar dacă nu pot simți o mare plăcere pentru acele doamne. În ceea ce-l privește pe contele de Eastham - George, el a fost cândva cumnatul tău și în mod clar si-a iubit foarte mult sora. A fost supărat de vestea căsătoriei tale viitoare cu mine și s-a purtat urât. S-a întâmplat. El și-a cerut scuze. Și asta se întâmplă. Presupun, într-un anumit sens, că încă face parte din familia ta. Oamenii nu încetează să fie rudele tale doar pentru că persoana care a format legătura dintre ei a murit, oare? Agnes ar fi în continuare cumnata ta dacă aș muri. ”

- Nu, spuse el, ridicându-i ambele mâini la buze. „Nu muri înaintea mea, Dora. De fapt, îl interzic în mod expres ”.

Ea și-a înclinat capul într-o parte și i-a zâmbit. „Voi încerca să mă supun”, a spus ea, „deoarece nu mi-ai poruncit prea mult ascultarea de la căsătoria noastră. George, cred că ar fi un gest minunat dacă l-am invita la balul nostru. Întreaga vecinatate ar vedea că toate acele afaceri neplăcute s-au terminat. Și apoi îndrăznesc să spun că va merge pe drumul său și nu-l vom mai vedea niciodată ”.

"Nu!" Capul i se înghesuise din nou. - Eastham nu va fi invitat la bal sau la această casă, Dora. Vreodată. Poate că ar fi fost cumnatul meu, dar niciodată nu s-a pierdut o uncie de dragoste între noi doi. Nu. De fapt, dimpotrivă, și s-a înrăutățit spre sfârșit. Nu sunt mult dăruit urii, dar pot spune fără ezitare și fără scuze că îl detest pe Anthony Meikle, contele de Eastham. Și te pot asigura dincolo de umbra oricărei îndoieli că el a întors întotdeauna sentimentul cu interes. Stai departe de el."

Se uită la el, cu o expresie de nepătruns pe față. „Este o poruncă?” ea a intrebat.

Îi dădu drumul mâinilor și se întoarse smucit pentru a-și ridica acul de diamant, pe care a continuat să-l fixeze în loc printre faldurile de pe gât.

- Nu, spuse el. - Sper că nu voi încerca niciodată să-ți comand, Dora. Este o cerere. Dar trebuie să-i ținem pe mama ta și pe Sir Everard în așteptare în salon și - mai rău - pe bucătarul din bucătărie. ”

Ea a continuat să-l privească câteva clipe mai mult înainte de a păși înainte și de a-și îndepărta mâinile pentru a regla știftul mai mult după bunul ei plac.

„Mergem în sala de muzică după cină?” ea a sugerat.

„Dacă ai fi dispusa să cânți mereu la harpă”, a spus el, „aș locui în sala de muzică”.

Ea a râs. „Mama avea o voce frumoasă”, a spus ea. „Poate o putem convinge să cânte însoțită de harpă. Sau să cânte la pian în timp ce eu cânt la harpă. ”

Se apleacă înainte și îi sărută buzele.

„Te bucuri că am invitat-o?” el a intrebat.

Ea ridică ochii spre ai lui. „Mă bucur”, a spus ea. "Foarte bucuroasa. Dar ma bucur de ei, nu doar de ea. Cred că îmi place Sir Everard. ”

În săptămâna dinaintea balului, Dora nu a putut să se concentreze asupra multor alte lucruri, deși era remarcabil de puțin pentru ea de făcut, dincolo de zbaterea ocazională despre aspectul ocupat. De câteva ori s-a simțit vinovată de trândăvie, dar a fost un lucru foarte bun să știi că cineva are un personal atât de bun și eficient. Îi spusese o dată lui George că se poate obișnui cu ușurință să aibă atât de mulți servitori și, într-adevăr, se întâmplase. Cu toate acestea, reușise în micuța ei căsuță, doar cu doamna Henry, pentru ajutor? Răspunsul era evident, desigur. Fusese o căsuță mică și nu încercase niciodată să găzduiască un bal mare acolo.

Servitorii de la Penderris erau și mai solicitați de ea decât de obicei, a ajuns să-și dea seama, din cauza stării delicate a sănătății ei. Îi zâmbea mereu la amintirea a ceea ce Ann Cox-Hampton a spus despre acel cuvânt delicat. Dora nu se simțise niciodată mai sănătoasă în viața ei.

În ziua balului, toată vasta casă strălucea de curățenie; podeaua sălii de bal fusese lustruită până la un luciu atât de ridicat, încât semăna cu o oglindă; toate candelabrele fuseseră coborâte pe cearșafuri mari întinse pe podea și fuseseră curățate până când străluciră picăturile de cristal care erau suspendate de ele și fiecare suport avea o lumânare nouă, în total zeci; sala de bal și balconul din afara ferestrelor franceze erau împodobite cu vase mari de flori și frunze și ferigi de culoare violet și fucsia și albe; la fel și părțile laterale ale scării; un covor roșu a fost înfășurat pe o parte a holului gata să fie montat pe scările exterioare târziu după-amiaza; bucătăriile și cămara erau atât de încărcate de mâncare încât era de mirare că oricine se putea mișca fără să dea o parte din mancare  pe podea, care era aproape la fel de impecabil de curat ca blaturile; o parte din camerele de oaspeți fuseseră aerisite și paturile alcătuite și o vază cu flori, un castron cu fructe și o sticlă de vin cu o tavă de pahare de cristal aranjate în fiecare.

Nu a fost cu adevărat nimic de făcut de Dora după un prânz devreme, dar aștepta sosirea acelor oaspeți care vor rămâne noaptea, deși era îndoielnic că vreunul dintre ei ar veni încă ore întregi. Julian și Philippa sosiseră înainte de prânz, dar erau din familie și veniseră pentru o vizită, precum și pentru a participa la bal. Veniseră devreme, astfel încât să fie suficient timp să o așeze pe Belinda în vechea creșă cu dadaca ei. Dora îi menționase doamnei Lerner că intenționează să găsească niște jucării și cărți pentru distracția copilului, dar chiar și în acest sens a fost frustrată. Una dintre camerele de la mansardă a fost umplută cu obiecte potrivite, mutată acolo după ce nu au mai fost folosite de niciun copil al casei. Câțiva lachei au fost trimiși să-i aducă și să se asigure că sunt curate. Includeau un vechi cal balansoar, despre care George isi amintea ca era favoritul lui cand era copil.

George i-a scos pe Julian și pe Sir Everard călare cu el după masa de prânz, folosind ca scuză că ar fi scăpați din calea servitorilor dacă s-ar limita sa stea afara. La scurt timp după ce au plecat, Belinda s-a stabilit pentru un pui de somn de după-amiază, iar mama Dorei a mers în sat cu Philippa, care a vrut să vadă dacă magazinul avea o lungime de panglică în nuanța roz pe care o căutase pentru palaria pe care o cumpărase la Londra. Dora nu a mers cu ele. A rămas să primească pe oricare dintre oaspeții care s-ar putea întâmplător să ajungă devreme. De asemenea, îi promisese atât lui George, cât și mamei sale că se va retrage în camera ei la un moment dat  după-amiaza pentru a se odihni.

A petrecut o jumătate de oră în camera ei, dar nu a putut să doarmă și n-avea rost să stea întinsă pe pat, privind fix pe baldachinul deasupra capului. Creierul și stomacul ei erau prea ocupate, agitându-se de entuziasm și îngrijorare amestecate cu privire la îndatoririle sale viitoare ca gazdă a propriului bal. Își dorea foarte mult ca fiecare moment al serii să fie perfect fericit și memorabil.

Mama ei și Philippa au găsit-o la întoarcerea lor într-un salon amenajat pentru jocul de cărți - era prea mult să ne așteptăm, desigur, că toată lumea ar dori să danseze. Muta o masă un centimetru aici, un scaun o jumătate de centimetru acolo, de parcă mobilierul nu ar fi fost așezat perfect așa cum era. Philippa își dădu reticulul triumfător de la ușă înainte de a se grăbi la grădiniță.

„Am găsit o rola întreagă de panglică de satinchiar în nuanța pe care mi-o doream", a anunțat ea, „și chiar cu lățimea potrivită. Ce miracol!" Se opri și se uită din nou în cameră. „Ce faci, mătușă Dora? Unchiului George s-ar impotrivi dacă te-ar vedea mișcând masa respectivă. "

„O puneam înapoi acolo unde era inițial", a spus Dora scuzându-se. „Uneori aproape îmi doresc ca servitorii noștri să nu fie chiar atât de eficienți."

- Mă duc să văd dacă Belinda se trezeste, spuse Philippa înainte de a dispărea.

- O, Dora, spuse mama ei în timp ce ușa se închidea. „Sunt atât de bucuroasa să te găsesc singură. Când ieșeam din magazin, am fugit aproape cu capul în contele de Eastham, care se întâmpla să treacă de-a lungul străzii. El a insistat să ne însoțească la casă și să ne ordone un pahar de limonadă. El ne-a spus că a fost in vizita la domnul Clark și la doamna Clark, dar când a descoperit că în această seară erau ocupați cu pregătirea pentru un bal aici, și-a scurtat vizita în ciuda protestelor lor. Intenționase să bea un pahar de bere singur înainte de a se întoarce la hanul său și de a-și relua mâine călătoriile. "

„O, dragă", a spus Dora, „am crezut că ar fi fost pe drum mult înainte. George nu a vrut să fie invitat la bal, dar pare să nu fi făcut acest lucru. El și George au avut întotdeauna o relație antagonică, deși nu știu de ce. Și apoi, desigur, s-a înrăutățit și a culminat cu faptul că contele nu numai că l-a învinovățit pe George pentru că nu a împiedicat sinuciderea ducesei, ci chiar a sugerat că a împins-o la moarte. Nu este de mirare că nu mi-ar permite să-l invit pe conte, nu-i așa? Dar este foarte regretabil faptul că a ales astăzi din toate zilele să vină din nou în sat și a descoperit că avem un bal aici, dar l-am exclus. Îndrăznesc să cred ca se simte rănit. "

„Dar el înțelege perfect", a asigurat-o mama ei. „A spus așa. Și-a scris Excelentei Sale, după ce a vorbit cu tine la doamna Clark în acea după-amiază. A simțit că ar trebui să facă astfel încât să nu se creadă că s-a apropiat de tine în spatele soțului tău. George i-a returnat scrisoarea nedeschisă. "

"Aoleu."

Mama ei s-a apropiat și i-a bătut mâna. „El nu vrea să te supere", a spus ea. „Îi pare rău cu adevărat că în ziua nunții tale ai fost prins în mijlocul unei certe nebunești care nu te-a vizat în niciun caz. Cu toate acestea, ar dori să iti explice câteva lucruri, astfel încât să poți concepe o părere despre el mai informată și poate mai amabilă decât ai acum. "

„Nu cred că George ar vrea să schimb vreo corespondență cu el, mamă", a spus Dora. „Și oricum nu mă simt atât de înclinata, deși probabil a fost doar o ceartă prostească. Majoritatea sunt, nu-i așa? Deși pot provoca ani de înstrăinare și durere inutile ".

S-ar putea să se descrie pe ea însăși și pe mama ei, gândi ea, cu excepția faptului că ele nu s-au certat niciodată. Mama ei tocmai dispăruse. Și ceea ce se întâmplase să le provoace înstrăinarea nu fusese nici o ceartă prostească.

„Va pleca mâine dimineață pentru a-și continua călătoriile”, a spus mama ei. „Înțelege că astăzi trebuie să fii foarte ocupata. Cu toate acestea, el m-a întrebat dacă te voi informa că va merge pe lângă promontoriu deasupra portului chiar dincolo de limitele parcului Penderris pentru următoarea oră sau cam așa și ar fi onorat dacă i-ai acorda câteva minute din timpul petrecut acolo . ”

Dorei i s-a părut puțin clandestin și chiar inutil. Ea nu i-a dorit niciun rău contelui de Eastham și, se pare, el nu i-a dorit niciunul. Dar George s-a opus ferm ca ea să aibă ceva mai mult de-a face cu el. Ba chiar a mărturisit că îl urăște, o recunoaștere care o surprinsese întrucâtva, deoarece ea nu-și închipuise că soțul ei putea urî pe cineva. Și George nu era nici măcar acasă după-amiază să se consulte. Dar contele de Eastham abia putea să știe asta, nu-i așa? Și după ce a trăit ani îndelungați de despărțire de mama ei și abia după ce a găsit-o din nou, Dora a fost întristată să se gândească la toți anii pierduți certurile familiale aduse. Contele se întinsese spre ea pentru a-și cere scuze pentru că i-a stricat ziua nunții. Îi scrisese chiar lui George. Și acum îi cerea câteva minute din ziua ei în care să se explice puțin mai pe deplin. Se simțea încă un pic vinovată că nu l-a invitat la bal. Cu siguranță, cel puțin ce putea face era să asculte ce avea de spus.

Poate că exista încă șansa ca ea să-l convingă pe George că oamenii se rănesc adesea mai mult decât oricine altcineva când se agață de urile și resentimentele vechi chiar și după ce o ramură de măslin a fost intinsă. Poate că era o ramură de măslin pe care contele o intindea astăzi.

Mama ei o privea îngrijorată. „Poate că nu ar fi trebuit să spun nimic”, a spus ea. „Mi se pare un om plăcut și sincer, dar Everard nu a fost atât de sigur după ce l-am întâlnit. Rămâi aici, Dora. Nu cred că oricum te așteaptă cu adevărat. ”

Dora se încruntă și apoi râse. „Presupun”, a spus ea, „că dacă nu merg, mă voi simți vinovata toată seara și nu voi putea să mă bucur pe deplin de bal. Trebuie sa plec."

- Atunci lasă-mă să vin cu tine, spuse mama ei.

„Tocmai ai mers până în sat și înapoi,” a spus Dora, „într-o zi călduroasă. Du-te și odihnește-te sau mergi la salon și comandă o oală de ceai. Ține-l cald pentru mine. Nu va dura mult."

Dar asta a fost o prostie, se gândi ea câteva minute mai târziu, în timp ce pășea de-a lungul aleei în direcția porții de est. Contele de Eastham nu ar fi trebuit să-l fi cerut, iar George ar fi supărat, ca să spunem cel puțin. Desigur, i-ar fi spus chiar dacă contele s-ar fi răzgândit și s-ar fi întors la hanul său fără să o aștepte - ceea ce spera să fi făcut.

Înainte de a ajunge la poartă, aproape că se hotărâse să se întoarcă și să se întoarcă la casă. Dar apoi l-a văzut în dreapta ei, stând nemișcat pe promontoriu, privind spre mare. Părea singur și destul de dezamăgit și i-a atras atenția faptul că trebuie să fie prima dată când s-a întors aici de când a murit sora lui. Și fusese foarte apropiat de sora lui.

Ea a observat atunci că se afla de fapt pe terenul Penderris, nu dincolo de limitele sale așa cum spusese el că va fi. Cu toate acestea, el nu pășea prea mult și se afla în afara părții cultivate a parcului.

Dora a ezitat doar pentru scurt timp înainte de a se intoarce și de a se îndrepta spre el. S-a întors când s-a apropiat mai aproape și a privit-o venind cu un zâmbet cald și primitor. El s-a înclinat când ea a fost aproape, i-a luat mâna dreaptă în a lui și a ridicat-o la buze, un gest curios curtenitor pentru astfel de împrejurimi.

„Ai venit în ciuda faptului că astăzi trebuie să fii foarte ocupata”, a spus el. „Nu prea mă așteptam, ducesă. Sunt atins de bunătatea ta. ”

Ea și-a repus mâna. „Aștept oaspeții în curând”, a spus ea, „și nu trebuie să fiu foarte mult plecata de acasă. Mama m-a informat că ai ceva special să-mi spui și am venit. Ai fost amabil că le-ai luat pe ea și pe doamna Crabbe la un pahar de limonadă. Știu că l-au apreciat într-o după-amiază atât de caldă. ”

„A fost plăcerea mea”, a spus el. „Lady Havell este o doamnă fermecătoare. La fel și soția tânărului Julian. ”

Dar nu venise aici pentru a schimba plăceri cu el. Se uită întrebător la el și a așteptat.

- Îți doresc să înțelegi, spuse el, privindu-i cu seriozitate în față, că nu am nici o ceartă cu tine, ducesă. Mă întreb cât de mult ți-a explicat soțul tău. ”

Dora ezită. „Nu mă bag în treburile soțului meu, Lord Eastham”, a spus ea, „mai mult decât el în ale mele. Întotdeauna am înțeles că întreruperea nunții noastre nu are nicio legătură cu mine. Nici măcar nu mă cunoști, până la urmă, sau eu, pe tine. Nu suport nici o ranchiună persistentă, dacă asta vă privește. Ați avut, fără îndoială, motivele pentru care v-ați simțit profund ofensat când ați auzit că soțul răposatei surori a fost pe cale să se căsătorească din nou. Nu înțeleg pe deplin de ce, deși pot face câteva presupuneri. Totuși, nu contează. Ce a fost între dumneavoastră și soțul meu vă privește pe voi doi, nu pe mine. Apreciez însă faptul că ai făcut efortul să-mi ceri iertare personal acasă la oameni care erau prieteni ai surorii tale și chiar în prezența mamei mele. ”

A dat din cap, cu o expresie serioasă.

„Să mergem?” a sugerat el, arătând spre calea care mergea paralel cu promontoriul și care ducea mai departe spre proprietatea Penderris. „Ai dreptate, ducesă - nu înțelegi, deși are perfect sens pentru mine că Stanbrook nu ar spune nimic pentru a te lumina.”

- La fel este dreptul lui, spuse ea hotărâtă în timp ce cădea în pas lângă el. „Chiar nu trebuie să știu nimic despre trecut, Lord Eastham, despre care alege să nu-mi spună.”

- Ești prea bună, ducesă, spuse el. „El a fost întotdeauna rece față de băiat și, în cele din urmă, crud.”

- Fiul său? Întoarse capul spre el, tresărită. Fața lui era acum gravă și părea căptușită cu vârsta.

„A vrut cu disperare să-l trimită pe băiat la școală”, a spus el, „chiar dacă Brendan era un copil sensibil, cu o sănătate delicată, iar mama lui l-a dorit și i-ar fi fostfranta inimăa dacă ar fi fost trimis departe. Stanbrook a cedat pledoariilor ei, dar el a angajat tutori care erau duri și lipsiți de umor și l-au pedepsit frecvent pe băiat și l-au ținut departe de mama lui ore lungi în fiecare zi. Și apoi, în cele din urmă, când era puțin mai mult decât un copil, Stanbrook a forțat un comision militar asupra lui și l-a trimis la moarte în Peninsula. ”

Dora chiar nu a vrut să audă asta. Se simțea înșelător, ca și cum ar fi mers în mod deliberat în spatele lui George pentru a aduna mai multe informații decât ar fi fost dispus să i le ofere el însuși.

„Cred că este obișnuit ca băieții din clasa sa să fie trimiși la internat la o anumită vârstă”, a spus ea. „Dacă a existat un dezacord între părinții nepotului tău în legătură cu această chestiune, atunci s-ar părea că dorintele ducelui erau diferite de dorințele ducesei. Angajarea de tutori ca plan alternativ a fost

cu siguranță de înțeles. Cu greu s-ar dori ca moștenitorul unui ducat să crească fără niciun fel de educație. Uneori este sarcina unui tutore să fie strict și chiar să impună pedeapsa. Și un comision a fost ceea ce și-a dorit nepotul tău după ce a crescut acasă, probabil fără prea multă experiență în lumea exterioară.

Și cu ceea ce părea a fi o mamă supraprotectoare. Dar, își spuse Dora, nu voia să se implice într-o conversație ca aceasta. Nu ar fi venit dacă ar fi știut că asta ar fi vrut să-i vorbească.

„Într-adevăr, Lord Eastham", a spus ea, „trebuie să fiu ..."

„A făcut asta pentru a o pedepsi pe sora mea", a spus el în timp ce treceau pe lângă golul de pe stâncă unde se prăbușise la un moment dat în trecutul îndepărtat și ofereau o cale abruptă peste pietre și pietricele până la plaja de dedesubt. Vor fi în curând la vedere din casă. Dora chiar nu voia să fie văzută cu contele înainte să-i poată spune lui George despre această întâlnire. La următorul decalaj din tufișurile de est, trebuie să fie cu adevărat fermă și să-și croiască drum prin el și să se întoarcă spre casă. În mod clar, nu avea nimic de împărtășit cu ea, în afară de poveștile care se reflectau urât asupra lui George.

„Cu respect, într-adevăr nu vreau să ascult nimic, Lord Eastham", a spus ea, oprindu-se puțin mai departe de-a lungul cărării, chiar acolo unde se curba spre exterior pentru a urma conturul vârfului stâncii. Casa era văzută de aici. „Pot să înțeleg îngrijorarea pe care trebuie să o fi simțit pentru sora și nepotul tău dacă i-ai crede nefericiți, dar aș sugera că probabil nu ai știut toate faptele sau, dacă ai știut, le-ai știut doar din punctul de vedere al surorii tale vedere și nu și de la cumnatul tău. Ceea ce a intrat în deciziile care au fost luate în cadrul acelui grup familial i-a preocupat cu adevărat pe ei înșiși, nu pe tine și, cu siguranță, nu pe mine. "

Se oprise lângă ea și o privise cu un zâmbet deosebit pe buze. A observat că drumul era îngust aici, și era imposibil să se pună o distanță mai acceptabilă între ele. Ulexul înțepător ar fi sfasiat muselina rochiei sale dacă ar face până la jumătate de pas înapoi.

„Un fapt esențial a fost incontestabil, ducesă", a spus el. „Brendan nu era fiul lui Stanbrook".

Ea îl privi neînțeles.

„A fost al meu", a adăugat el.

Confuzia ei a crescut. - Dar ducesa era sora ta.

- Sora vitregă, spuse el. „Crezi că un bărbat și o femeie nu se pot iubi în acest fel doar pentru că există un grad de relație interzis între ei, ducesă? Te-ai înșela dacă o faci. Fusesem plecat de acasă de câțiva ani, făcând ceea ce face un tânăr în timp ce-si petrece anii tineretii. Când m-am întors, am văzut schimbările produse de acei ani în fiica celei de-a doua soții a tatălui meu. Crescuse și era încântătoare de uluitoare. Știai asta de ea? S-a înroșit și a zâmbit când m-a văzut pentru prima dată în aproape cinci ani și - ne-am îndrăgostit. A fost în totalitate reciprocă și destul de totală. Nu am incetat niciodată sa ne iubim. Nu. Al nostru a fost acel tip rar de pasiune care se menține ferm și imobil pentru o viață și nu numai. Tatăl nostru a încercat să ne rupă despărțindu-se de ea cu un pui tânăr insipid al fiului unui duce, dar a reușit doar în sensul că mi-a dat dragostea în mâinile unui băiat cu inima rece - cu greu ar putea fi descris ca un bărbat - și fiul meu în mâinile unui bărbat care a găsit în cele din urmă o modalitate

de a-l ucide fără a fi nevoit să se împotrivească. arma însuși. Și făcând acest lucru, a găsit și un mod de a scăpa de soția pe care o terminase de pedepsit. ”

Stătuseră încă prea mult timp, se gândi Dora, iar corpul ei fusese ținut într-un unghi nenatural, aplecat ușor în spate de talie pentru a câștiga o oarecare distanță de el. S-a gândit că ar putea să leșine. În urechile ei se auzea un soi de bâzâit. Înțelegerea deplină nu ajunsese încă la ceea ce auzea.

„Asta nu are nicio legătură cu mine. Nici nu vreau să o aud. ” Vocea ei părea neclară până la urechi, de parcă ar fi venit de departe. Dar era prea târziu pentru a nu-l auzi.

- Dar, ducesă, spuse el și acum se încruntă, are totul de-a face cu tine.

Avusese destul - mai mult decât suficient. Nu avea să mai asculte. Se întoarse brusc și făcu un pas înainte, sperând cu disperare că ar putea să-și croiască un drum printre tufișurile de est, fără a continua nici măcar un pas de-a lungul cărării cu el. Dar două lucruri s-au întâmplat simultan. Earl îl prinse de braț deasupra cotului, nici unul prea blând. Și în depărtare, aproape de casă, a văzut trei bărbați, unul dintre ei George. Era evident și în acel scurt moment că a văzut-o. Dar a fost întoarsă cu fața spre contele de Eastham înainte de a vedea mai multe.

- Eliberează-mă, domnule, spuse ea indignată și fu aproape surprinsă când a făcut-o.

„De ce, ducesă”, a întrebat-o contele, cu fața apropiată de a ei, ar trebui să i se permită lui Stanbrook să aibă un copil al său când mi l-a luat pe al meu? Și de ce ar trebui să i se permită să aibă o femeie care să-l mângâie când m-a lipsit de a mea? ”

Capul i s-a răcit. Știa de sarcina ei?

„Dacă tot ce mi-ați spus este adevărat, Lord Eastham”, a spus ea, „ducele de Stanbrook a fost păcălit să ia un copil care nu era al lui și femeia care îl purta. Dacă spui adevărul, tatăl tău a făcut păcăleala, deși poate nu știa că va fi un copil sau chiar că voi doi ați fost iubiți. În ambele cazuri, soțul meu a fost o victimă cel puțin la fel de mult ca și voi doi. Dar, oricât ar fi fost, nu este preocuparea mea. Am venit la cererea ta și te-am ascultat împotriva voinței mele. Acum trebuie să vă iau rămas bun. Am de făcut treburi acasă. ”

Ea a încercat să se întoarcă din nou de la el - dar de această dată cu și mai puțin succes. El îi prinse ambele brațe, astfel încât ea să nu se poată întoarce deloc. Și dintr-o dată i-a trecut prin cap că poate avea de ce să se teamă. Ea i-a auzit ultimele cuvinte ca un ecou în creierul ei - De ce, ducesă, ar trebui să i se permită lui Stanbrook să aibă un copil al său când mi l-a luat pe al meu? Și de ce ar trebui să i se permită să aibă o femeie care să-l mângâie când m-a lipsit de a mea?

Se uită la el, cu răceală în ochi și în corp. - Dă-mi mâna, spuse ea.

De data aceasta el nu a respectat cererea ei. „Ți-a arătat cineva vreodată, ducesă”, a întrebat-o, „unde se afla exact pe vârful stâncii sora mea când a fost împinsă la moarte?”

Nimeni nu a facut-o. Dar putea ghici răspunsul.

Arătă în jos cu un deget.

- Aici, spuse el. „Sau, de fapt, puțin mai aproape de margine. Lasa-ma sa-ti arat."

„Nu, mulțumesc”, a spus ea.

Dar încă o tinea de un braț și o îndepărta de pe cărare pe iarba grosieră, care se termina brusc la cel mult șapte sau opt picioare distanță.

Dar chiar când a văzut că distanța se închide, a auzit o voce îndepărtată. Era al lui George. „Eastham!”

- Ține-te la distanță, Stanbrook. Nu ai nicio treabă aici, strigă contele înapoi fără să-și ia ochii de la Dora. A coborât din nou vocea. „Vedeți, are o natură de ochi pentru ochi, ducesă. O femeie și un copil pentru o femeie și un copil - și aproape exact în același mod, deși nu pot, din păcate, să aranjez ca copilul să devină furaj pentru armele inamice. ”

- Și nu poți să aranjezi să sar fără asistență, așa cum a făcut sora ta, a spus Dora, uimită să audă calmul vocii ei. Deodată, părea să se fi transformat într-o calmă înghețată, de fapt, un lucru ciudat atunci când ar trebui să fie incoerentă cu panica și teroarea.

„El te-a înșelat, ducesă”, a spus el. „Dar îndrăznesc să spun că, fiind o fată batrană, erai coapta pentru culegere și nu-ți păsa prea mult cu ce bărbat te-ai căsătorit. Cu toate acestea, nu vreau să te insult. Nu-mi displaci. Am vrut să spun ceea ce am spus când ți-am spus că nu am niciun fel de ranchiună împotriva ta. Este doar regretabil pentru tine că ai devenit instrumentul perfect de răzbunare. ”

Bietul George, o parte lipsită de pasiune a gândului Dorei. Trebuia să treacă prin acest coșmar pentru a doua oară în viață.

„Soțul meu poate vedea totul”, a spus ea. „Așa, probabil, pot face și cei doi domni cu el. Ar fi mai mult decât o prostie pentru tine să faci ceea ce ai în minte să faci, Lord Eastham. Vă imaginați că vă veți simți mai bine după ce ați luat viața unei femei nevinovate și a copilului ei nenăscut? Îți imaginezi că vei putea scăpa și vei putea trăi în continuare ca un om liber? ”

El îi zâmbi. „Voi cunoaște răspunsul la prima întrebare doar o clipă, ducesă”, a spus el. „Și da, voi scăpa - în libertatea eternității, pe care o voi împărtăși, este de sperat, cu Miriam și Brendan. Viața pe acest plan uman, vedeți, este pentru mine un iad ”.

„Eastham”. Vocea a venit de undeva mai departe de-a lungul cărării pe care mergeau. De data aceasta nu a fost vocea lui George.

Contele și-a ridicat privirea, zâmbetul încă pe față. „O, da”, a strigat el, „știu că sunteți acolo, târându-vă pe mine, voi trei. Păcat că nu mă poți înconjura complet, nu-i așa? Și, din păcate, pentru tine, este al patrulea lat, nepăzit, prin care duce ... ”

În timp ce vorbea, mâna lui se slăbise infinit pe brațul Dorei. Atenția lui fusese foarte ușor distrasă. Acum sau niciodată, Dora știa când își smulse brațul liber, își prinse fustele cu cealaltă mână și se repezi pe potecă și de-a lungul ei pe drumul pe care veniseră. Nu a mai fost timp să străpungă bariera groasă a tufișurilor. Nu a fost timp să scape, nici timp ca George să alerge la salvarea ei. Contele avea să fie peste ea într-o clipă.

„În spatele tău, Eastham!”

Auzi pe jumătate vocea lui George, dar deja il simțea pe contele chiar în spatele ei, mâna lui întinzându-se pentru a o apuca. Se întoarse la fisura de pe stâncă. Dacă rămânea pe cărare, care se apleca în jurul

ei, el o prindea cu mult înainte ca ea să ajungă la jumătatea drumului spre cealaltă parte. Dacă ar merge direct înainte. . .

Ea a făcut exact asta și s-a trezit alunecand pe panta cu bolovani și stânci, toate slăbite în diferite grade, toate de dimensiuni diferite și poziționate diferit pe panta abruptă, care a fost o coborâre perfidă chiar și atunci când cineva a avut timpul liber să-și facă cu grijă drum în jos și avea o mână masculină constantă pentru a ajuta la fiecare pas al drumului. Dora nu avea un asemenea lux. S-a îndreptat în jos și l-a auzit pe contele strigând chiar în spatele ei. Ea a auzit sunetul cizmelor sale pe pietrele libere. Și apoi un alt strigăt. Și acum era orbă de teroare, calmul ei înghețat o părăsise. Se aștepta ca fiecare moment să-și piardă echilibrul și se aștepta ca fiecare clipă să simtă o mână apucându-se de spate sau de braț. În panica ei, își dădu seama, se îndepărtase de siguranță mai degrabă decât spre ea.

Dar cel de-al doilea strigăt s-a transformat aproape instantaneu într-un țipăt lung, în același timp a auzit un strigăt de avertizare de la o altă voce care a determinat-o să se răsucească într-o parte pentru a se arunca pe o iarbă grosieră care creștea acolo și o stâncă care ieșea din fața de stâncă. Stânca s-a ținut, iar ea s-a oprit zguduit și a privit îngrozită cum contele de Eastham alunecă și face salturi trecând și coborând pe căderea abruptă a stâncilor, până când s-a oprit împotriva unui bolovan deosebit de mare, aproape de fund și se întindea nemișcat și cu fața zdrelita. Părea curios rupt.

„DORA!”

Era conștientă că altcineva coboară pe stâncile din spatele ei cu o viteză imprudentă și apoi, înainte de a se putea întoarce, a fost strânsă în brațele cuiva și lipită de pieptul lui, cu capul de partea ei.

„Dora!” În vocea lui era un univers de durere.

În capul ei se simțea un zumzet, o răceală în nările ei, în timp ce ea cobora în brațele lui și aluneca pe un alt tip de pantă.

„Ce te-a ținut, George?” s-a auzit spunând.

Dar nu a existat nicio șansă să-i auda răspunsul sau să se bucure de un sentiment brusc de siguranță. A continuat să alunece până când totul a devenit brusc rece și întunecat.

19

George se îndreptase de la grajduri spre casă cu Julian și Sir Everard Havell după o plimbare plăcută de care se bucuraseră cu toții. El spera că Dora găsise timp să se odihnească sau că mama ei insistase. Era entuziasmată cu drag de festivitățile viitoare, dar servitorii aveau toate pregătirile bine în mână și chiar nu aveau nevoie de ajutorul ei. Unii dintre oaspeți ar rămâne însă peste noapte și, prin urmare, ar ajunge mai devreme decât restul, la timp pentru cină, cel puțin. Dora ar dori, fără îndoială, să fie gazda perfectă și să-i întâmpine la ușă și să-i vadă așezați în camerele lor. Pentru o clipă, George a simțit o mișcare de vinovăție pentru că nu a rămas să o facă pentru ea în timp ce se odihnea.

Havell a fost cel care și-a atras atenția asupra celor două figuri aflate pe vârful stâncii, la distanță.

„Sper că nu sunt atât de aproape de margine pe cât par”, spusese el, dând din cap în direcția lor. „Nu am avut niciodată prea mult cap la înălțimi.”

George privi, iar prima lui reacție a fost un fel de exasperare plăcută, pentru că dacă una dintre acele persoane nu era Dora, se înșela mult. Totuși, ce făcea ea pe jos, azi, din toate zilele când soarele era destul de fierbinte și ar trebui să se odihnească pentru seara plină? Nu l-a recunoscut imediat pe bărbatul care era cu ea, dar a presupus că a fost unul dintre primii sosiți. Nu ar fi putut să exploreze singur dacă s-ar fi simțit atât de înclinat?

Stomacul i s-a scuturat de disconfort atunci, pentru că și-a dat seama că, din nefericire, ei stăteau exact acolo unde stătuse Miriam când. . . Și odată cu această realizare a venit recunoașterea bruscă - și o certitudine a înțelegerii. Doamne, a fost Eastham! În același moment în care și-a dat seama de acest lucru, Dora a făcut un pas departe de conte și s-a întors spre casă - dar numai pentru o clipă. George nici măcar nu era sigur că îl văzuse.

"Doamne Dumnezeu!" spuse el oprindu-se în urmele lui.

„Nu este fratele mătușii Miriam cu mătușa Dora?” Întrebă Julian în același moment, umbrindu-și ochii cu o mână. „Ce dracu’ face aici după scandalul pe care și l-a făcut la nunta ta? Nu l-ai invitat la bal în seara asta, nu-i așa? ”

Dar George se întorsese deja și începuse să se grăbească peste peluza sudică spre pământul mai sălbatic de deasupra stâncilor. Gazonul părea lat de un kilometru. Dar distanța exactă nu însemna oricum, pentru că știa cu o speranță disperată că se înșală că nu va ajunge acolo la timp. Eastham se îndrepta spre casă. Trebuie să fie în stare să-i vadă pe cei trei.

Ceilalți doi alergau acum de-a lungul ambelor părți ale lui.

„Este omul care aproape a stricat ziua nunții Dorei?” Întrebă Havell. „Ce în tunet ...”

- O să o împingă, spuse George. „O să o omoare. Eastham! ” El a țipat ultimul cuvânt, dar, desigur, a fost fără speranță. Omul nu avea de gând să se sperie doar pentru că George se grăbea să o salveze. Într-adevăr, el s-ar bucura doar de această situație.

- Ține-te la distanță, Stanbrook, a strigat el înapoi.

- Ce în tunet ..., spuse din nou Havell.

„Este doar locul unde a sărit mătușa Miriam”, a spus Julian. "Dar . . . trebuie doar să-i arate mătușii Dora unde s-a întâmplat. Cu siguranță nu ar fi împins-o peste. Ar fi o nebunie. Are trei martori ”.

„Asta nu-l va descuraja”, a spus George. Se oprise, dar mintea îi fugea. Dacă s-ar apropia, l-ar provoca doar Eastham să o împingă mai devreme. Dar, dacă ar rămâne și nu ar face nimic, Eastham ar face-o oricum. O îndepărtase deja de pe poteca mai apropiată de marginea stâncii. "Dumnezeu!" A căzut de pe o stâncă a sa în iadul terorii, panicii și disperării. Nu era nimic-

Atunci Sir Sir Everard Havell a preluat situația.

„Crabbe”, îi spusese el cu voce clară, adresându-se lui Julian, „du-te la dreapta ta. Voi merge la stânga. Treceți prin toți boschetii și apoi strigați-i numele. Voi face același lucru direct după tine. Poate îl putem distrage suficient de mult timp pentru a-i oferi Dorei șansa să se elibereze. Pregătește-te pentru a ajuta, dar numai dacă a reușit să se întoarcă puțin de la margine. George, rămâi aici și ține-ți atenția concentrată asupra ta. ”

George a rămas acolo pentru că nu putea face altceva. Totul era fără speranță. Așa cum fusese ultima dată, deși această situație era diferită. Nu a existat nicio cale de acțiune care să prevină catastrofa. Cu toate acestea, nici inacțiunea nu o va împiedica. Abia știa că ceilalți doi se îndepărtau în lateral. Ce ar trebui să facă? Mergi inainte? Amenințări totale? Cereți și pledați? Niciuna dintre aceste opțiuni nu ar face nici un bine. Miriam sărise și Eastham avea să împingă. Dar a făcut câțiva pași înainte oricum și a inspirat să spună ceva.

„Eastham!” Era vocea lui Julian, nu a lui, venind de jos pe calea din dreapta.

Îi răspunse Eastham, cu vocea ridicată de batjocură.

Dar în mod miraculos, înspăimântător, Dora se îndepărtă de el și fugi în direcția opusă. Eastham și-a revenit aproape instantaneu. Nu putea scăpa.

„În spatele tău, Eastham”, a țipat George, iar urmărirea lui Eastham a fost încetinită în timp ce întoarse capul pentru a privi în direcția din care venise vocea lui Julian. Dar numai pentru cel mai scurt moment.

A urmărit-o din nou pe Dora fulgerător. În câteva clipe, o va mai avea o dată la îndemână. Dar acele momente au oferit o bucată subțire de speranță, iar George a început să acționeze. Nu a mai știut niciodată cum a trecut de tufișurile de est, dar a reușit să le treacă, lăsând zgârieturi adânci în cizme, rupându-și pantalonii și trăgând sânge din genunchi, coapse și mâini. Poteca se îndoaie în jurul căderii abrupte a stâncilor pe care le foloseau ca acces la plajă, dar Dora nu se întoarse. A continuat să meargă înainte și, chiar și când mâinile lui Eastham au ajuns la ea, a dispărut peste margine, mișcându-se într-o cursă completă.

George a simțit acea senzație de coșmar de a încerca să alerge la viteză maximă prin aerul îndesat și parca elastic. Dar aceasta era realitate, nu coșmar. Nu reușise să ajungă la timp, iar Havell se afla de cealaltă parte a decalajului din stâncă și prea departe pentru a o apuca și a o transporta în siguranță. Cu toate acestea, Havell nu era prea departe pentru a ridica un picior cizmat, în timp ce Eastham se întoarse în căutare. Piciorul l-a prins pe Eastham la o gleznă, iar el s-a împiedicat și și-a pierdut echilibrul.

Se auzeau voci strigătoare - una dintre ele poate că era a lui George - și apoi un țipăt.

George a ajuns în partea de sus a pantei, în timp ce Havell, care se clătina pe margine, și-a recăpătat echilibrul și a sunat un avertisment în josul pantei. Dar George nu a văzut decât un singur lucru. O văzu pe Dora parțial în jos, cu corpul ei răspândit pe o piatră zimțată.

Nu știa destul de bine cat de mult i-a luat să meargă la ea. El era doar acolo și o strângea la el, strigându-i numele, știind că nu-l putea auzi, că era moartă.

„Dora!” a spus din nou și și-a simțit inima sfărâmându-se și sănătatea mintala alunecându-i din el. A ținut-o pentru ceea ce părea o eternitate înainte să audă un sunet.

„Ce te-a ținut, George?” întrebă ea, cu vocea slabă și impleticită.

Își dădu capul pe spate și se uită fix la ea. Pleoapele i-au fluturat o clipă, apoi a plecat, cu fața albă ca pergamentul.

- Ah, Dora, îi șopti el pe buze. "Iubita mea. Unica mea iubita. ”

„Este rănită?” Era vocea lui Julian, iar el era ghemuit lângă George și apăsând două degete pe partea laterală a gâtului ei. „O bătaie puternică, slavă Domnului. Tocmai a leșinat. ”

George îl privi neînțeles. "Ea e în viață?"

Julian a dat din palme o mână pe umăr și a strâns cu putere.

„Arăți de parcă vei fi următorul care va leșina”, a spus el. „Este vie, unchiule George. Mă poți auzi? Nici măcar nu văd răni. Cred că singurul sânge vine din zgârieturile de pe mâini. Am și eu câteva pe ale mele. Ticălosul ăla blestemat. Dar ea este în viață. ” Strânse din nou umărul lui George.

„Este mort”, se auzi o voce de jos - a lui Sir Everard Havell. „L-am ucis și pe Jupiter mă bucur. Dora este rănită? ”

* * *

Dora s-a trezit întrebându-se dacă a sosit timpul să se ridice încă. Dar era ceva în privința unghiului luminii care venea prin fereastra camerei de dormit care nu era chiar corect. I-a adus ochii deschizându-se. Cat era ceasul? Când era balul?

Ar fi aruncat înapoi cuverturile de pat dacă mâna ei nu ar fi fost închisă între două mâini mai mari.

"George?"

Stătea pe marginea patului, arătând palid ca o fantomă. „Slavă Domnului”, a spus el. „Mă recunoști.”

" Sa te recunosc-?" S-a încruntat și și-a amintit.

"Oh." Ochii i s-au mărit. "Cum am ajuns aici?"

„Te-am purtat pe brate”, a spus el. „Ai leșinat. Mai mult decât leșinat de fapt. Nu te-am putut aduce inapoi la starea de constienta. Ai fost inconștienta de mai bine de o oră. ”

Se uită fix la el. „Avea să mă omoare. Ochi pentru ochi, a spus el. O femeie și un copil pentru o femeie și un copil. El nu a avut nici o ranchiună personală împotriva mea, m-a asigurat. A fost răzbunare împotriva ta. ”

„Și una foarte eficienta, dacă ar fi funcționat”, a spus el. „De o mie de ori mai eficienta decât să mă omoare”.

"Ce s-a intamplat cu el?" Ea a încercat să se ridice, dar el a adus-o pe spate de perne cu o mână pe umăr.

„Sir Everard l-a împiedicat în timp ce se întoarse să te urmărească în pantă”, a spus el. „A căzut aproape la fund. El este mort."

- Mort, repetă ea. „Și el a vrut să se sinucidă, știi. De aceea nu era preocupat de tine și de ceilalți care asistă la ceea ce a făcut. Cred că de fapt a vrut să fie văzut, mai ales de tine. Dar ce ai spus? Sir Everard l-a împiedicat?

Un suspin înăbușit a atras atenția Dorei asupra piciorului patului. Mama ei stătea acolo, agățată de stâlpul de pat de cealaltă parte, la fel de palidă ca George.

„A fost doar vina mea, Dora”, a spus ea. Te-am trimis să vorbești cu el. Aproape că ai murit ”.

- Dar nu am făcut-o, spuse Dora. „Și nu ar fi trebuit să mă duc acolo la el. A fost decizia mea, îți amintești? ” Închise din nou ochii pentru o clipă și linse buzele uscate.

- Sir Everard ți-a salvat viața, Dora, spuse George. „A aranjat diversiunea cu Julian pentru a-l distrage pe Eastham pentru a-ți oferi șansa de a te despărți, apoi l-a oprit pe Eastham înainte de a te putea urmări pe panta.”

Ochii Dorei s-au umplut de lacrimi când s-a uitat la mama ei.

„Se teme de înălțimi”, a spus mama ei.

Dora a zâmbit slab. Cum s-ar putea ca ei să fi făcut cerc complet acum? Că tocmai bărbatul pe care ea a crezut-o dintotdeauna că i-a stricat viața prin indepartarea mamei sale, acum i-a salvat viața? Și apoi ochii i s-au mărit într-o panică bruscă. „Dar ce oră este? Trebuie să fie oaspeți care sosesc. Trebuie să fie aproape timpul să ... ”

Mâna care îi apăsase umărul înapoi pe pat era încă acolo.

„Este timpul să te culci acolo unde ești”, a spus George. „Există și alte persoane care să le arate oaspeților camerele lor. Dodd ar trebui să fie aici în curând. Julian a plecat rapid să-l aducă. ”

„Dar nu am nevoie de medic”, a protestat ea. „Trebuie să mă pregătesc pentru cină și bal. Cât este ceasul?"

- Este încă abia după-amiaza târziu, o asigură el. - Ascultă-mă, Dora. Ai suferit un șoc sever. Nu cred că ai simțit încă efectele complete ale acestuia. Și există complicația adăugată că ești cu copilul. Vei sta acolo până când Dodd te va examina și vei sta acolo chiar și după aceea, dacă el va simți că ar trebui. Și

aceasta este o poruncă. Cina și balul vor continua fără tine dacă trebuie, deși toată lumea va regreta absența ta, nimeni mai mult decât mine. Philippa a fost de acord să găzduiască evenimentele serii, dacă este necesar, și este perfect capabilă să o facă. ”

„Voi rămâne aici cu tine, Dora, dacă medicul îți recomandă odihna”, a spus mama ei. „Nu vei fi singura. Și nimeni nu te va învinovăți pentru că nu ți-ai făcut  apariția. Vestea a ceea ce s-a întâmplat s-a răspândit fără îndoială prin sat și dincolo. Iar starea ta este o cunoaștere comună. Într-adevăr, aș crede că toată lumea ar fi mai surprinsă dacă ai apărea diseară. ”

Dora se uită consternată de la unul la altul. „Dar acesta este primul nostru mare divertisment împreună”, i-a spus ea lui George. S-a întors spre mama ei. „Și am planificat-o în mod deliberat pentru timpul în care tu și Sir Everard veți fi aici.”

"Vor fi alte baluri, petreceri și concerte, Dora", a spus George. „Dar există doar una ca tine”.

„Este suficient să fim aici”, i-a spus mama ei. „Toată lumea a fost foarte amabilă. Tu și Excelenta Sa mai ales. ”

Dora strânse o mână de cuverturi de pat cu mâna liberă. „Nu voi pierde copilul, nu-i așa?” ea a intrebat.

Mama ei clătină din cap, dar George a răspuns.

„Este de sperat sincer că nu o vei face”, a spus el, „dar trebuie să-l asculți pe doctor Dora și să faci ceea ce spune el. Nu aș risca viata copilului nostru sau - și, sincer, mult mai important în această etapă – viata ta de dragul unui simplu bal, așa cum știu că este pentru tine. Doamne, aproape că te-am pierdut astăzi. Aproape că te-as fi pierdut daca n-ar fi fost Sir Everard și Julian. ”

Ochii lui străluciră în ai ei și ea își dădu seama că el era la un pas de lacrimi. Se relaxă în spatele pernelor.

Iar imaginea i-a venit brusc și viu în minte vastul gol al spațiului care căscase la un picior sau doi în fața ei, cu mâna contelui de Eastham, apucând-o de braț și propulsând-o înainte. Ea s-a gândit la zborul disperat când a reușit cumva să-și scoată brațul liber și la decizia ei de fracțiune de secundă de a lua panta în jos, mai degrabă decât calea din jur - și de realizarea aproape simultană că nu avea să ajungă niciodată la fund în viață. Și-a amintit de un corp țipător, care țipa, care trecea peste ea. Și-a amintit că brațele o țineau strâns și o voce din întunericul pătrunzător în timp ce își pierdea cunoștința, strigându-i numele. Își aminti o voce din adâncuri - Ah, Dora. Iubita mea. Singura mea iubita.

Vocea lui George.

„Ar fi trebuit să te ascult când m-ai rugat să nu mai am nimic de-a face cu el”, a spus ea. „Dar am crezut că știu mai bine decât tine. M-am gândit că ar putea exista o modalitate de va împăca pe voi doi ”.

„Nu a fost vina ta”, a spus el. „Ar fi trebuit să-ți dau un motiv. Dar să ne oprim cu toții să ne asumăm vina pentru ceea ce s-a întâmplat în această după-amiază. A fost de vină un singur om și nu te va mai răni niciodată ”.

"El este mort." Închise ochii și inspiră încet. „Cât de îngrozitor că nu pot să-mi pară rău.”

„Nici eu nu pot”, a spus mama ei cu oarecare spirit. „Îmi pare rău doar că piciorul lui Everard l-a împiedicat, nu al meu”.

Dora îi zâmbi. „Mă bucur că a fost Sir Everard", a spus ea.

Mama ei se uită înapoi, surprinsă.

- Mă bucur că a făcut-o cineva, spuse George cu înflăcărare, iar Dora își întoarse privirea spre el. Și-a amintit. . . Ah și-a amintit.

Fiul lui George nu fusese al său, ci al contelui de Eastham. Contele și ducesa adăpostiseră o pasiune ilicită unul pentru celălalt de mai mulți ani. Tatăl lor o forțase să se căsătorească cu George pentru a-i separa. Știa el despre sarcina ei? Poate. Probabil, de fapt. Când George descoperise că copilul nu era al lui? Știa întotdeauna? Dragă Doamne, el fusese doar un băiat pe atunci. Ce fel de efect permanent a avut asupra sa acea cunoaștere? Dar ea se uita la acele efecte, le privise de atâta timp cât îl cunoscuse. Bunătatea aproape perpetuă din ochii lui păstra și o nuanță de tristețe. Nu identificase niciodată acea tristețe până acum. Și acolo era singurătatea lui privată pe care o simțise, dar niciodată nu a putut să pătrundă.

Mâna lui se strânse în jurul ei, iar două lacrimi se revărsară și îi curgeau pe obraji.

„Aproape că te-am pierdut", a spus el.

„O", a spus ea, „nu sunt atât de ușor de pierdut".

Mama ei s-a dus să deschidă ușa oricui tocmai o apăsase și s-a îndepărtat pentru a-l admite pe doctorul Dodd.

* * *

Medicul nu a reușit să detecteze niciun semn fizic al calvarului îndurat de Dora în cursul după-amiezii. Nu a existat niciun indiciu că un avort spontan ar putea fi iminent. Bineînțeles, ea suferise un șoc îngrozitor, iar el nu putea prevedea cum s-ar putea manifesta asta în orele și zilele următoare. Dar în prezent pulsul ei era constant, culoarea ei sănătoasă și mintea limpede. El a recomandat cu tărie câteva ore de odihnă la pat. Rămânea la latitudinea ducesei să decidă dacă va apărea în fața oaspeților ei în timpul serii, dar dacă o va face, el a sfătuit să nu se exercite în mod nejustificat și să nu participe la niciun dans viguros.

Dora a acceptat cu reticență să rămână în apartamentele ei în timpul cinei. Ea va decide mai târziu ce să facă cu balul.

- Deși urăsc să ratez chiar și cina, îi spuse ea lui George cu un oftat. „Și într-adevăr, mă simt bine și destul de necinstită când zac aici."

Nu era dispusă ca mama ei să rămână cu ea.

„Deși apreciez îngrijorarea ta, mamă", a asigurat-o, „nu aș putea dormi dacă ai fi în cameră. Aș vrea să vorbesc ca să nu te plictisesti. "

Paisprezece persoane s-au așezat la cină o oră mai târziu. Totul a fost un proces sever pentru George. Oaspeții erau politicoși, desigur, dar era clar că izbucneau de curiozitate să știe exact ce se întâmplase în după-amiaza care trimisese cumva un mort în sat să aștepte o anchetă, iar ducesa în apartamentele sale private, unde medicul o asistase. Nu avea rost să fie excesiv de evaziv, George hotărâse în consultare cu Julian, Sir Everard și doamnele. Toată lumea știa deja că contele de Eastham își acuzase odată cumnatul că a împins-o pe prima ducesă la moartea ei și mai recent reînnoise acuzația la nunta ducelui cu cea de-a doua ducesă. Cu acea ocazie fusese redus la tăcere, dar, în mod clar, fusese obsedat și poate chiar deranjat de convingerea că sora lui nu și-a luat viața - chiar dacă pentru toți cei care o cunoșteau era clar că era coplesită de durere pentru moartea recentă a singurului ei fiu. Așa că George și Julian au fost de acord că restul poveștii ar trebui explicat, că Eastham a venit în Cornwall, a păcălit-o pe noua ducesă să meargă cu el de-a lungul promontoriului de la Penderris și a încercat să-i împingă pe ea și pe copilul ei nenăscut până la moartea lor în locul exact unde murise sora lui. Cu toate acestea, ei s-au abținut să menționeze rolul specific al lui Havell.

Povestea a fost exclamată și discutată printre invitați aproape cu excluderea oricărui alt subiect de conversație. George a fost foarte bucuros că Dora nu a fost prezentă pentru a o auzi. El spera că o va putea descuraja să nu coboare mai târziu, deși nu ii va interzice. Toți cei care veneau la bal ar fi învrăjbiți cu orice fapte și zvonuri ar fi ajuns la urechi și ar dori să afle adevărul și să-l audă de la cei care fuseseră implicați personal. Dora ar fi atracția vedetă dacă ar fi prezentă.

Ce îi spusese Eastham lui Dora acolo, pe promontoriu? Foarte multe lucruri pe care nu le știa până acum, fără îndoială. Un mare lucru pe care ar fi trebuit să-i spună el însuși. Dar a existat puțin timp pentru introspecție sau șoc sau auto-blamare. Găzduia o cină. A zâmbit, a răspuns la întrebările celor mai apropiați de el, a schimbat subiectul, a răspuns la mai multe întrebări, a schimbat din nou subiectul și și-a mâncat cina fără să guste ceva sau chiar să observe ce se servește. Bucătarul său ar plânge dacă ar ști.

În cele din urmă, a reușit să se întoarcă la etaj pentru a vedea dacă Dora dormise și pentru a încerca să o convingă să rămână în pat. Ea era în camera de zi privată, și-a dat seama imediat ce a intrat în dormitor. Auzea muzică venind din acea direcție. A trecut prin vestiarul său să o găsească.

Era așezată la vechiul ei pianoforte, cântând ceva moale și dulce și total absorbita în el. Și era îmbrăcată magnific într-o rochie strălucitoare de roz fucsia, în stil expert, pentru a arăta curbele elegante și subțiri ale corpului ei. Purta diamantele lui la gât și la urechi. Părul ei întunecat fusese îngrămădit în bucle elegante, cu șiruri fluturate care îi treceau pe gât și urechi. Și purta diadema de diamant a ducesei, care fusese a bunicii și a mamei sale, dar niciodată a lui Miriam. O pereche de mănuși lungi de argint erau drapate de-a lungul vârfului pianului. Un papuc de argint moale mânuia una dintre pedale.

Arăta la vârsta ei, își spuse George, dar cel mai bun ar putea arăta o femeie de vârsta ei. Acum era cu siguranță mai frumoasă decât ar fi putut fi în tinerețe. Fiecare linie a corpului ei mărturisea maturitate, femeie în cea mai deplină floare. Și cel care crestea în pântecele ei era copilul lor. Pentru o clipă, genunchii l-au amenințat că vor ieși de sub el când s-a gândit mai devreme la acea scenă de pe stânci.

A terminat ceea ce canta și și-a ridicat privirea cu un zâmbet. Probabil că îi simțise prezența în prag.

„Mergi la un bal din întâmplare?” el a intrebat-o.

- Într-adevăr merg, spuse ea. „Caut o escortă.”

„Permiteți-mi onoarea.” El a făcut-o să se plece intr-o reverenta exagerata  după ce a facut câțiva pași în cameră.

Intoarse scaunul. "Cum a fost cina?" îl întrebă ea.

„A fost probabil delicios”, a spus el. „Aș fi putut observa dacă aș fi fost atent la asta. Oaspeții noștri păreau însă mulțumiți ca Philippa ți-a luat locul fără furori și cu un farmec liniștit. Este o adevărată bijuterie, Dora. Povestea a ceea ce s-a întâmplat în această după-amiază a fost spusă și repovestită. Nimic nu a fost reținut. Nimic nu a fost nici exagerat, nici respins. Mi-aș dori să pot spune că acum toată lumea este mulțumită și pregătită să se bucure de seară fără alte referințe la ceea ce sa întâmplat, dar, desigur, majoritatea oaspeților balului nu au fost nici măcar la cină. Povestea va trebui povestită din nou și din nou. Mi-aș dori să rămâi aici. ”

Ea se ridică în picioare și se apropie de el pentru a face o mică ajustare a pliurilor de pe gât.

„Și sa risipesc rochia asta și aceste bijuterii și cel mai bun efort de coafură al lui Maisie?” ea a spus. „Toată lumea va fi agitată să mă vadă, știind ce s-a întâmplat aproape în această după-amiază. Este natura umană, George. Dacă nu mă vor vedea diseară, atunci se va întâmpla cu altă ocazie, poate la biserică duminică. Nu mă pot ascunde toată viața. Aș prefera să fie acum. Ar prefera să fie acum. În afară de asta, am așteptat cu nerăbdare balul nostru foarte mult și probabil că voi avea un acces de furie dacă sunt forțata să-l ratez ”

El se uită în ochii ei și văzu acolo adâncimi neînțelese. Povestea care fusese spusă la cină a fost una adevărată și exactă, dar nu completă. Doar ea știa restul. Dar ea nu s-ar referi niciodată la asta, și-a dat seama. Nu-l va confrunta niciodată cu orice i-ar fi spus Eastham. Ea îi va lăsa intimitatea și iluzia secretelor sale.

Poate că în acel moment și-a dat seama pe deplin cât de mult îi pasă de ea. Cât de mult o iubea. O iubea mai mult decât aerul pe care îl respira. O iubea cu toată pasiunea tinerească pe care o împachetase într-o boltă interioară ascunsă imediat după prima căsătorie. De mult crezuse că a pierdut cheia. Dar, cumva, o găsise, o înfigea în încuietoare și o întoarse.

„Vom vorbi”, i-a spus el, luându-i mâinile în mâinile lui și ridicându-le pe rând pentru a săruta baza fiecărei palme.

- Dacă vrei, spuse ea. Putea să vadă că ea înțelegea la ce se referea.

"Vreau."

S-a dus să-i aducă mănușile de la pianoforte, a așteptat în timp ce ea le-a tras și i-a oferit brațul.

Oaspeții lor au început să sosească foarte curând - și se îndoia că cineva va întârzia în seara asta.

20

Dora nu credea că a zâmbit vreodată atât de mult în viața ei. Și ciudat era că de cele mai multe ori era cu o fericire autentică. De ce nu?  Ar fi putut fi moartă, dar era vie și nevătămată - cu excepția, bănuia ea starii emoționale. Fusese salvată de eforturile combinate ale soțului ei, nepotului soțului ei și soțului mamei sale, pe care o dispreţuise de ani de zile și abia foarte recent devenise respectabila și chiar îi plăcea.

Ce nu era de ajuns ca sa să fii fericit?

Și seara la care visase săptămâni întregi o petrecea acum si se distra . Îi era dor de cina oficială, era adevărat, dar orele balului se întindeau în față și abia reușea să conțină emoția pe care o simțea la vederea scării și a sălii de bal, decorate cu flori, a candelabrelor ridicate la locul lor de dedesubt. tavanul aprins de lumânări și cristale, ale podelei strălucind cu lac și - oh, și orice. Sosise orchestra. Instrumentele lor erau sprijinite pe podea la un capăt al lunii săli de bal. Un violonist își acorda corzile la pianoforte. Mesele lungi din salonul alăturat erau împrăștiate cu fețe de masă albe clare și împodobite cu vaze de flori și porțelan și pahare de cristal și argintărie. Mâncarea și băuturile vor fi aduse imediat ce oaspeții vor începe să sosească.

Și asta era tot ceea ce făcea - deși a zâmbit cu o amuzare autentică când s-a gândit la cât de puțin a trebuit să se străduiască pentru a pune totul în practică. Ea și George trebuie să aibă cei mai buni servitori ai lumii.

Oh, despre ce nu trebuie să fii fericit?

Ei bine, pentru un lucru, cunoștințele ei erau despre nefericirea teribilă a unei mari vieți a lui George, cea mai mare parte fiind încă închisă în el. Și apoi s-a aflat că contele de Eastham dorise să o omoare în această după-amiază și că aproape că reușise. O asigurase că nu era nimic personal, dar se simțise foarte personal. A fost un lucru îngrozitor să fi întâlnit o astfel de ură ucigașă. Și a existat faptul că a murit. A fost greu pentru spiritele ei să știe că cineva cu care umblase și vorbise acum câteva ore era acum mort. Știa că își va aminti de vederea lui căzând pe lângă ea și de sunetul țipătului său pentru o lungă perioadă de timp. Se întrebă ce se întâmplase cu el sau, mai bine zis, cu trupul lui.

Primul lucru pe care Dora l-a făcut după ce s-a oprit în prag pentru a admira sala de bal a fost să-și scape brațul de cel al lui George pentru a se îndrepta spre cameră, salutându-i pe oaspeții care rămâneau noaptea și le-a cerut scuze pentru că nu a fost prezenta la sosire sa ii conduca în camerele lor mai devreme sau pentru a -i distra la cină. Se simțea foarte bine, se gândi ea, să reușești să faci asta singură fără să expiri din teroare. Teroare? Nu era nimic atât de groaznic în a da mâna cu oameni care păreau dispuși cu amabilitate față de ea, a recunoaște reverente și plecaciuni și a se auzi numită „Excelenta Ta” și a face conversație. După această după-amiază, cu siguranță nimic nu a mai putut-o face să se teamă din nou.

Făcuse un drum lung în câteva luni scurte.

Bineînțeles, toată lumea a asigurat-o că nu există nimic pentru care să-și ceară scuze și și-au exprimat îngrijorarea pentru bunăstarea ei, precum și au felicitat-o cu ea pentru încercarea ei cumplită. Ea și-a dat seama că trebuie să se aștepte mai mult la același lucru când au sosit oaspeții din afară. Cel puțin nimeni în această seară nu ar lipsi un subiect de conversație.

Dar a mai dorit să facă alte două lucruri specifice înainte ca oaspeții să sosească - și cel mai devreme dintre ei ar fi cu siguranță aici în orice minut. Ea i-a văzut pe Julian și Philippa pe lângă podiumul orchestrei, abătându-se de la a vorbi cu violonistul.

Dora îi întinse mâinile către Philippa și o sărută pe ambii obraji.

„Am cea mai bună autoritate", a spus ea, „că ești o adevărată bijuterie, Philippa, și ți-ai achitat îndatoririle de gazda la cină cu farmecul tău obișnuit. Dar nu trebuia să mi se spună. Multumesc draga mea."

„Nu-mi vine să cred", a spus Philippa, „că i-am permis omului respectiv să cumpere limonadă pentru mine în această după-amiază și că ți-aș fi spus despre solicitarea lui de a vorbi cu tine chiar dacă Lady Havell nu m-ar fi asigurat că îți va spune așa că aș putea alerga până la creșă. Îmi pare foarte rău, mătușă Dora. "

- Sa nu-ti para, spuse Dora. „După cum a observat George mai devreme, cu toții trebuie să încetăm să ne învinuim pe noi înșine. A fost de vină un singur om. " Se întoarse spre Julian, îi puse ambele mâini pe umeri și îl sărută și pe ambii obraji. „Tu ai fost cel care l-ai distras suficient pentru a-mi permite să mă eliberez. Mulțumesc, Julian. "

El îi rânji și îi bătu mâinile pe umerii lui. „A trebuit să fac ceva pentru a-l proteja pe viitorul moștenitor", a spus el, „de când eu și Philippa am decis că ar fi mult mai bine ca el să fie fiul unchiului George, mai degrabă decât nepotul său".

„Ei bine", a spus Dora, „moștenitorul poate fi tot nepotul, știi, dacă acest copil ar trebui să se dovedească a fi fiică. George și cu mine vom fi la fel de fericiți. "

Toți au chicotit, iar râsul s-a simțit bine. Dar Dora o văzuse pe mama ei tocmai venind prin ferestrele franceze cu Sir Everard. Probabil că au ieșit afară pe balcon pentru a avea aer.

- O, scuză-mă, dacă vrei, spuse ea și se grăbi spre ei.

Fața mamei ei se lumină de plăcere. - Ce frumos arăți, Dora, spuse ea. „Rozul a fost întotdeauna o culoare bună pentru tine, deși obișnuiai să protestezi că este mai bine pentru blonde. Dar ești sigura că ar trebui să fii aici? Nu  vei exagera prea mult? "

- Promit că nu voi face, o asigură Dora. „Am avut deja prelegerea de la George."

Și mama ei arăta destul de magnifică într-o rochie albastră-argintie, care avea un design mai degrabă clasic decât la modă și pe care Dora bănuia că și-o făcuse singură. Mama ei fusese întotdeauna o femeie pricepută. Părul ei argintiu avea un stil elegant. Greutatea în plus pe care o câștigase încă din tinerețe i se potrivea de fapt, se gândi Dora, la fel ca și zâmbetul blând care îi aducea atât de multe amintiri despre mama pe care o adorase.

„Îl aprob pe Înălțimea Sa", a spus mama ei.

„Oh, la fel și eu." Dora râse și se întoarse spre Sir Everard. Îi întinse mâinile spre el, dar când el le-a luat, le-a scos liber impulsiv, și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său și i-a sărutat obrazul. Ea a clipit din nou cu lacrimi. - Îți datorez viața mea, Sir Everard. Și într-adevăr, nu cred că există cineva căruia să-l datorez mai degrabă. Ai fost bun cu mama. Ai stat lângă ea când s-ar putea să o fi abandonat cu ușurință. Îmi

pare rău că te-am umilit când te-am chemat în Kensington. Nu am înțeles atunci cât de bun ai fost sau cât de bun ești. Și iti mulțumesc pentru viața mea. ”

„Draga mea Dora.” Se prinse din nou de mâinile ei și părea destul de jenat, deși mama Dora o privea cu un zâmbet strălucitor. „Am fost acolo în această după-amiază și a trebuit să fac ceva vag eroic. Mă bucur doar că cumva ai supraviețuit intact. Și în ceea ce o privește mama ta - ei bine, presupun că am iubit-o chiar înainte de a fi rușinată pe nedrept și forțată să fugă de acasă. Nu aș fi recunoscut niciodată, nici măcar pentru mine, dacă circumstanțele nu mi-ar fi oferit cel mai mare dar din viața mea. O iubesc, draga mea. A rămâne lângă ea nu a fost niciodată sacrificiu. Dimpotrivă. ”

Oh, i-a plăcut, se gândi Dora. Căci, desigur, sacrificase foarte mult când stătuse lângă o femeie mai în vârstă cu care se bucurase de ceea ce probabil nu fusese decât un flirt ușor. Fusese ostracizată de societate când il părăsise pe tata și el divorțase de ea. Și, deși bărbatul aflat în astfel de situații, de obicei, se descurca destul de bine, totuși propria sa viață socială trebuie să fi fost sever redusă și șansele sale de a face o căsătorie mai avantajoasă să fie pierdute. Era clar că, deși nu era sărac, nici el nu era un om bogat.

Dar era un om loial și afectuos. Și un om demn. Era, credea ea loial, mai demn de respectul ei decât era propriul tată.

„Cred că sosesc oaspeții”, a spus ea. - Trebuie să mă alătur lui George.

Balul Penderris nu s-ar fi calificat pentru această apreciată denumire de „inghesuiala tristă” dacă ar fi avut loc la Londra, se gândi Dora în următoarea jumătate de oră. Chiar înainte ca unii dintre oaspeți, mai ales cei mai în vârstă, să se îndrepte spre camera de cărți și unii si alții s-au rătăcit în salon pentru a privi peste băuturi răcoritoare, era loc să respire în sala de bal. Cu toate acestea, pentru ochii ei părea un eveniment orbitor de aglomerat, pentru că toți cei care fuseseră invitați veniseră.

Chiar și familia Clark a venit, amândoi arătând rigid și destul de trași. Au venit, a ghicit Dora, parțial din curiozitate și parțial pentru ca absența lor să nu sugereze că au conspirat cumva cu contele de Eastham într-un complot de crimă. George zâmbi și se înclină politicos în fața lor. Și Dora a zâmbit și l-a asigurat pe domnul Clark când a întrebat dacă se simte destul de bine după ce s-a odihnit câteva ore la sfatul medicului.

Doamna Parkinson a venit puțin mai târziu cu domnul și doamna Yarby, zâmbitoare și plină de grație și dornică să o informeze pe Dora că a primit o scrisoare chiar în dimineața aceea de la draga ei Gwen și nu putea decât să-i fie milă că draga Lady Trentham era mai puțin loiala unei prietenii vechi decât era inainte și a scris o singură scrisoare scurtă la fiecare trei lungi pe care le-a scris chiar doamna Parkinson.

„Deși îmi dau seama, Domnia Ta”, a adăugat ea, „de faptul că are un copil mic și nu sunt deloc sigură că Lord Trentham a angajat o dadacă superioară care să-și asume întreaga îngrijire - sau că el înțelege obligația unei doamne de a-și petrece diminețile ocupându-se de corespondența ei. Tatăl său era în afaceri, să știi. Biata mea, cea mai dragă Gwen. ”

Trebuie să-și amintească să împărtășească acea mică bucată, își spuse Dora, data viitoare când ii va scrie lui Gwen.

Ann și James Cox-Hampton au sosit cu cele două fiice mai mari ale lor, care nu ar fi fost considerate suficient de bătrâne pentru un bal la Londra, dar au fost foarte binevenite la acesta. James îi strânse mâna lui George fără cuvinte, în timp ce Ann o îmbrățișa pe Dora câteva secunde.

„Arăți frumos", a spus ea, „și foarte pregătita după cumplita ta încercare. Dacă o doamnă ar fi pariată, ar fi câștigat o avere de la James. A pariat că nu vei mai apărea diseară. "

„Dar apoi, dragostea mea", a spus James, „aș fi trebuit să trăiesc din averea soției mele pentru restul zilelor mele și tu ai fi pierdut tot respectul pentru mine. Mă bucur că păstrați buza superioară rigidă, Dora. "

Barbara Newman a îmbrățișat-o puternic pe Dora când a ajuns cu vicarul.

„Foarte rar acord multă credință bârfelor", a spus ea. „Este aproape întotdeauna fie extrem de exagerat, fie complet neadevărat. Dar contele de Eastham este mort, așa că presupun că viața ta a fost într-un pericol grav. "

„Dar am supraviețuit", a spus Dora. „Bucură-te de bal, Barbara. Voi găsi ceva timp mai târziu să vă spun totul despre asta, când nu dansați. "

Și în cele din urmă se părea că toată lumea a sosit. Deoarece distracțiile la țară tindeau să se încheie mai devreme decât cele din Londra, nu au existat niciodată multe întârzieri. Expresia târziu la modă era abia cunoscută în țară.

Și acum George își trăgea brațul prin al lui și o privea cu atenție. „Ești strălucitoare", a spus el, „și sunt uimit. Dar zâmbetele și ochii strălucitori ascund oboseala, Dora? "

„Nu ", l-a asigurat ea. „Dar îmi voi ține promisiunea de a nu dansa, chiar dacă Dr. Dodd le-a menționat doar pe cele mai obositoare. Va fi suficient să privesc și să mă bucur de fructele muncii tuturor, cu excepția mea. "

El a râs. „Dar balul a fost ideea ta", a spus el, „și asta contează. Permite-mi să te duc la Ann. A fost ocupată să asigure că fetele ei au parteneri respectabili pentru setul de deschidere și pare să nu aibă intenția de a dansa singură. "

Nu avea nevoie să o ducă nicăieri. Era ducesa de Stanbrook. Doamne, purta chiar și tiara ei. Și era gazda balului. Dar i-a permis să o conducă lângă prietena ei înainte de a începe să deschidă dansul cu Philippa. În timpul acelei serii de dansuri de țară, ea ia spus lui Ann tot ce se întâmplase - omitand doar câteva dintre detaliile pe care i le dezvăluise contele. A descoperit, a fost o ușurare să se descarce cuiva care nu fusese implicat. Probabil că ar face același lucru cu Barbara mai târziu, dar nu cu nimeni altcineva. Lăsați alți oameni să spună povestea.

Mai mult decât orice altceva în seara asta, Dora a vrut să se distreze. Erau atât de multe de sărbătorit - căsătoria, sarcina, împăcarea cu mama, prietenia.

Viața însăși.

Și-a petrecut seara circulând printre oaspeții ei, așa cum intenționase întotdeauna să facă. Nu intenționase niciodată să facă mult dans. A vorbit cu toată lumea, răspunzând ocazional la întrebări despre după-amiaza, dar vorbind și despre alte subiecte. A găsit parteneri pentru toți tinerii care în mod

clar doreau să danseze, dar care erau prea timizi pentru a se face remarcați - și asta se aplica atât domnilor tineri, cât și domnișoarelor. Într-adevăr, s-a aplicat mai mult pentru ei, deoarece fetele aveau mame care să le ajute să găsească parteneri, în timp ce băieții erau de așteptat să se descurce singuri. A adus farfurii cu mâncare pentru câțiva oameni în vârstă care nu se puteau mișca ușor printre mulțimi, deși erau servitori care circulau constant cu tăvi. Ea a stat în mod deliberat cu domnul și doamna Clark între două seturi și i-a făcut să râdă cu povești din zilele ei de predare a muzicii. S-a urcat la galeria înaltă care se întindea de-a lungul unui capăt al sălii de bal, când i-a văzut pe cei doi copii mici ai unui cuplu de oaspeți ai casei ei, acolo cu dadaca lor. Și i-a încântat aducându-le o farfurie cu dulciuri din sala de băuturi după ce a obținut permisiunea dadacei.

O, da, într-adevăr s-a bucurat. Cum nu putea? Căci balul a fost în mod clar un succes. Se temuse puțin că faptul că un om a murit pe terenul Penderris mai devreme astăzi ar putea împiedica festivitățile, dar nu a făcut-o. George a petrecut o mare parte din seară dansând și restul mutându-se printre oaspeți, așa cum făcea Dora. Părea fericit și liniștit.

Dar, oh, s-a gândit perfidă de câteva ori pe parcursul serii, cum își dorea să poată dansa măcar o dată. Nu toate dansurile au fost obositoare. Dar ea promisese. . .

Al doilea dintre cele două valsuri planificate pentru seară a fost după cină. George dansase primul cu mama ei, care era la fel de ușoară pe picioare ca și ea când Dora era fată. Dora se uitase destul de înțelept până când îi văzuse pe acei copii în galerie și se distrase, mergând la ei.

Acum, oaspeții au fost instruiți să-și ia partenerii pentru al doilea vals. Dora, în picioare cu Barbara, a cărei atenție fusese atrasă o clipă de cineva de cealaltă parte a ei, își răcori fața cu evantaiul până când i se luă din mână.

„Ești supraîncălzita?” A întrebat George, continuând să-i strângă evantaiul. „Te-ai agitat prea mult?”

„Nu m-am agitat deloc”, l-a asigurat ea. „Dar nu este cel mai frumos bal la care ai participat vreodată, George? Și simte-te liber să minți. ”

"Ah, dar pot spune doar adevărul", a spus el. „Este de departe cel mai frumos bal la care am participat vreodată, poate pentru că este cea mai frumoasă doamnă pe care am cunoscut-o vreodată.”

„Nu voi întreba cine este,” a spus ea. „Aș putea fi mortificata de răspunsul tău.”

„Dar nu pot spune decât adevărul, nu uita”, a spus el. „Acea doamna ești tu”.

Ea a râs și zâmbetul lui s-a adâncit. O surprinsese și o încântase de la nunta lor să descopere că, ocazional, puteau face schimburi de prostii și să împărtășească râsete.

„Spun adevărul”, o asigură el. „Îmi amintesc că mi-ai spus la scurt timp după ce ai fost de acord să te căsătorești cu mine la St. George că ai visat întotdeauna să valsezi la un bal din Londra. O vom face într-o zi, dar propriul nostru bal aici, la Penderris, va servi scopului pentru moment? Vrei să valsezi cu mine? ”

Oh. Simțea un mare val de dor. „Dar i-am promis unui anumit tiran că nu voi dansa deloc”.

„Anumitul tiran își amintește totuși că doar dansul intens a fost interzis”, a spus el. „De asemenea, a avut o vorbă cu șeful orchestrei după cină și a cerut în mod special o versiune mai lentă, mai calmă a

valsului decât cea care a fost cantată mai devreme.” Se uită adânc în ochii ei. „Vrei să valsezi cu mine, Dora?”

Ea și-a luat evantaiul din mână și l-a închis. „Ar face seara perfectă”, a spus ea.

El i-a oferit brațul, iar ea și-a așezat mâna pe manșeta lui.

Valsase o dată, la o adunare locală din Inglebrook, cu un domn fermier care trebuie să fi practicat pașii în timp ce se îndepărta de un taur plin de viață. Nu fusese o experiență deosebit de plăcută, deși ea simțise întotdeauna că ar putea fi. A fost cu siguranță cel mai romantic dans inventat vreodată - când a dansat cu partenerul potrivit.

Era sigură că va avea partenerul potrivit în seara asta.

El îi puse o mână în spatele taliei și o luă de mână într-o imbrătisare caldă. Ea și-a sprijinit cealaltă mână pe umărul lui - atât de cald, ferm și de încredere. A avut timp doar să observe câteva dintre celelalte cupluri care au ocupat ringul de dans langa ei - mama ei cu Sir Everard, Ann și James, Philippa și Julian. Și apoi a început muzica.

Orice teamă pe care ar fi putut-o avea că nu va cunoaște suficient de bine pașii a fost curând risipită. S-au mișcat prin sala de bal ca și când ar fi unul și s-a simțit, gândi Dora, ca și cum ar fi chiar în interiorul muzicii și să o creeze cu tot corpul în loc să fie doar cu degetele pe o tastatură. Se simțea ca o creație a tuturor simțurilor în loc doar de sunet. Erau candelabrele de cristal și lumânari de văzut deasupra capului și florile și verdeața de dedesubt. Erau parfumurile plantelor și ale diferitelor colonii - și chiar ale cafelei. Se auzeau sunete de muzică și picioare care se mișcau ritmic pe podea și voci și râsete. A fost gustul de vin și prăjitură. Și se simțea sub o mână o haină de seară, o mână mai mare în cealaltă, căldură corporală. Erau oameni care se distrau. Și nimic nu era static, ca nimic nu a fost niciodată cu muzica - sau cu viața. Totul se învârtea în jurul ei cu lumină și culoare, iar ea se învârtea în mijlocul ei.

Totul era viață și bucurie.

Dar era singura constantă în centrul tuturor - bărbatul care o ținea și valsa cu ea. Robust și elegant, stoic și amabil, aristocratic și foarte uman, complex și vulnerabil - însoțitorul și prietenul ei, soțul, iubitul ei. Crearea cu ea a muzicii vieții.

Era ciudat cum o asemenea înălțare a euforiei putea urma atât de strâns teroarea care pune viața în pericol. Cele două extreme ale vieții. Sau poate nu atât de ciudat.

Și-a amintit spusele lui că o dusese până la casă de la o parte la alta, pe fața stâncii. Realitatea acestui fapt nu se impresionase pe deplin asupra conștiinței ei până acum. O purtase.

Dar gândul s-a îndepărtat în timp ce valsau și a rămas doar senzația.

A simțit o mica lipsa când muzica a ajuns în sfârșit. Dar George a ținut-o puțin mai mult în timp ce ceilalți dansatori s-au mutat de pe podea.

„Aș vrea să te duci acum la culcare”, a spus el. "Vrei? Îți voi prezenta scuzele și toată lumea va înțelege. Cred că va mai fi un set. Și apoi va fi toată agitația plecării tuturor ”.

Era brusc obosită și dădu din cap.

- Vino, spuse el. - Te voi însoți  sus.

O lăsă în afara dressingului, după ce dăduse instrucțiuni jos că Maisie urma să fie trimisă fără întârziere. El îi luă ambele mâini în ale lui și le sărută.

„Noapte bună, Dora”, a spus el și, pentru o scurtă clipă, a crezut că a văzut ceva nepăzit în ochii lui - o nefericire, o suferință adâncă. Dar lumina era slabă și s-ar fi putut înșela. Nu adusesera cu ei un sfesnic de lumânări. Erau doar lumânările care pâlpâiau în aplicele de perete.

Se întoarse și se îndreptă cu pași mari pe coridor.

Vom vorbi, spusese el mai devreme. Dar se întrebă dacă o vor face vreodată.

* * *

George s-a bucurat că a convins-o pe Dora să se culce. Nu găzduise niciodată un bal mare, deși, desigur, aceasta era o afacere de țară și, prin urmare, nu chiar stresul la care s-ar fi putut aștepta la Londra. Cu toate acestea, știa ceva despre tot haosul sfârșitului unui bal, când oamenii doreau brusc să vorbească între ei ca și cum nu ar fi avut șansa de a face acest lucru toată seara, și când trăsurile se îndreptau spre ușă și apoi , când a avut succes, a trebuit să aștepte ca proprietarii lor să ia un la revedere prelungit de la gazdele lor și de la orice prieten și cunoștință pe care l-au avut vreodată. Chiar și când trăsura finală dispăruse de-a lungul aleei, erau încă oaspeții casei care doreau să vorbească despre cât de minunată fusese seara înainte de a merge la culcare.

Trecuse mult peste o oră de la sfârșitul balului înainte ca George să se lase liniștit în dressingul său, ca să nu o trezească pe Dora în dormitorul alăturat. Dar, așa cum se întâmplase mai devreme, ca deja vu, el putea auzi muzică ușoară venind din salon.

De ce se așteptase că ea va fi adormită, epuizată cum trebuie să fie?

S-a dezbrăcat fără ajutorul valetului său, căruia îi instruise să se culce și a îmbrăcat o cămașă de noapte și un halat înainte de a se lăsa în salon.

Se opri din cantat și se uită la el cu un zâmbet. Și ea era îmbrăcată pentru culcare. Părul îi era slăbit și fusese periat până la strălucire. Părea foarte obosită.

„Pariez ca”, a spus ea, „nimeni nu a plecat devreme”.

„Nimeni nu a plecat nici măcar târziu”, a spus el. „Toată lumea a plecat foarte târziu. Un semn al marelui succes al balului tau. Despre acesta se va vorbi timp de un deceniu. ”

„Trebuie să ne distram mai des”, a spus ea, „chiar dacă nu întotdeauna la o scară atât de mare”.

- Trebuie, a fost de acord el, mergând mai aproape de ea. „Dar nu mâine, dacă nu te deranjează, Dora sau poimâine. Nu puteai să dormi? ”

Ea clătină din cap. „Mi-a fost frică să încerc.”

„Ți-e frică de coșmaruri?”

A întors scaunul astfel încât genunchii ei să-l atingă pe ai lui. Ea dădu din cap, iar el își sprijini o mână de capul ei și o netezi peste păr.

„Au existat doar poate încă doi pași între mine și un gol mare”, a spus ea. „Și știam că nimic nu avea să-i schimbe părerea. Nimic din ce am spus, nimic din ce ai spus tu ”.

Amândoi au tăcut o vreme până când ea s-a aplecat înainte pentru a-și înfășura brațele în jurul taliei lui și a-și îngropa fața de pieptul lui. Și ea a plâns cu mari suspine.

O ținea cu ochii strânși și se întreba cum ar fi simțit nebunia după aceea. . .

Ea a plâns până când partea din față a halatului și cămașa de noapte de sub el au fost înmuiate, apoi și-a ridicat fața spre a lui, astfel încât să o poată usca cu batista lui. I-a luat-o din mână și și-a suflat nasul.

„Vreau să merg acolo mâine”, i-a spus ea, așezând batista pe bancă în spatele ei. „Vreau să merg de-a lungul cărării de promontoriu și vreau să cobor pe plajă. Aceasta este casa mea și, dacă nu o voi face mâine, nu o voi face niciodată. Vii cu mine?"

Era îngrozit.

"Desigur." Și l-a izbit, chiar dacă genunchii lui se simțeau slabi sub el, că avea destulă dreptate - și incredibil de curajoasă. „Dar este foarte târziu și trebuie să dormim. Te voi ține împotriva coșmarurilor, Dora. Nu voi lăsa pe nimeni sau nimic să iti facă rău. ” Cuvinte prostești în lumina neputinței sale totale din această după-amiază. Nu  putea proteja întotdeauna ceea ce era al său. „Vom vorbi, te asigur, dar nu în seara asta.” A ezitat o clipă. „Totuși, permite-mi să iti arăt ceva în această seară.”

S-a ridicat în picioare și și-a pus mâna în a lui. A luat-o în camera lor de dormit și a deschis sertarul de sus al biroului rar folosit acolo. A scos un obiect înfășurat într-o cârpă moale și l-a desfăcut. Luă cea mai apropiată lumânare și o ținea ridicată în timp ce îi întindea pictura înrămată.

„A fost inițial o schiță pe care Ann a făcut-o la un picnic într-o zi”, a spus el. „Am cerut-o și ea s-a oferit să facă din ea un portret adecvat. A făcut-o puțin mai mare decât o miniatură. Este o asemănare bună ”.

Ea o privi îndelung. - Brendan?

„Fiul meu, da”, a spus el. "L-am iubit."

Ea ridică ochii spre ai lui. - Bineînțeles că da, spuse ea. „El a fost fiul tău”.

El vedea din ochii ei că știa adevărul. Dar și ea a spus adevărul. Brendan era fiul său.

„L-ai ținut afișat”, l-a întrebat ea, „înainte de a te căsători cu mine?”

"Nu." A scuturat din cap. „Nu este pentru galerie, deși probabil va ajunge acolo în cele din urmă. Nu este pentru ochii vreunui slujitor care pășește aici. Este doar pentru ochii mei. Și acum ai tai. ”

- Mulțumesc, spuse ea încet.

A înfășurat cu atenție portretul și l-a pus deoparte.

- Vino să dormi, spuse el.

"Da."

# 21

Dora s-a trezit la sunetul ploii care se lovea de fereastră. Era plină zi. George stătea la birou în cămașă cu maneca scurta, scria. În mod uimitor, dormise adânc și aparent fără vise.

Se întoarse liniștit și o privi. De obicei nu își scria scrisorile aici. Într-adevăr, nu-l mai văzuse niciodată folosind biroul. Dar a ghicit că el nu voise să o lase să se trezească singură. Și-a scufundat pana în cerneală și a continuat să scrie, cu capul aplecat asupra operei sale.

Ochii ei s-au îndreptat spre sertarul de sus și a simțit cum lacrimile îi ciupeau, deși clipea ferm. Ieri fusese suficientă stropitoare. Astăzi nu ar mai exista nimic din asta.

Fusese atâta tandrețe în mâinile lui, cât împăturise lenjeria care acoperea tabloul și o gingășie în ochi, pe cât se uitase scurt la tablou înainte să i-l înmâneze. Și tandrețea îi fusese în glas când vorbea. Fiul meu, da. L-am iubit.

Băiatul trebuie să fi avut vreo paisprezece sau cincisprezece ani când schița a fost făcută și apoi pictată în uleiuri, un băiat cu față simplă, plina, cu părul deschis, oarecum zvâcnit în aer liber, sugestia timidă a unui zâmbet care îi conferă atât vulnerabilitate, cât și farmec. Arăta la fel de diferit de George pe cât era posibil ca un băiat să fie.

Este o asemănare bună.

L-am iubit.

Este doar pentru ochii mei. Și acum ai tai.

Nu exista un portret de familie în galerie. Dar a existat aceasta, o posesie foarte privată, foarte apreciată. Un portret al unui băiat care nu fusese propria lui carne.

Fiul meu, da.

Trebuie să fi scos un sunet. Sau poate doar o supraveghea la fiecare câteva minute. El întoarse capul și apoi zâmbi și - oh, ea îl iubea.

- Bună dimineața, spuse el încet.

"Buna dimineata." Se gândise ieri doar la ea însăși, la faptul că ar fi putut să moară. În această dimineață s-a gândit la el. Cum ar fi fost pentru el acum, în acest moment, dacă ar fi murit? Nu credea că el simțea o mare pasiune romantică pentru ea, dar știa că îi place foarte mult de ea și se mulțumește cu căsătoria sa.

Ah, Dora. Iubita mea. Unica mea iubire. Singura mea iubita.

Auzise cu adevărat acele cuvinte? Sau făcuse parte dintr-un vis în care se scufundase când și-a pierdut cunoștința?

„Fără coșmaruri?” el a intrebat.

- Niciunul, spuse ea. "Tu?"

Dar ea știa răspunsul chiar înainte ca acesta să scuture din cap. Nu dormise deloc. Sub ochii lui erau pete întunecate, iar cutele care se prelungeau de la nările sale, trecând de gură până la bărbie, erau mai pronunțate decât de obicei. Avea puțină culoare pe fața lui.

„A sosit o scrisoare de la Imogen în această dimineață adresată amândurora", a spus el, „și una pentru tine de la sora ta". A bătut o scrisoare nedeschisă pe suprafața de lângă el.

„Ce trebuie să spună Imogen?" ea a intrebat.

„Trebuie să-l citești pentru tine", a spus el, „dar voi juca spoiler și îți voi spune știrea ei principală. Noi, Supraviețuitorii, suntem cu toții extrem de prolifici în asigurarea supraviețuirii rasei umane. "

„Este însărcinată?" Dora s-a așezat brusc și a aruncat învelișurile de pat. „Am crezut că este stearpă".

- La fel și ea, a spus el. „Se pare că v-ați înșelat amândoua."

"Oh, Doamne." A început să numere pe degete. „Agnes, Imogen, Chloe, Sophia, Samantha. Si eu."

„Cineva se întreabă, nu-i așa", a spus el, „ce este în neregulă cu Hugo? Va trebui să scriu și să-l întreb. Deși au o Melody mică. "

„Imogen și Percy trebuie să fie extatici. Oh, trebuie să scriu. Pentru ei scrii? " Dora traversă camera desculță pentru a se uita scurt peste umăr - le scria - și pentru a ridica scrisoarea lui Agnes. Se simțea mai grasă decât de obicei. Dar asta, a descoperit-o curând, se datorează faptului că mai era o scrisoare îndoită în adresă mamei lor. A fost prima de acest gen, Dora era aproape sigură, deși își amintea spusele lui Agnes că o va informa pe mama ei când se va naște bebelușul. Se uită repede la propria scrisoare. Dar Agnes nu nascuse mai devreme. Se simțea încă mare, neplăcută și fără suflare și, în general, se supara ori de câte ori Flavian o tachina ca este mare și părea mulțumit de el însuși. De asemenea, se simțea emoționată și un pic îngrijorată și, din moment ce nu o putea fura pe Dora, apoi avea să încerce să-i fure mama departe de Penderris. Speră că Dora nu se va supăra prea tare și speră că mama ei va fi dispusă să vină.

„Probabil că am îngropat amintiri din copilărie", scrisese ea. „Deși nu pot aduce în minte niciun detaliu specific, am un sentiment general de siguranță, calm și confort ori de câte ori mă gândesc la mama noastră. A fost ea așa, Dora? Sau doar îmi amintesc de tine? "

- Agnes i-a scris mamei, spuse Dora, ridicând scrisoarea împăturită. „Vrea să meargă la Candlebury Abbey pentru nastere".

- O, ea va pleca, spuse George. - Dar o să-ți fie dor de ea.

- Da, a fost de acord. „Dar oricum intenționau să se întoarcă acasă în săptămâna următoare. Au fost fericiți aici, cred, dar au propria lor viață, așa cum facem noi toți. "

- Astăzi nu va mai fi o plimbare, spuse el, dând din cap spre fereastră. „Este un lucru bun că Philippa și Julian trebuie să rămână mai mult. Drumurile vor fi noroioase. Este de sperat că ceilalți oaspeți noștri vor putea ajunge în siguranță acasă. "

Încă ploua puternic și sufla și el, judecând după zăngănitul ferestrei. Le-a amintit că toamna venea peste ei și că iarna nu era departe.

„Poate că se va potoli mai târziu”, a spus ea. Încă a vrut cu disperare să facă acea plimbare despre care a vorbit aseară și, cu cât mai devreme, cu atât mai bine, înainte de a-și pierde nervii. Căci chiar gândul la asta i-a făcut genunchii să devină slabi și inima să-i bată. Apoi văzu ceasul de pe cămin. Uitase de acei oaspeți de peste noapte. „Trebuie să mă îmbrac și să cobor. Ce va gândi toată lumea despre mine? ”

„Ce crede soțul tău”, a spus el, „este că arăți destul de delicios”.

Ea clătină din cap spre el și își clătină limba în timp ce se îndrepta spre budoarul ei.

* * *

Ploaia s-a calmat după prânz și apoi s-a oprit. Dar doar un pic. Norii întunecați atârnau jos și vântul încă sufla în rafale. De fapt, a fost o după-amiază complet neplăcută, rece și umedă și veselă și cel mai bine petrecută în interior. Cu toate acestea, un grup de oameni au părăsit căldura și adăpostul din Penderris Hall în aer liber devreme după-amiază, cu toții mergand pe jos, ca și cum ar fi fost deja ianuarie. George și Dora au condus drumul, apoi au venit Sir Everard și Lady Havell, Philippa și Julian și Ann și James Cox-Hampton. Toți fuseseră asigurați că nu trebuie să se simtă obligați să vină, în special Cox-Hamptonii, care doar veniseră să se intereseze de sănătatea Dorei. Toti veniseră oricum, la fel de sumbri și de hotarați ca vremea însăși.

S-ar putea, credea George, să fi așteptat o zi mai propice în care să se expună la stânci și la plajă, dar atunci această ieșire nu a fost despre plăcere. Dimpotrivă. Dora plutise aproape de ferestrele orientate spre sud toată dimineața, când nu vedea vizitatori care ramasesera peste noapte în drum, framântându-se de ploaie, imaginându-se că se oprise cu mult înainte de a se intampla efectiv și gândindu-se la ieșire chiar dacă nu se oprea.

„La ce servesc cizmele și pelerinele de ploaie, la urma urmei”, întrebase ea la un moment dat,pe  nimeni în special, „dacă cineva nu iese niciodată afară sub ploaie?”

Nimeni nu reușise să se gândească la un răspuns decent. Sau, dacă cineva ar fi făcut-o, nimeni nu spusese care este.

Dora dorise să iasă - sau mai degrabă trebuia - și așa veniseră toți. Era, credea George, atât de prețioasă pentru toată lumea. Aproape fusese ucisă ieri și nimeni nu era dispus să o lase departe de ochii lor astăzi. Toată lumea era pregătită să-i răsfețe fiecare dorință.

Au mers mai întâi de-a lungul drumului pe care Ann și James au venit cu mai bine de o jumătate de oră în urmă, cu picioarele zdrobind pe pietriș umed. Părea destul de sigur, de parcă ar fi fost toți la plimbare spre sat. Vântul i-a bătut din spate, deși ar fi tăiat în ei ca și cum ar fi să-i răpească respirația imediat ce s-au întors în direcția opusă. Și la rândul lor ar fi, pentru că nu mergeau în sat, desigur. Dora refacea traseul pe care îl luase ieri. Înainte de a ajunge la porțile parcului, s-au îndreptat spre dreapta lor, spre stânci, apoi s-au întors din nou la dreapta pentru a merge de-a lungul cărării care se desfășura aproximativ paralel cu marginea timp de câțiva kilometri până când a coborât pe o pantă ușoară pentru a oferi un acces ușor la plaja la câțiva kilometri cam la vest de casă.

Totuși, nu ar merge atât de departe.

George trase cu fermitate brațul lui Dora prin al său și îl strânse de o parte. O ținea de mână cu cea liberă. Julian s-a ridicat de cealaltă parte a ei, în timp ce Sir Everard i-a oferit mâna liberă lui Philippa. Julian ar fi luat celălalt braț al Dorei, dar ea nu a dorit asta.

„Philippa are nevoie de brațul tău", i-a spus ea, „iar Sir Everard nu are nevoie de două sireturi pentru papionul lui. S-ar putea să-l facă vanitos ".

Chiar și acum putea să facă o glumă care să-i facă pe toți să râdă, deși niciunul dintre ei, ghici George, nu se simțea foarte amuzat. Evenimentele de ieri erau încă mult prea crude în toate mințile lor. Julian și Havell fuseseră aici cu el ieri după-amiază, iar soțiile lor auziseră fără îndoială toate detaliile. Dora îi spusese lui Ann, credea el. Îi spusese lui James. Aceasta a fost o nebunie.

Dar se pare că era o nebunie necesară. Necesara soției sale. Dora nu i-ar fi permis nici măcar să ia exteriorul cărării, ceea ce ar fi fost cel mai lipsit de gentilete lucru de făcut chiar și în circumstanțe obișnuite. A insistat să o ia singură. Simțea o teroare pentru a rivaliza cu ieri, chiar înainte de a ajunge la partea de cărare care a înconjurat căderea și ușorul promontoriu de dincolo de ea. S-a oprit când au ajuns la asta și și-a scos brațul liber de al lui. A ieșit din cărare și a ajuns pe iarbă, care trebuie să fie alunecoasă de toată ploaia. George și-a strâns mâinile la spate și s-a luptat cu îndemnul aproape copleșitor de a o apuca și de a o trage înapoi în siguranță. Deși nu era nesigură. Era la nouă sau zece metri de margine.

Toți ceilalți se opriseră pe cărare și stătuseră într-o tăcere nefirească. George se întrebă dacă toți își țin respirația, așa cum făcea el.

„Este frumos", a spus Dora. Vântul i-a respins cuvintele. „Natura poate părea uneori foarte răuvoitoare, chiar crudă, dar într-adevăr este lipsită de sentiment sau intenție. Este pur și simplu. Și este întotdeauna frumos ".

După care vorbea ciudat, ea se întoarse și păși înapoi pe potecă și îl luă din nou de braț. Ea zâmbi cu ceea ce părea o amuzament autentic.

„Toată lumea este atât de tăcută", a spus ea.

„Dacă vântul nu ar fi atât de zgomotos, Dora", i-a spus James, „ne-ai auzi toți genunchii bătând".

„Și dinții noștri clătinând", a adăugat Julian.

„Bietul Everard se teme de înălțimi", a spus mama Dora.

„Presupun ca", a spus Philippa, „nici unul dintre noi nu este de fapt îndrăgostit de înălțimi. Ar fi o prostie. Dar ai destulă dreptate, mătușă Dora. Acest lucru este frumos - peisajul și vremea. Sălbatic, dar frumos. "

- Și sigur, spuse Havell. „Este într-adevăr sigur. Calea nu este chiar noroioasa, nu-i așa? M-am gândit că ar putea fi alunecos, dar sunt prea multe pietre mici. Și nu este atât de aproape de margine pe cât mi-am amintit. "

„Dacă tot continuați să vorbiți acum că ați început în sfârșit", a spus Dora, „chiar vă puteți convinge că preferați să fiți aici bucurându-vă de plimbare decât să beți ceai lângă un foc confortabil în casă."

"Ceai?" Spuse James. „Nu brandy?”

„Mă duc pe plajă”, le-a spus Dora. „Dar nimeni nu trebuie să se simtă obligat să vină cu mine.”

Toată lumea a făcut-o, desigur.

George a folosit această coborare specială toată viața. La fel și toți ceilalți de la casă. De ce să mergi două mile până la accesul ușor când acest lucru era mult mai aproape de casă? Toți colegii săi Supraviețuitori, cu excepția lui Ben, cu picioarele zdrobite, îl folosiseră în mod regulat. Era abrupt și trebuia tratat cu respect, dar nu fusese niciodată considerat periculos. Cu toate acestea, Dora aproape a murit aici ieri, iar Eastham chiar a murit. Astăzi, toți au coborât cu mai multă atenție decât de obicei până au stat în siguranță pe plajă.

Nu a fost dificil să aleaga o direcție, deoarece în stânga lor pietrele, bolovanii și pietricelele ieșeau în apă și ofereau un pasaj aspru în jurul unui cotu către portul de sub sat, invizibil de unde stăteau. Acesta a fost traseul pe care fusese luat ieri cadavrul. În dreapta lor era o plajă de nisip auriu, mărginită pe o parte de stânci înalte și pe cealaltă de mare care se întinde aparent până la infinit. Mareea era în creștere, deși era încă la o anumită distanță. A fost dur azi. Valurile se spărgeau cu mult înainte de a întâlni plaja și se prăbușeau, una după alta, fiecare urcându-se puțin mai sus pe nisip înainte de a se lăsa sub următoarea. Mai departe, apa era gri ardezie și spuma pătată.

Mergeau de-a lungul plajei un drum scurt, toți din nou tăcuti, dar Dora nu se opri sub micul promontoriu pe care stătuse ieri și nici nu ridică privirea. Niciunul dintre ei nu a făcut-o. La o oarecare distanță de ea, se opri și se întoarse spre mare, trăgându-și brațul de-al lui în timp ce făcea asta și ridicându-și fața spre vânt.

Era un semnal pentru toți să se relaxeze.

- Pun pariu, Julian, strigă brusc Philippa, ridicându-și fustele și intrând într-o fugă, „că te pot alerga până la marginea apei”.

Julian se uită la ceilalți în timp ce se îndepărta. „Trebuie să merg în urmărire”, a spus el. „Nu a spus ce pariază.”

Și a plecat după ea, la o distanta ușoară. S-a uitat înapoi pentru a vedea dacă el o urmărește, a țipat când a văzut că da și a zburat mai departe.

- Copii, copii, spuse James râzând și clătinând din cap.

„Îmi doresc, Dora”, a spus Ann, „să am cu mine caietul de schițe, deși probabil că ar sufla în vânt, nu-i așa? Mi-ar plăcea să te surprind așa cum arati în acest moment. „Femeie triumfătoare” sau ceva de genul asta, dar nu atât de pretențios. ”

„Nu-ți voi sugera să încerci să mă fugaresti, dragostea mea”, îi spunea Havell soției sale. „Dar mergem?”

Au început o plimbare liniștită spre marea de intrare.

Dora îi zâmbi lui Ann. „Cu nasul roșu, strălucitor și părul ravasit sub palaria suflată de vant?” ea a spus. „„ Femeie rece și suflată de vânt ”?”

Ann râse. „Te voi schița din memorie și iti voi arăta când te voi vedea mai tarziu", a spus ea. „Sau il ascund și îți jur că nu am făcut-o niciodată. Unele dintre eforturile mele nu sunt pentru partajare. "

- Dar pentru foarte puțini, spuse James loial.

Dora a luat din nou brațul lui George. „Hai să ne apropiem", a spus ea.

„Au fost aruncate în aer unele fantome?" a întrebat-o când au ieșit din auzul oricui altcineva.

Ea a dat din cap. „Evenimentele vin și pleacă", a spus ea, „dar asta rămâne". Ea le-a indicat peisajul din jur cu o mișcare a brațului liber. „Și este frumos, George. După căsuța mea confortabilă din satul mau pitoresc, m-am întrebat dacă aș regreta să trebuiască să locuiesc într-un cadru mai strict, aproape de mare. Și când am venit prima dată la Penderris, m-am întrebat și mai mult. Totul - casa, parcul, asta - era la o scară atât de vastă. Dar am ajuns să-l iubesc și nu voi permite unui. . . eveniment sa-mi strice totul. Este un eveniment care este în trecut. Deși nu chiar, nu-i așa? Va fi o anchetă? "

- Mâine, spuse el. "In sat. Nu va fi de așteptat să depui mărturie, Dora. Nici eu, nu cred, dar o voi face. "

- Sir Everard și Julian vor? ea a intrebat.

- Da, spuse el. „Și mama ta dorește să depună mărturie".

„Ar trebui?" ea a intrebat.

- Nu, spuse el hotărât.

„Va recunoaște Sir Everard că i-a pus piedica contelui?" ea a intrebat.

„Am sugerat că nu trebuie să facă acest lucru", a spus el. „Ar fi destul de credibil că bărbatul și-a scapatat piciorul și a căzut fără asistență. Dar Havell a insistat să spună adevărul noaptea trecută și îl va repeta mâine ".

„George", a spus ea, „este un om bun".

"Da."

„Dar nu vreau să vorbesc despre asta", a spus ea.

Julian și Philippa se repezeau aproape de marginea apei, țipând și râzând ca un cuplu de copii. Julian tocmai se aplecase, luase o mână de apă și o aruncase în direcția ei. Lady Havell selecta niște scoici și inlătura nisipul cu mănușa înainte de a le așeza ușor într-unul dintre buzunarele mari ale lui Havell. El îi rânjea. Ann stătea cu spatele la apă, privind înapoi la stânci. Îi arăta ceva lui James, folosindu-și ambele brațe în gesturi mari.

„Ca o petrecere de bătrâni fermi, care stau aici în timp ce copiii se agitau", murmură Dora. Și apoi un pic mai tare, „Nu sunt încă pregătiat să fiu o bătrâna încrezuta".

Ea și-a dat jos unul dintre pantofi, i-a folosit umărul pentru echilibru, în timp ce ea și-a scos ciorapul de mătase și apoi sa mutat pe celălalt picior.

„Ce anume ai planificat?" a întrebat-o, deși de fapt era destul de evident.

Dar ea a râs doar, și-a adunat fustele cu ambele mâini și a fugit cele câteva picioare rămase la apă. George, rupt între amuzament și consternare - dar nici el nu era un bătrân ferm, nu-i așa? - a urmărit-o.

S-a stropit în apă până a ajuns deasupra gleznelor ei. Totul a fost bine, din moment ce își ținea fustele mai aproape de genunchi, dar nu știa nimic despre natura valurilor, mai ales când venea valul și mai ales într-o zi grea? Aparent nu. Un val i s-a rupt peste genunchi și a stropit-o până la bărbie. Gâfâi și râse cu ceea ce părea a fi pură încântare.

„O, Doamne”, a spus ea, sunând din nou pentru o clipă ca profesoara de muzică pe care o fusese, „este frig”.

„Nu sunt sigur că îmi spui ceva ce nu ghicisem deja”, a spus el, aruncându-și privirea cu blândețe la cizme și apoi pătrunzându-se după ea - doar adânc la gleznă, era adevărat, dar mai erau și alte valuri care se îndreptau neîncetat pe drumul lor. . „O să-ți alunece piciorul dacă nu ești foarte atenta. Esti suparata."

El s-a uitat la ea și a râs exact când spuma și apa s-au rupt din nou peste tivurile ei susținute și peste vârfurile cizmelor.

„Nu sunt”, a protestat ea. "Sunt in viata. Esti viu."

Îl privi cu ochi dornici și scânteietori. Obrajii ei străluceau roșii. La fel și nasul ei. Vârful palariei ei isi pierdea din formă în vânt. Șuvițele încâlcite de păr întunecat îi suflau pe față și pe gât. Tivurile rochiei și ale mantiei erau întunecate de umezeală, iar restul ei nu se descurcase mult mai bine. Nu o văzuse niciodată mai vibrantă sau mai frumoasă, se gândi George când observă o undă deosebit de puternică ridicându-se dincolo de ea. A prins-o în brațe, dar valul s-a rupt peste amândoi, îmbibându-i din talie în jos și stropindu-le fețele și făcându-i pe amândoi să gâfâie cu frigul ei. O clipă se clătină, dar reuși să-și recapete picioarele.

„Viu, da și nebun de asemenea”, a spus el, râzând și ispitind soarta răsucindu-se cu ea în timp ce ea se lipea de gâtul lui și - chicoti.

"Oh." Ea a țipat în timp ce un alt val i-a atacat și el a bătut o retragere grăbită la țărm.

Dar nu a pus-o imediat în picioare. El se uită la fața ei, iar ea se uită înapoi.

„Este bine să te simți din nou tânăr”, a spus el, „și viu”.

- Și rece și umed și lipsit de toată demnitatea, spuse ea, zâmbindu-i cu drag.

Aproape că își putea vedea reflexia în vârful nasului ei.

O puse în picioare și observă că Ann și James nu se mai uitau înapoi la stânci și că Havells nu mai culegeau scoici. Julian și Philippa stăteau la mică distanță, mână în mână. Toți se holbau la el și la Dora.

„Da, suntem nebuni”, a spus George cu cel mai bun ton ducal, „și umezi”.

- Și vii, spuse Dora, aplecându-se să-și ridice pantofii și ciorapii. „Mai presus de toate, suntem în viață. Si reci. A cui sugestie prostească a fost să ieșim afară după-amiază? ”

„Când am putea bea. . . ceai în salon, spuse James cu jale.

Dora îi zâmbi orbitor.

* * *

Dora nu a participat la ancheta de la hanul satului în dimineața următoare. Cu toate acestea, ea se așezase cu o seară înainte și scrisese o scurtă declarație a ceea ce se întâmplase, atât la Penderris, cât și la nunta ei. Omisese câteva detalii despre ceea ce îi spusese contele de Eastham, desigur, dar a inclus destule pentru a nu lăsa nicio îndoială în mintea nimănui că intenționase să-i omoare pe ea și pe copilul ei nenăscut în răzbunare pentru ceea ce își imagina că se întâmplase. sorei sale, prima ducesă de Stanbrook, când se aruncase deasupra stâncii.

Nici Philippa nu a plecat, deoarece nu avea nimic de adăugat la ceea ce ar spune mama Dora cu privire la întâlnirea lor cu contele din sat și chiar nu a vrut să meargă. A rămas la Penderris cu Dora și Belinda. Nici mama Dorei nu voia să meargă, desigur, dar era hotărâtă să arate clar tuturor că întâlnirea fiicei sale cu contele fusese în totalitate la sugestia lui.

A fost un eveniment, și-a spus Dora, la fel cum fusese scena de pe stânci. A fost un eveniment care avea să fie în curând în trecut, care să nu fie uitat niciodată, dar care să fie pus deoparte. Nu i-ar permite contelui de Eastham să exercite nicio putere asupra ei, chiar și din mormânt. Poate că în timp ar fi putut chiar să găsească în sine să-i fie milă de el.

Dar încă nu.

Trăsura s-a întors din sat la scurt timp după amiază. Se pare că hanul fusese plin pana la refuz cu cei interesați și curioși - cuvintele lui Julian. Moartea contelui fusese decisă ca un act de apărare justificată a vieții fiicei sale vitrege, ducesa de Stanbrook, de către Sir Everard Havell.

Trupul său, a explicat Julian, urma să fie dus înapoi acasă la Derbyshire pentru înmormântare. Un văr al său avea să-l succede la titlu. Și s-a încheiat problema.

Un sfârșit al problemei.

Dora se uită peste cameră la George, care se uita grav la ea.

Un sfârșit al ceva, da, dar nu al tuturor.

Vom vorbi, îi spusese el, dar ea se întreba dacă o vor face vreodată.

# 22

Sir Everard și Lady Havell au plecat după micul dejun în dimineața următoare, îndreptându-se spre Candlebury Abbey din Sussex.

„Sper doar să ajungem acolo la timp”, a spus mama Dorei în timp ce ele doua se plimbau puțin pe terasă în timp ce bagajele erau încărcate în trăsură. „Acesta este un lucru pe care îl pot face pentru Agnes după atâția ani de neglijare și ea mi-a cerut, să-i binecuvânteze inima”.

"Mai sunt câteva săptămâni până la sorocul ei", a spus Dora.

Mama ei s-a oprit din mers. „Nu pot să-ți mulțumesc suficient, Dora”, a spus ea, „pentru că ne-ai invitat aici și ai fost atât de amabilă. Nu-ți pot cere niciodată iertare pentru trecut, deoarece nu este iertabil, dar ... ”

„Mama!” Dora a prins mâinile mamei ei în mâinile ei. „Aceasta este o fază cu totul nouă a vieții noastre. Lasă-l să fie nou, umbrit de trecut. Dacă trecutul ar fi fost diferit, totul ar fi diferit acum. Nu aș fi căsătorita cu George și tu nu ai fi căsătorita cu Sir Everard. Oricum ar fi păcat, nu-i așa? ”

Mama ei a oftat. - Ești generoasă, Dora, spuse ea. „Îl iubesc, știi. Și este foarte clar că uniunea ta este una de dragoste. ”

Era? Dora îl iubea pe George din toată inima, dar o iubea el din toată inima lui? Uneori o credea. Oh, de cele mai multe ori a făcut-o. Cu siguranță a făcut-o. Ea a zâmbit.

- Am adorat să te am aici, spuse Dora. „Și pe Sir Everard, chiar și în afară de faptul că îi datorez viața mea”.

A urmat un rămas bun cu ochii lacrimi înainte ca trăsura de călătorie a lui George să se arunce în sfârșit de-a lungul aleei. Sa-i vada pe Philippa, pe Julian și pe Belinda pe drum o oră sau ceva mai târziu a fost cu totul mai vesel, pentru că trăiau nu foarte departe.

George puse o mână pe umărul Dorei, când trăsura dispăru din vedere. - Singuri în cele din urmă, spuse el.

Ea a râs. „Nu este ciudat, sentimentul ăsta?” ea a spus. „Îmi amintesc când aveam vizitatori la cabană. M-am bucurat imens de majoritatea acelor vizite, dar când am închis ușa în spatele ultimului apelant, a existat întotdeauna un sentiment imens de ușurare aproape vinovată că eram din nou singura. Totuși, acest lucru este chiar mai bun, pentru că suntem singuri împreună ”.

El i-a strâns umărul și au intrat înăuntru.

Casa s-a simțit foarte liniștită pentru restul zilei, cu toți oaspeții plecați și toate semnele balului eliminate. George a plecat undeva cu stewardul său, iar Dora a petrecut ceva timp cu doamna Lerner în camera de dimineață și cu domnul Humble în bucătărie. A scris scrisori lungi tatălui ei, lui Oliver și Louisa. S-a gândit pe scurt să returneze o carte pe care o împrumutase de la Barbara, dar chiar și perspectiva unei conversații vesele cu prietena ei anume era mai mult decât ar putea face față astăzi. Voia pace.

George a găsit-o mai târziu în sala de muzică, cântând la harpă. Își întinse mâinile peste corzi pentru a le opri vibrațiile și îi zâmbi.

„Va fi întotdeauna cel mai minunat cadou primit vreodată”, a spus ea.

Ochii lui zâmbiră. Restul feței lui nu. Părea austeră, credea ea, mai subțire și mai palidă decât arătase chiar acum câteva zile. Dacă l-ar întâlni acum pentru prima dată, ar fi mult mai uimită decât a fost anul trecut.

„Vara ne cântă un cântec de lebădă”, a spus el. „Este într-adevăr destul de cald afară. Ai vrea să stai în grădina cu flori? ”

A ridicat harpa în picioare și s-a ridicat în picioare. Și el a stat în picioare și a privit-o câteva clipe înainte de a-și oferi brațul și de a o conduce afară. Stăteau pe scaunul de lemn de sub fereastra camerei de dimineață, în grădina cu flori mici, care era partea ei preferată a parcului cultivat. A fost întotdeauna la adăpost de vânt și a avut o atracție rurală specială, deoarece era departe de vederea promontoriului și a mării. Margaretele multicolore au crescut în urna de piatră care se afla în centrul parcelei. La sfârșitul anului, deși începea să fie, erau încă crizanteme în jurul lor și ochiul boului și gura leului printre alte flori cu înflorire târzie.

- Dar niciodată o buruiană, spuse ea cu voce tare. „Nu am reușit niciodată să găsesc una.”

„Ar fi mai mult decât ar merita slujba unui grădinar”, a spus el. „Ar fi aruncat în întunericul exterior, fără preaviz și fără referință”.

Ea a râs, iar aceștia s-au potolit într-o tăcere care trebuie să fi durat câteva minute înainte ca el să o rupă.

„Eram cel mai verde dintre băieți”, a spus el în cele din urmă, „când tatăl meu m-a chemat acasă de la regimentul meu și se aștepta să vând totul la doar câteva luni după ce mi-a cumpărat comisionul. Nu mi-a trecut prin cap să mă lupt cu el, deși am fost dezamăgit. Am fost, de asemenea, afectat de durere când am aflat că murea și copleșit de ceea ce îmi trebuia. Nu știu de ce și-a pus în cap că ar trebui să mă căsătoresc înainte de a muri când aveam doar șaptesprezece ani. Știu că fratele meu și el s-au aflat întotdeauna în luptă pentru ceva sau altceva. Poate că aveau o natură prea asemănătoare. Tatăl meu a vrut să se asigure că voi ajunge la datoria mea devreme, presupun, și voi produce un moștenitor, astfel încât fratele meu și descendenții săi să fie distanțați în siguranță de succesiune. Oricum ar fi fost, nici eu nu m-am luptat cu el pe această problemă. Am fost tanar, dar aveam poftele unui băiat în creștere. Când am văzut-o pe Miriam pentru prima dată, nu-mi venea să cred norocul meu, deși eram și consumat de jenă, pentru că eram obligat să-i fac o ofertă în prezența ambilor părinți. A fost extraordinar de frumoasă și a rămas așa tot restul vieții. ”

A încetat să mai vorbească la fel de brusc pe cât începuse. Stătea, aparent relaxat, pe scaunul de lângă Dora, dar era îndepărtat foarte ușor de ea.

„Am fost îngrozitor de nervos în noaptea nunții noastre”, a spus el. „Dar nu trebuia să mă îngrijorez. Mi-a refuzat intrarea în camera ei. De fapt, nu am încercat ușa, dar ea mi-a spus a doua zi că a închis-o. Ea mi-a mai spus că va rămâne blocată împotriva mea pentru tot restul vieții noastre. Habar n-am dacă a făcut-o. Nu am  pus niciodată problema la încercare ”.

Dora își întoarse capul tăios pentru a-i privi profilul. Își simțea pulsul bătându-i în urechi și tâmple. A însemnat asta. . . ?

„Mi-a spus, de asemenea,”, a spus el, „că era îndrăgostită pasional de altcineva, că va fi mereu, că era însărcinată cu el și că tatăl ei o căsătorise cu mine cu instrucțiuni pentru a fi foarte sigur să aiba relații conjugale cu mine în cel mai devreme moment posibil, astfel încât copilul să pară al meu. Ea chiar mi-a spus, când am întrebat, cine este tatăl. Presupun că ți-a spus? ”

"Da." Dora a fost aproape surprinsă când și-a auzit propria voce sunând normal.

„M-a sfidat să o dau afară”, a spus el, „să refuz să recunosc copilul ca al meu, mai ales dacă ar trebui să se dovedească a fi un băiat. Era evident că mă disprețuia cu totul, impresie pe care a dat-o pentru tot restul vieții. Era cu trei ani mai în vârstă decât mine. Probabil că i s-a părutca eram  un băiețel, mai ales când iubitul ei era cu zece ani mai mare ”.

Dora a ridicat o mână pentru a se lipi de spatele lui, a închis-o în sine și a întors-o în poala ei.

„Am fost înclinat să mă condamn sa raman flacau batran”, a spus el. „Dar chiar am fost tânăr. Tatăl meu a murit la trei săptămâni după nunta mea și, în timp ce trăia încă, nu era în stare să împartă povara mea și să-mi dea sfaturi. Poate că nu l-aș fi consultat oricum. Mi-a fost prea rușine. Nu am spus nimic nimănui. Cred că pentru câteva luni am fost plin de bravură interioară și hotărârea de a nu rămâne victima unei astfel de înșelăciuni. Dar când s-a născut bebelușul - un fiu - și l-am văzut pentru prima dată, am văzut că era pedepsit și urât și plângea, iar mintea mea îl ura în timp ce inima mea îi simțea neputința și inocența. Aveam optsprezece ani. Fusem uimit la prima mea vedere de Miriam. Dar m-am îndrăgostit la prima vedere a fiului ei ”.

A întins mâinile în fața lui, le-a închis în pumni și le-a relaxat.

„Nu știu la ce spera Miriam”, a spus el. „Că aș accepta copilul ca al meu, astfel încât să rămână respectabilă și fiul ei să fie moștenitorul unui ducat? Sau că l-aș repudia, astfel încât să fie irevocabil ruinata și dincolo de puterea lui Eastham, tatăl ei, și să poată fi instalata undeva într-un cuib de dragoste confortabil de Meikle, fratele ei vitreg? Nu a spus niciodată ce ar fi preferat și nu am întrebat. Brendan a fost fiul meu din momentul în care l-am văzut. Deși probabil că nu am fost motivat în totalitate de dragoste. Probabil că am simțit o anumită satisfacție în faptul că o privam pe Miriam de cealaltă alternativă, ceea ce în mod evident a sperat Meikle ”.

Își examină palmele câteva clipe.

„Eram un simplu băiat”, a spus el. „Un băiat atât de necopt. L-a iubit pe Brendan ca o nebuna și l-a ținut departe de mine cât a putut. Obișnuia să meargă să-și viziteze tatăl săptămâni la rând, iar eu nu am interzis-o. Meikle venea aici să o viziteze - și au trecut ani și ani până când am avut o coloană vertebrală suficientă pentru a-i arăta ușa și a-i spune să nu se mai întoarcă niciodată. Îmi place să cred că m-aș fi maturizat mult mai repede decât am trăit dacă tatăl meu ar fi trăit și viața mea ar fi continuat așa cum a fost. Dar viața este așa cum este. Nu știm niciodată ce întorsături va lua sau ce mână vom primi. Ceea ce facem cu neașteptatul și cu acea mână care ne arată calitatea. Nu mi-am pierdut virginitatea până la douăzeci și cinci de ani. Scuza-mă, nu ar trebui să menționez acest lucru, presupun. Dar chiar și atunci m-am simțit vinovat pentru că eram căsătorit și juram să fiu credincios. Poate că nu mi-as pierdut nici atunci, dacă Miriam nu mi-ar fi spus că este din nou însărcinată. A pierdut sarcina după trei luni. Eram încornorat și slab, Dora și, în cele din urmă, adulter. ”

De data aceasta ea i-a pus o mână pe spate. Se apleca ușor în față, cu brațele acoperite pe coapse, cu mâinile atârnate între ele. Avea capul coborât.

„Aveam douăzeci și cinci de ani", a spus el.

"George." Ea și-a încercuit mâna peste spatele lui și a bătut-o.

„Ori de câte ori am simțit furie împotriva celor doi și am simțit că trebuie să spun ceva în cele din urmă și să fac ceva", a spus el, „m-am gândit la Brendan și la ce i-ar face orice scandal. Nu era un copil atrăgător. Era supraponderal și rasfatat. Miriam il supraproteja. Întotdeauna i-a plăcut că el avea o constituție delicată și nu i-ar fi permis să se amestece cu niciunul dintre copiii din vecinatate sau să facă ceva pe care îl considera periculos sau ceva deloc cu mine. Ea s-a lăsat sa fie înfricoșată pentru el și i-a dat tot ce și-a dorit. Servitorii nu-l plăceau. La fel au făcut și vecinii. Miriam îl iubea. La fel și eu. A fost poate singurul lucru pe care l-am avut vreodată în comun. Și m-a urât pentru asta. "

Dora îl bătu din nou pe spate.

„Mila de sine", murmură el. „Am luptat întotdeauna împotriva ei. Nu este o trăsătură admirabilă. Nu mi-a permis să-l trimit la școală când avea vârsta și a luptat împotriva angajării unui tutor. Totuși, a fost un lucru asupra căruia m-am afirmat. Nu am vrut ca fiul meu să crească atât ignorant, cât și detestabil. Am ales omul cu grijă. Și apoi, într-o zi, când Brendan avea doisprezece ani, i-am aruncat o privire pe față când a auzit că urmează să mă duc la Londra pentru o lună sau cam așa ceva. Arăta - îngrozitor. Am întrebat dacă ar vrea să meargă cu mine. Nu mi-a plăcut niciodată în mod deosebit, poate pentru că n-aș fi luat niciodată seama de bâjbâitul lui, dar s-a luminat când l-am întrebat. Și a spus da înainte de a râde și a adăugat că, desigur, nu îl voi lua. A trebuit să mă lupt cu Miriam pentru asta, dar el era în mod legal fiul meu și ea nu m-a putut opri. Am fost la Londra trei săptămâni, eu și băiatul meu, iar acelea au fost trei dintre cele mai prețioase săptămâni din viața mea. Și a lui, cred. El a înflorit în fața ochilor mei și am văzut tot ce era de văzut. O singură dată a încercat să se îmbolnăvească și să aibă o furie. Am observat că era un măgar și ne-am uitat unul la celălalt și amândoi - am râs ".

Se opri să zâmbească și apoi oftă.

„A fost fiul meu într-adevăr după aceea", a spus el. „O, nu voi spune că viața s-a schimbat și a devenit brusc perfectă. Nu s-a întâmplat, iar Brendan s-a întors adesea la sinele său vechi, mai ales în prezența mamei sale. Dar am făcut lucruri împreună. Am plecat la pescuit și am tras la ținte. Ne-am dus la călărie. Nu i se mai permisese niciodată să călărească până atunci, de teamă că va cădea și se va sinucide. Și-a pierdut o parte din greutate și aspectul său plictisitor. L-am dus de mai multe ori la fratele meu și el și Julian au stabilit o prietenie, cu siguranță mai mult decât îl văzusem pe Brendan stabilind cu orice alt băiat. Am avut mari speranțe pentru viitorul lui. "

A inspirat, a ridicat capul și s-a uitat în jurul lui de parcă ar fi uitat unde se află.

„Și toate astea", a spus el, „au fost partea bună a vieții mele de căsătorie, Dora". Își întoarse capul ca să se uite peste ea la umăr. „Poate poți vedea de ce am păstrat totul pentru mine până acum. Niciodată nu le-am spus nici măcar colegilor mei Supraviețuitori, care toți și-au dezvăluit sufletele pentru mine și unii pentru alții. Am păstrat-o pentru mine, însă, doar parțial pentru că se reflectă urât asupra mea. Asta nu contează atât de mult. " Puse două degete împreună. „Am păstrat-o pentru mine, din respect pentru fiul meu mort. El era fiul meu și nimeni nu știa altfel decât Miriam și tatăl ei, fratele ei vitreg și eu. Acum

sunt singurul rămas și ți-am spus. Nici nu intenționam să fac asta, după cum știi bine. Brendan trebuie să trăiască în memorie ca fiul meu. Dar iti sunt dator tie cu tot ce e de atiut despre mine, trecut, prezent și viitor. Aș avea încredere în tine cu viața mea.

Dora clipi și își mușcă buza superioară.

Și toate acestea au fost partea bună a vieții mele de căsătorie.

Care a fost, atunci, partea proastă?

„Mulțumesc”, a spus ea. Nu părea nimic altceva de spus.

Ridică privirea spre cer. După-amiaza se facea târzie, iar aerul era mai rece. Dar niciunul nu a făcut o mișcare pentru a reveni în interior.

„Meikle a venit în vizită în anul în care Brendan a împlinit șaptesprezece ani”, a spus el. „Tatăl său era încă în viață la acea vreme, așa că nu moștenise încă titlul de la Eastham. Și încă nu-i interzisesem casa, deși îi dădusem clar în anii precedenți că nu era binevenit aici. Îi plăcea să petreacă timp cu Brendan, dar lui Brendan nu-i plăcea în mod deosebit compania sa. Nu știu de ce. De fapt, da. Nu-mi amintesc contextul, dar îmi amintesc ce mi-a spus Brendan cu clar resentiment într-o zi când avea aproximativ cincisprezece ani, „uneori se comportă ca și cum ar fi tatăl meu”. ”Cu această ocazie, Miriam a vrut să se întoarcă acasă cu Meikle pentru o vreme și a vrut ca Brendan să meargă cu ei. El a refuzat și ea s-a supărat. Brendan și-a săpat călcâiele. Meikle a încercat să convingă și să convingă, iar când a eșuat, și-a pierdut cumpătul și i-a spus totul lui Brendan. Adevărul deplin. Atunci eram departe de casă. ”

Dora închise ochii și își încleștă mâinile în poală. S-a făcut o tăcere care părea să continue pentru totdeauna. Dar a rupt-o în cele din urmă.

„Am venit acasă”, a spus el, „pentru a o găsi pe Miriam tulburată, Brendan s-a închis în camera lui și a refuzat să iasă, iar Meikle urlând de furie împotriva mea pentru că l-a corupt pe fiul său și l-am întors împotriva mamei și tatălui său. Curând am înțeles ce se întâmplase. Atunci i-am spus că are o jumătate de oră să părăsească pământul Penderris și să nu se mai întoarcă niciodată. Destul de interesant - uneori uit - Miriam țipa același lucru la el. Era alături de ea. ”

Dora a observat că articulațiile îi erau albe și și-a desfăcut degetele.

„Daunele au fost făcute, desigur”, a spus el, „și nu s-a putut remedia. Am intrat în sfârșit în camera lui Brendan, dar nu l-am putut convinge să accepte că el este fiul meu în orice mod contează și că îl iubesc. Tot ce avea să spună, cu un fel de voce oribil de plata, era că el era bastardul mamei sale, că, dacă l-ar mai privi vreodată pe tatăl său, îl va ucide și că eu nu eram tatăl său și el nu ar fi niciodată Duce de Stanbrook după mine, chiar dacă ar fi trebuit să se sinucidă pentru a preveni asta. Nu s-ar fi uitat la mine. Tot ce am putut face din nou și din nou a fost să-i spun că îl iubesc. Iubirea nu s-a simțit niciodată mai inadecvată. A doua zi a venit la mine și m-a privit în ochi și mi-a spus că, dacă îl voi iubi, așa cum am pretins, aș cumpăra un comision militar pentru el cu un regiment care era activ în Peninsulă. M-am ținut împotriva lui timp de două zile, dar nu am putut învinge. Dacă nu am făcut-o, mi-a spus el, atunci va pleca și se va înrola ca soldat privat - și l-am crezut. Am făcut ceea ce mi-a cerut, deși Miriam nu a încetat să plângă și să se supere împotriva mea. A plecat, Dora, să lupte împotriva unui inamic imaginabil pe care un băiat l-ar putea avea vreodată. Un tânăr ofițer care era cu el în Portugalia a venit și mi-a spus

după aceea că este iscusit și curajos, îndrăzneț și fericit și bine plăcut de oamenii săi și de colegii săi de ofițer. Mă agăț de imaginea aceea a lui, adevărată sau falsă ”.

- George ..., a spus Dora. Pieptul ei se simțea strâns de durere. Abia putea să respire.

„După aceea, Miriam a fost inconsolabilă”, a spus el. „La fel și eu, dar mi-am ținut mai bine sănătatea mintala decât ea. Ea mi-a reproșat; ea a dat vina pe Meikle. El a venit. Nu știu unde a rămas, dar nu a fost aici. Nu l-ar vedea. Și apoi, într-o zi, nu a mai suportat-o și a făcut ceea ce a făcut. Am văzut-o când mă întorceam de undeva la casă. Am încercat să ajung la ea la timp - niciodată nu m-am îndoit niciodată de ceea ce urma să facă. Dar, deși în toate coșmarurile mele, de când mă apropii suficient cât să o ating, aproape să mă gândesc la ceea ce trebuie să spun pentru a o convinge să facă un pas înapoi, în realitate eram încă la o anumită distanță și țipam incoerent în vânt când s-a aruncat. peste."

- George, spuse Dora, înfășurându-și brațele în jurul taliei sale din spate și sprijinindu-și un obraz de omoplatul lui. „O, dragul meu.”

„După câțiva ani”, a spus el, „am conceput ideea de a transforma Penderris într-un spital pentru ofițeri răniți. M-am gândit că așa aș putea să ispășesc oarecum. M-am simțit oprimat de vinovăție - pentru modul în care îmi gestionasem greșit viața și pe cele ale tuturor celor care fuseseră ai mei de protejat. M-am învinovățit pe mine pentru două decese, una dintre ele a persoanei celei mai dragi mie din această lume. Și schema a avut în mare parte succes. Banii mei au putut achiziționa serviciile unui medic excelent și asistente medicale bune, iar casa mea a putut oferi un mediu spațios și liniștit pentru vindecare. Și am putut să acord timp, răbdare și empatie și chiar dragoste tuturor celor care au venit aici. Am primit din abundență în schimb. Șase dintre pacienții de la acel spital sunt acum cei mai dragi prieteni pe care oricine ar putea să-i viseze. Și apoi cu puțin timp în urmă, după ce Imogen s-a căsătorit, am conceput ideea căsătoriei din nou, dar o adevărată căsătorie de data aceasta. M-am gândit că poate îmi permit o anumită mulțumire și poate chiar o fericire reală în cele din urmă. Am crezut că poate mă iert pe mine însumi. ”

„Oh, George!” Dora și-a întors fața pentru a o îngropa in umărul lui.

„Nu am intenționat niciodată să te trag în întunericul care nu mă va părăsi niciodată”, a spus el. - Îmi pare rău, Dora. Îmi pare rău că nu l-am luat pe Eastham suficient de serios la nunta noastră pentru a te proteja împotriva rănilor viitoare. Îmi pare rău pentru teroarea la care te-a expus nepăsarea mea, deși știam că se ascunde în vecinatate. Și îmi pare rău că ți-a spus ce a făcut. ”

„George”, a spus ea, „eu sunt soția ta. Si te iubesc. Trebuia să știu ce mi-ai spus. Nu mai este nevoie să-l împingi mai adânc în interior. Poate că după nașterea bebelușului nostru, îi putem cere lui Ann să picteze un portret care să se potrivească cu cel al lui Brendan și aceștia pot atârna unul lângă altul în galerie - doi frați sau un frate și o soră. Brendan a fost fiul tău și acum nimeni nu-ți va smulge asta ”.

Apoi s-a mișcat, întorcându-se pentru a-l lipi cu un braț, astfel încât capul ei să se cuibărească pe umărul lui sub bărbie.

„George”, a spus ea după o scurtă ezitare, „când ai venit la mine pe stânci și m-ai ținut și am leșinat, mi-ai spus ceva?”

Fruntea i se încreți în gânduri. „Cred că am spus ceva profund în sensul că te-am prins și că ai fost în siguranță”, a spus el. „M-ai întrebat ce m-a ținut.”

Oh, Doamne. Oare cu adevărat?

- După aceea, spuse ea.

Îl simți înghițind. „Ți-am spus că te iubesc”, a spus el.

- Ah, Dora. Iubita mea. Singura mea iubire ”, a spus ea. „Asta credeam că ai spus.”

„Este un cuvânt de modă veche, nu-i așa?” el a spus. „Unul frumos, totuși. Uneori, cineva simte nevoia unui cuvânt mai puternic decât iubirea sau cel puțin unul mai exclusiv iubirii inimii. ”

„Asta sunt eu?” ea a intrebat.

- O, da, spuse el. „Ești tot ce speram să fii pentru mine, Dora - tovarășă, prietenă, iubita. Îmi amintesc că ți-am spus că nu aveam de oferit pasiunea iubirii romantice, ci doar un fel de afecțiune mai liniștită. M-am înșelat în legătură cu asta. Cuvântul poate suna cam ostentativ, dar descrie perfect ceea ce ești pentru mine - singura mea iubita ”.

Își cuibări capul mai aproape și oftă. „Aș vrea să mă fi gândit mai întâi la asta”, a spus ea. „Întotdeauna te-am iubit, știi, cu mult mai mult decât o afecțiune calmă, de vârstă mijlocie. M-am îndrăgostit de tine în prima seară de la Middlebury Park, când am fost uimita de tine, dar ai fost atât de amabil cu mine. Te-am iubit când ai mers acasă cu mine câteva după-amiezi mai târziu. Te-am iubit pe tot parcursul anului care a urmat când nu te-am văzut și nu mă așteptam să te mai văd vreodată și te-am iubit când ai intrat peste mine la cabana mea și ai întrebat dacă aș fi suficient de amabila să ma căsătoresc cu tine. Cu excepția faptului că în tot acest timp nu aveam idee că, după ce mă căsătoresc cu tine, voi ajunge la punctul de. . . oh, de plin de dragoste. M-ai făcut foarte fericita. Este cel mai mare dar al tău, știi. Îi faci pe oameni fericiți. ”

Își întoarse capul pentru a-și sprijini fruntea de capul ei și oftă adânc.

„Este ceea ce a spus, știi”, i-a spus, „chiar cu o zi înainte ca totul să se prăbușească. Îmi spunea că unchiul său și mama lui voiau să meargă la bunicul său cu ei, dar că era hotărât să rămână la Penderris cu mine. - Mă faci fericit, tată, spuse el. Bietul Brendan. Ah, săracul Brendan. ”

Nu a plâns. Dar, timp de câteva minute, respirația îi fu zdrențuită. Dora a rămas relaxată și nemișcată, cu brațele în jurul taliei lui. Și, în cele din urmă, și-a lăsat capul în jos, i-a găsit gura cu a lui și a sărutat-o cu căldură și blândețe.

# 23

Pentru prima dată de când plecaseră cu toții de la Penderris Hall după lunga lor convalescență acolo, cei șapte membri ai Clubului Supraviețuitorilor au fost de acord să amâne reunirea lor anuală din martie până în vară. Era un pic păcat că fusese necesar, se gândise George chiar ieri. Au avut o vreme de primăvară perfectă pentru luna martie, cu cer albastru și adiere ușoară. Când se plimbase pe culoarul de la țară din spatele casei, împreună cu Dora, își umpluseră privirile cu primule și narcise înflorite sălbatice în iarbă, de ambele părți ale benzii. Se opriseră să admire câțiva miei foarte albi, care se zbăteau aproape de mame, pe picioare lungi și spinoase.

Ieri se bucuraseră de primăvară si toata bucuria era pentru ei și ieri crezuseră că este păcat că anul acesta din toți anii prietenii lor nu au fost aici cu ei. Astăzi, însă, George nu era conștient de soarele și florile de primăvară și de miei și de prietenii absenți. Astăzi se afla în bibliotecă, pășind. La fel și Sir Everard Havell. Cel puțin, era prezent în bibliotecă. Nu făcea prea multe ritmuri, deși părea la fel de neliniștit, anxios și neajutorat ca George.

Dora se afla în spațiul de travaliu și incepuse de cândva noaptea trecută, când îl trezise pe George, tot scuzându-se, pentru a-l informa că a avut o serie de dureri la rând și că era mai degrabă sigur că bebelușul trebuie să vină. Fix la timp.

Bebelușul venea încă un număr nedeterminat de ore mai târziu. George, dacă s-ar confrunta, nu ar fi putut spune dacă a fost dimineața sau după-amiaza, noaptea sau ziua. De fapt era după-amiaza devreme. Dora se chinuia de treisprezece ore sau poate mai mult, dacă una dintre ele includea durerile anterioare de care nu fusese sigură.

Mama ei era cu ea. La fel și servitoarea ei. La fel și dr. Dodd. George fusese alungat în timpul micului dejun, când soacra îi informase că se comporta ca un urs în cușcă, cu excepția faptului că urșii nu se injurau pe ei insisi in mod constant. Dar cum nu putea? Soția lui suferea și era vina lui. Mai mult, ea suferea în liniște când, în locul ei, el ar fi urlat de agonie și mânie.

„George”, spusese soacra sa în cele din urmă, cu o mână fermă pe braț, „trebuie să pleci, draga mea. O necăjești pe Dora. ”

Umilire după umilire. Plecase și nu încercase să se întoarcă.

De atunci, el mergea. Habar nu avea dacă luase micul dejun. Nici nu știa că prânzul venise și plecase sau că era prea devreme pentru cină. După câteva ore, îi trecuse prin minte că ar putea să meargă mai departe dacă ar deschide ușa în sala de muzică. Dar apoi harpa inactivă l-a acuzat și el s-a întors la bibliotecă și a închis ușa.

„Cel puțin”, a spus Sir Everard, „nu vezi aerul cu o mână, George, și îl blestemi albastru cu un bâlbâit, așa cum făcea Flavian în toamnă, când s-a născut Frances.”

George a oprit ritmul. „Vrei să spui că nu sunt singurul om care a trecut vreodată prin asta?” el a intrebat. „Ia o țuică”.

- Nu, mulțumesc, spuse Sir Everard. „După cum ai observat mai devreme când ți-am oferit unul, nu ai dori să fii un bețiv uluitor atunci când anunțul va fi făcut în sfârșit”.

„Nu mă voi ierta niciodată dacă i se întâmplă ceva lui Dora”, a spus George.

- Nu i se va întâmpla nimic, spuse Havell, iar George se ridică și se uită la el, dorindu-i să creadă.

Doamne, avea patruzeci de ani. Își ținuse ziua de naștere luna trecută.

Ușa se deschise în spatele lui. Lady Havell stătea acolo, cu obrajii înroșiți, cu părul argintiu ușor zdrobit.

- Ai un fiu, George, spuse ea. „Un băiețel perfect.”

- Și Dora? George își ținu respirația.

- Perfecta si ea, a spus ea. „Fiica mea este perfectă.”

George auzise tot ce trebuia să audă. Restul anunțului ei abia s-a înregistrat pe conștiința lui în timp ce el a trecut pe lângă ea și a luat scările câte două, urmărit de un lacheu care și-a lăsat garda în jos suficient pentru a zâmbi în spatele Inaltimii Sale.

Servitoarea, Maisie, era în cameră. La fel a vorbit și medicul. George nu i-a văzut sau auzit pe niciunul dintre ei. El nu-și văzu decât soția pe pat, cu obrajii  înroșiti, ochii obosiți, buzele zâmbitoare, părul umed și răsucit într-un nod deasupra capului. Era vie. De asemenea, ținea un pachet legat cu o pătură în cotul unui braț și oracaia încet.

Abia atunci cuvintele soacrei sale s-au înregistrat cu întârziere la auzul său. Ai un fiu. Un băiețel perfect.

Se apleсă peste pat. Camera amuțise, cu excepția scârțâiturilor moi.

„Dora?” A clipit din nou cu lacrimi.

„Avem un fiu”, i-a spus ea. A râs și și-a mușcat buza. - Avem un fiu, George.

Abia atunci și-a coborât ochii spre pachet. Vedea o mână mică cu cinci degete mici și unghii perfecte. Și putea vedea vârful unui cap cu un mot de păr ud și întunecat. A întins mana și l-a ridicat în brațe. Nu cântărea nimic, dar era moale, cald și viu. Fața era roșie și ridată, capul ușor deformat. Doi ochi neconcentrați priviră din pleoapele tăiate. Gura mică scotea sunetele pe care le auzise.

Pentru a treia oară în viața sa, George s-a îndrăgostit profund și irevocabil.

- Christopher, a spus el - numele pe care l-au ales pentru un băiat. „Marchizul de Ailsford. Bine ai venit în lume, micuțule. Bun venit in familia noastra."

Și apoi râdea încet - cu lacrimi curgându-i pe obraji.

Și-a transferat privirea către soția sa.

- Mulțumesc, Dora, spuse el. El a zambit. "Iubita mea."

S-a aplecat asupra ei și a sărutat-o și și-a așezat fiul înapoi pe brațul ei. Micile zgomote agitate încetaseră.

EPILOG

Trei ani mai tarziu

Poate că ar fi fost greu să fii cu ochii pe șaptesprezece copii, dintre care cel mai în vârstă avea șase ani, în timp ce se dădeau pe plajă, marea nu departe în fața lor, stânci și stânci urcabile nu departe in spate, o întindere interminabilă de nisip in jur. Din fericire, au existat șapte seturi de părinți care să supravegheze, iar doi dintre copii - Arthur Emes și Geoffrey Arnott - erau prea tineri pentru a nu face altceva decât să stea, Arthur încercând să mănânce nisipul dincolo de pătură, în ciuda încercărilor tatălui său de a-l descuraja. și Geoffrey bătând cu o lingură într-o găleată răsturnată și râzând în timp ce tatăl său tresări îngrozitor la taraboiul pe care il făcea.

Începuseră ca șapte războinici răniți, George medita în timp ce se uita cu drag la ei, șase bărbați și o femeie care se numiseră pe ei înșiși, doar jumătate cu umor, Clubul Supraviețuitorilor. Acum, împreună cu soții și copiii, aveau treizeci și unu de toti. Supraviețuitori într-adevăr!

În urmă cu trei ani, când Christopher s-a născut în martie, reuniunea anuală, de obicei organizată în luna respectivă, a fost amânată pentru vară. Adunarea de vară fusese atât de reușită încât au decis să facă schimbarea permanentă. Faptul că toți produceau copii cu o rată exuberantă a dat sens schimbării.

Astăzi, după trei zile de ploaie și nori coborâți, soarele strălucea, cerul era albastru clar și era cald fără să fie apăsător. A fost ziua perfectă pentru picnicul la care sperau cu toții. Tot ce trebuia pentru picnic fusese adus de câțiva servitori pe drumul lung. Ben și Samantha veniseră și ei așa, deoarece Ben nu putea merge prea departe, mai ales pe teren abrupt. Își luaseră cu ei tânărul fiu Anthony, deși Gwyn, fratele său mai mare, venise cu toți ceilalți pe coborârea abruptă mai aproape de casă. Chiar și Vincent venise așa, deși orb.

Vince nu ar fi făcut prea multe. În prezent, el oferea plimbări calare pe spate la o succesiune de sugari. Eleanor și Max, cei doi ai săi începuseră, dar fuseseră urmăriți de Abigail Stockwood, copilul lui Ralph și Chloe, și de Bella și Anna Hayes, gemenele lui Imogen și Percy. Thomas, cel mai mare al lui Vince, l-a ținut pe o cale mai mult sau mai puțin dreaptă, la fel ca Shep, câinele său călăuzitor. Chiar în timp ce George privea, Vince necheza și se ridică pe jumătate, întinzându-se cu o mână in spate, astfel încât să nu o rastoarne pe Anna care țipa.

Dora și Agnes desfăceau coșul de mâncare și aranjau sărbătoarea pe o pătură mare. Ben și Chloe, al căror abdomen rotunjit a proclamat faptul că până anul viitor va mai exista un copil al grupului, organizează băuturile. Gwyn Harper și Frances Arnott se zbăteau printre stâncile de la baza stâncilor, supravegheați cu atenție de Samantha, mama lui Gwyn. Pamela Emes, în vârstă de doi ani, și Rosamond Crabbe, fiica lui George, în vârstă de un an și jumătate, alergau în linie dreaptă spre apă, dar Gwen era în urmarire atenta în ciuda șchiopătării permanente, așa că George s-a relaxat. George Hayes, micul său omonim, Imogen și cel mai tânăr al lui Percy, se prăbușea de-a lungul plajei, cu mâinile bătând în lateral, în speranța de a-l depăși pe tatăl său într-o cursă pentru orizontul îndepărtat. Imogen îi explica ceva lui Bella, care se plângea că geamăna ei statuse calare pe spatele unchiului Vince mai mult decât ea.

Nicio scenă nu a fost vreodată fără nota ei discordantă.

Melody Emes, în vârstă de patru ani, a venit străbătând intenționat de-a lungul nisipului pentru a lua poziție în fața lui George și a se adresa lui în felul ei foarte precis.

„Unchiule George”, a spus ea, încruntându-se, „aceasta este cea mai bună zi pe care mi-o amintesc vreodată”.

- Ei bine, mulțumesc, Melody, a spus el. „Și nici măcar nu am luat ceai încă”.

S-a mutat la tatăl ei, pe care l-a informat că, dacă el îl va ridica pe Arthur în poală, bebelușul nu va mai putea mânca nisip.

- Ai dreptate, Mel, a recunoscut Hugo. „Dar s-ar distra mult mai puțin.”

Ea s-a culcat pe pătură pentru a gâdila stomacul fratelui ei și pentru a-și freca nasul pe al lui. Tânărul Arthur o prinse de păr, trase și râse.

„Nimeni nu a menționat vreodată”, a spus Flavian, „că paternitatea va aduce cu sine riscul sever de surditate. Geoffrey, i-ai face bietului tău tată o mare favoare dacă ai înceta și ai renunța. ”

Fiul său și-a întors capul pentru a-i oferi un zâmbet suficient de larg pentru a-și arăta cei doi dinți inferiori - singurii dinți - și a lasat lingura pe găleată.

- Chiar așa, spuse Flavian. "Băiat bun."

Ralph îi arunca o minge lui Lucas, copilul său de trei ani, și arăta multă răbdare, din moment ce copilul prindea poate una din cinci aruncări, și chiar asta numai atunci când tatăl său a pus practic mingea în mâini. Christopher și Eleanor Hunt s-au alăturat curând jocului și au încercat și mai mult răbdarea lui Ralph.

Sophia, soția lui Vince, făcea o schiță pe cărbune, fără îndoială o caricatură, urmărită de Anthony Harper - cu degetul mare în gură.

După ceai, toți coborau și se stropeau în apă înainte de a se întoarce la casă, luând fără îndoială jumătate de plajă cu ei. Un cos - cel care era încă închis - era plin de prosoape și schimburi de haine pentru fiecare dintre copii, chiar și pentru bebeluși, ale căror funduri ar fi, fără îndoială, coborâte în apă, astfel încât să nu se simtă neglijați. Ben și-a exprimat chiar intenția de a merge la înot, ceva ce putea face bine și de fapt a făcut deseori, deși picioarele zdrobite nu-i permiteau să meargă corect chiar și cu ajutorul celor două bastoane.

Percy se întorsese cu fugarul George și îl arunca spre cer și îl prindea. Câinele zburlit al lui Percy, umbra lui aproape constantă, topaia în jurul lor, latrând încântat.

„El crede că este unul dintre copii”, a spus Percy. „Ar fi foarte jenant pentru el dacă ar descoperi vreodată adevărul. Jos, Hector.

Percy avea rareori un cuvânt bun de spus pentru câine, dar îl adora în mod clar. La fel și copiii lui.

„Ne-am fi putut imagina ceva din asta acum doisprezece ani?” Întrebă Imogen chiar din spatele lui George. Nu vorbise tare, dar a atras atenția mai multor dintre ei.

În urmă cu aproximativ douăsprezece ani, cei șase fuseseră aduși la Penderris, teribil de răniți, chiar dacă unele răni nu fuseseră fizice.

„Sau chiar acum nouă ani”, a spus Flavian.

În urmă cu nouă ani, toți părăsiseră Penderris pentru a-și lua firele vieții cât de bine au putut.

„A fost acum șase ani”, a spus Hugo, urmărindu-și fiica amuzându-și bebelușul pe pătura de lângă el, „când stăteam într-un colț lângă căderea de stânci de acolo, vazandu-mi de treaba mea, când o anumită doamnă într-o pelerina roșie a decis să urce și s-a încheiat prin alunecarea și luxarea gleznei ei șchioape. Eh, dar ea cântărea o tonă când o duceam până la casă ”.

"Gwen nu mai poate auzi și nu poate să protesteze pe cont propriu", a spus Flavian. „Dar când ai adus-o în hol, Hugo, nici măcar nu ți-a lipsit respirația. Nu ar fi putut cântări mai mult decât o pană. ”

- Nu părea că ar fi cântărit mai mult decât atât, Hugo, spuse Vincent cu un rânjet, ridicându-se în picioare și flexându-și spatele înainte de a lua lesa câinelui său din mâna lui Thomas.

„A fost începutul tuturor”, a spus Hugo. „M-am căsătorit cu ea și ați fost toți gelosi și în doi ani m-ați copiat cu toții.”

"Vince a fost cel care a condus calea în reproducere, totuși, Hugo", a spus Ben.

- Ei bine, nu pot să conduc întotdeauna, spuse Hugo chicotind.

Curios, asta i-a redus la tăcere pe toți, cu amintirea faptului că Hugo a fost adus la Penderris, care a fost înnebunit și într-o cămașă de forță, chiar dacă - sau probabil pentru că - nu a avut nicio vătămare fizică. Atacul sinucigas pe care îl condusese în Spania, cel care lăsase morți atât de mulți dintre oamenii săi, îi provocase nebunie.

Nu, nu trebuia să conducă întotdeauna.

„Melody tocmai mi-a spus,” a spus George, „că aceasta este cea mai bună zi pe care si- o poate aminti vreodată. Putem privi în urmă mult mai departe decât ea. Își poate aminti cineva o zi mai bună decât aceasta? ”

„Mă pot gândi la câteva care s-ar putea să se potrivească”, a spus Ben. „Dar vreuna dintre acestea a fost mai buna? Nu, ar fi imposibil. ”

În acel moment au auzit cu toții un țipăt din direcția apei și apoi tânguiri puternice în timp ce Gwen a luat un copil și a venit șchiopătând repede pe plajă.

„Rosamond și-a pierdut echilibrul și a cazut în apă, chiar dacă o țineam de mână”, a sunat Gwen când a venit. „Era chiar la margine, dar oricum este înmuiată, sărmana.”

Cel puțin asta era ceea ce George credea că spune, deși vocea ei era mai mult de jumătate înecată de zăpăcirea indignată a fetiței sale.

Se ridică în picioare și întinse brațele spre ea, în timp ce Dora se apleca peste coșul de prosoape.

* * *

Două dimineți mai târziu, în timp ce adulții erau încă la micul dejun, o scrisoare a fost adusă în cameră și livrată în mâna lui George. Majordomul i-a explicat când Dora l-a privit surprins că domnul Briggs a crezut că nu ar trebui să aștepte, cu restul postei din  ziua respectiva, ca Inaltimea Sa să se uite in timpul liber, deoarece acesta a fost livrat personal.

- Este de la Julian, spuse George în timp ce rupea sigiliul. A citit repede și a zâmbit.

„Philippa a nascut un băiat sănătos”, a spus el.

"Oh." Mâinile Dorei i-au zburat spre obraji. - Dar am promis că voi fi cu ea.

„Copilul nu putea să te aștepte”, a spus el. „S-a născut cu trei săptămâni mai devreme decât prezisese medicul și cu un travaliu de mai puțin de trei ore”.

- Un băiat, spuse Dora. „După cele două fete. Oh, ce încântător. Vor fi foarte fericiți. Philippa este bine? ”

„Este”, a spus el și s-a uitat în jurul mesei la toți prietenii lor. „Ce mi-a părut rău atunci când m-am căsătorit cu Dora și am descoperit că ea era insarcinata a fost că de ani de zile Julian a fost considerat moștenitorul meu. M-am gândit că ar putea fi oarecum o dezamăgire pentru el dacă copilul nostru ar fi băiat, așa cum a si fost. Dar atât el, cât și Philippa ne-au asigurat că nu ar putea fi mai fericiți pentru noi, că s-au mulțumit perfect cu ceea ce au și cu ce vor putea să lase propriilor copii. Acum au un fiu ”.

- Și sunt destul de sigur, George, spuse Ben, că astăzi ultimul lucru la care se gândesc este că ar fi putut într-o zi să fie un duce. L-am cunoscut pe Julian de câteva ori și am cel mai mare respect atât pentru el, cât și pentru soția sa. ”

„Julian a fost destul de indurerat, să știi, când s-a aflat că Brendan a fost ucis”, a spus George.

Toți prietenii lui l-au privit în tăcere, iar Dora a ghicit că le vorbise rar, dacă vreodată, despre primul său fiu.

„A văzut toată lumea galeria?” ea a intrebat.

„Cred că toată lumea a făcut-o, a spus Vincent,„ cu excepția mea, desigur. Dar am ascultat lecția de istorie. George o spune bine. ”

„Există două portrete noi acolo”, a spus Dora. „Au fost asezate acum câteva luni, la a treia zi de naștere a lui Christopher. Să le arătăm, George? ”

Împături scrisoarea și o așeză lângă farfurie. - Desigur, spuse el. „A terminat toată lumea de mâncat?”

O jumătate de oră mai târziu erau toți sus în galerie, chiar și Vincent. Și chiar Ben, mergând cu cele două bastoane, mai degrabă decât ca cineva să-i ridice scaunul cu roți. Mergeau de-a lungul camerei, George și Dora conducâns-i, fără a se opri la niciunul dintre tablouri înainte de ultimele două. Erau o pereche asortată, doar puțin mai mare decât miniaturile, pictate în uleiuri, afișate una peste alta.

- Cei doi fii ai lui George, spuse Dora. „Brendan și Christopher. Frați, născuți la distanță de treizeci de ani, dar împreună contribuind la lunga istorie a familiei. ”

„Ann Cox-Hampton, unul dintre vecinii și prietenii noștri, i-a pictat”, a adăugat George. „Lucrează la unul despre Rosamond. Va fi adăugat când va fi finalizat. ”

„Nu știam că există un portret al lui Brendan”, a spus Imogen.

„L-am ținut doar pentru ochii mei  până l-am împărtășit cu Dora”, a spus George. „Dar amintirea lui nu este numai pentru mine. Este pentru familia mea, prezentă și viitoare, și pentru toți cei care vin aici. Fiul și fiica mea vii vor învăța tot ce trebuie să știe despre fratele lor. ”

„Mi-aș dori să pot picta astfel de portrete”, a spus Sophia, „în loc de doar caricaturi. Cel al lui Christopher este foarte asemănător, așa că presupun că și cel al lui Brendan. Este blond, Vincent, și tocmai se întoarce de la copilărie la bărbăție. Arată foarte dulce și puțin nesigur despre sine, așa cum fac băieții de acea vârstă. Probabil că l-ai iubit foarte mult, George.

- A, am făcut-o, o asigură el. „Corecție, o fac, la fel de mult îi iubesc pe ceilalți doi copii ai mei. Nu că sunt unic în asta. ”

Zâmbi  în timp ce înfășura un braț în jurul taliei Dorei și o atrăgea mai aproape de el.

„Mi s-a întâmplat ceva”, a spus el. „Nu am avut nicio sesiune târzie anul acesta, noi șapte. În alți ani, cu greu am ratat o noapte, deși ne-am lipsit de mai multe anul trecut, parcă îmi amintesc ”.

Acele întâlniri informale, de la care soții se absentaseră întotdeauna deși nu li se ceruse niciodată, le caracterizaseră reuniunile. În seara târzie, George îi explicase lui Dora, că ei discutau despre progresul lor - fizic, mental și emoțional - eșecurile lor, triumfurile lor, tot ce era adânc în ei înșiși și trebuia împărtășit. A fost cu adevărat uimitor să realizeze că nu s-au întâlnit în privat nici măcar o dată încă anul acesta. Nici măcar nu observase până acum.

„I-au lipsit cuiva întâlnirile noastre?” Întrebă George.

„Poate”, a spus Hugo, „nu mai avem nevoie de ele”.

- Cred că ai dreptate, Hugo, spuse Imogen. „Poate că tot ce avem nevoie acum când suntem împreună este să sărbătorim prietenia și dragostea.”

„Și viața”, a adăugat Ralph.

„Și amintirile”. Brațul lui George se strânse în jurul taliei lui Dora. „Nu trebuie să uităm niciodată niciunul dintre oamenii, evenimentele și emoțiile care ne-au făcut să fim cei care suntem astăzi. Nu că este probabil că o vom face vreodată ”.

A zâmbit destul de trist la portretul de sus al lui Brendan și apoi puțin mai fericit la cel de jos al unui Christopher obraznic si cu obrajii bucalati, așa cum fusese încă acum un an înainte să se schimbe de la copilăria anilor mici la perioada in care a devenit un baiat mare.

Toată lumea arăta puțin cam roșie, se gândi Dora în timp ce se uita în jur și apoi se uită in sus la George ca să-i zâmbească.

„Voi merge să-i văd pe Philippa și pe noul copil”, a spus ea. „Ar vrea cineva să mă însoțească?”

O oră mai târziu, o cavalcadă de trăsuri a pornit din Penderris Hall pentru a sărbători o nouă viață.